

OSMOSIS

4. kötet – A Fejedelemségen át

129. fejezet

Kalrund fejedelem ezen a szép tavaszi napon sokáig nem ivott. Már a reggelijéhez kihozott bort is visszaküldte, és aztán az ebédjéhez sem igényelte a nemes italt. A vacsoránál azonban már sokkal megengedőbb volt saját magával szemben. Fehér-, vörös- és feketebort is kéretett az asztalára, no meg, ami ennél sokkal fontosabb volt, a lányát is magához kérette.

Lanagrid még alig múlt tizennégy esztendő, de már egészen fejlettnek mutatkozott, mind a gondolkodásmódját, mind pedig a küllemét tekintve. Néha bonyolult államügyeket is komoly felnőtt módjára volt képes megítélni, ámulatba ejtve ezzel a környezetét. Ezenfelül a férfiakat a gömbölyded idomaival is rendszeresen ámulatba ejtette, és kihívó öltözködésével sokat is tett ezért. Az udvar olyan hölgyei pedig, akik számára az istenek túl szűken mérték a női szépséget és egyéb bájukat, alig leplezett irigységgel tekintettek a lányra, aki minden pillanatban úgy viselkedett, mint aki nagyon is tisztában van küllemének ragyogó mivoltával.

Kalrund tehát a lányát várta Rótvár tróntermében, ahol a vacsoráját fogyasztotta. Ez utóbbi tény magyarázatot ad arra is, hogy az uralkodó miért nem volt türelmetlen a lánya érkezését illetően. A táplálkozás egyelőre minden figyelmét lefoglalta, és voltaképpen nem is szeretne volna, ha bárki megzavarja eme tevékenysége közben.

Igazából a fejedelem számára az étkezés percek voltak a legélvezetesebbek az életben. Immár évek óta úgy tengette a napjait, mintha özvegyember lenne, pedig nagyon is élt a felesége, csak már jó ideje nem engedte be az ágyába. No persze ez fölösleges is lett volna, hacsak nem tételezzük fel,

hogy a fejedelemasszony különös élvezetet lelt abban, ha valaki mellette horkol, a fogát csikorgatja, meg még beszél is álmában. Mást hiába is várt volna Kalrundtól, aki – bár még alig múlt negyvenhat éves –, már jó ideje nem volt képes házastársi örömeiben részesíteni a feleségét.

A fejedelem számára tehát a bor és a finom étkek élvezete maradt az utolsó érzéki örömforrás, és ebben komoly szerepe volt Rótvár főszakácsának, Estebannak. Ez a harmincöt év körüli férfi néhány hónapja került a fejedelem látókörébe, egy évbúcsúztató karnevál alkalmával. Kalrund ekkor szokás szerint leereszkedett a nép közé Rótvár vörös téglákból rakott falai közül, és népes kísérete oltalmában elvegyült a vásári forgatagban. Csakhamar feltűnt neki, hogy az egyik melegkonyhás pavilon körül szép számban tobzódik a pórnép, és kíváncsi lett, mi okozza ezt a népszerűséget. Amikor megkóstolta Esteban egyik fogását, már tudta a magyarázatot. A második falat után, rögtön a kecskelábú vásári asztal mellől meg is üzent a karnevál legnépszerűbb ételárusának, hogy mától kezdve ő Rótvár főszakácsa. Hiába, a fejedelem már csak ilyen impulzív egyéniség volt.

Esteban később nemcsak az uralkodó szimpátiáját nyerte el Rótvár háza népének körében, de ennek kifejtése egyelőre késedelmet szenved, ugyanis ebben a pillanatban megérkezett a trónterembe Kalrund lánya, Lanagrid.

– Jó estét, atyám – köszönt a maga harsány módján, aztán szokás szerint korholni kezdte felmenőjét: – Már megint mekkora adagot vacsoráltál?

Kalrund próbált ártatlan arccal a lányára nézni, miközben az utolsó falatot morzsolgatta a fogai között, de mentegetőzni fölösleges lett volna, Lanagrid ugyanis így folytatta:

– Hiába hiszed azt, hogy igazságtalan vagyok. Most biztosan az jár a fejedben, honnan tudom, hogy mekkora volt az adag, ha éppen akkor toppantam be, amikor te már majdnem végeztél a vacsoráddal. Ez igaz, de elég egy pillantást vetni a csontokra, amiket az asztal alá dobáltál, és az ember lánya rögtön pontosan tudja, hogy már megint megszegtéd az orvos utasítását, és degeszre tömted magad lefekvés előtt. Ha legközelebb nem akarsz lebukni, talán ne világítsd be ennyi fáklyával a tróntermet.

A fejedelemben kettős érzelmek munkáltak. Egyrészt bosszantotta, hogy már megint lebukott a lánya előtt, mert mélységesen unta a menetrendszerű fejmosásokat. Másrészt pedig újra csak rácsodálkozott Lanagrid pengeéles elméjének megnyilvánulására, no meg a semmilyen tekintélyt nem tisztelő szókimondására, sőt, némi büszkeség is előntötte atyai szívét. Sokadszorra jutott eszébe, mennyivel alkalmasabb lenne trónörökösnek a lánya, mint az a képtelenségű és tútyimutyi fivére. Pedig nem lehet mondani, hogy oly nagyon különböző esélyekkel indultak, elvégre ikertestvérek voltak.

– Aztán ez a három palack bor is meglehetősen árulkodó az asztalodon – folytatta a fejmosást Lanagrid. – Egyáltalán van az orvosnak olyan utasítása, amit be szoktál tartani? Legalább néhanapján!

– Ez itt nem három palack bor, hanem három *féle* bor! – mutatott rá Kalrund. – Még nem döntöttem el, hogy melyik illene leginkább Esteban kiváló étkéhez, amellyel a mai estén meglepett.

Az uralkodó hasztalanul mentegetőzött, mert a lánya minden feszélyezettség nélkül kacagott fel:

– Ugyan már, atyám! Csak nem azt akarod velem elhíttetni, hogy ennek a három palack bornak lesz bármi nyoma is reggelre? Legfeljebb ha kirókázod, bár azt is felmossák a szolgák.

Kalrund most már csak azért is öntött magának a fehérborból, egy szuszra felhajtotta, és amikor lecsapta a kupát az asztalra, dörgő hangon szólott, elvégre azért volt az uralkodói ragadványneve Dörgealmas Kalrund:

– Elég volt a táplálkozási szokásaim megvitatásából! Nem ezért hívtalak ide ma este, lányom. Nagy hírem van számodra. Megtaláltam a jövőbelidit.

130. fejezet

Esteban főszakács ezen az estén is szerencsésnek érezhette magát. Annak rendje és módja szerint elkészítette a menüsört Kalrund fejedelem vacsorájához, és ezúttal is bezsebelhette az uralkodó dicséretét.

Elégedetten vonult hát el a szállítására, röviddel később azonban ütemes kopogás hallatszott az ajtaja felől: *tá-ti-ti-tá-tá*. Pontosan tudta, hogy az uralkodó felesége, Milla kér beocsátást a titkos jel által, és nem is

késlekedett ajtót nyitni neki.

Miután a szépasszony belibbent a helyiségbe, Esteban újra kulcsra zárta a lakrész ajtaját, és alig fordult meg, Milla máris szinte az egész testével ráfonódott:

– Örülten hiányoztál – súgta az asszony, miközben mindkét karjával magához szorította a férfit, és bohókás igyekezetében az ölébe is felugrott, a lábait pedig átkulcsolta Esteban mögött.

Hősünk állta a rohamot, kíváncsi terhével megindult az ágy felé, majd amikor ledöntötte rá az asszonyt, nem tudta megállni, és rákérdezett:

– Hogyhogy vásárnapon látogatsz meg, úrnőm? Mindig bornapon szoktál jönni, a kvinta nyolcadik napján, annak pedig még két nap híja van. Vagy talán én néztem el a naptárt?

Milla egy pillanatra mozdulatlanra dermedt, és durcásan így szólt:

– Ennyire ne örülj nekem, még megárt ez a nagy boldogság. – Aztán rögtön megenyhült, és a szokásos buja hangon folytatta: – Remélem, nem az időszámításról akarsz velem cseverészni. Tudok sokkal jobb szórakozást is. És különben is, a férjurnak manapság már minden nap bornap. Ne tegyél úgy, mintha pont te nem tudnád.

A fejedelemsné jól sejtette, ezek után valóban nem Evilág időszámítási egységeiről esett szó, ámbar amikor végeztek a testi gyakorlatokkal, Millának mégiscsak támadtak idevágó gondolatai. Ugyanis a megszokotthoz képest túl rövidnek értékelte a szeretkezés időtartamát, és újra elkezdte zavarni, milyen furcsán és zavartan fogadta őt Esteban az imént.

– Másvalakit is vársz ma este kies kéjlakodba? – fogalmazta meg azonnal és a rá jellemző provokatív módon a gyanúját.

– Hogy jut eszedbe ilyesmi? – hüledezett a főszakács, de a lelke mélyén örült neki, hogy az imént lezavart gyors menet után még mindig csorgott róla a veríték. Tartott tőle, hogy más esetekben rögtön elárulná a gyöngyöző homloka, mennyire zavarban van.

– Nem olyan bonyolult – felelte az asszony könnyed, csevegő modorban. – Láthatóan váratlanul ért a ma esti látogatásom, aztán pedig olyan tempóban tettél magadévá, mint aki mihamarabb túl akar lenni az egészen. Úgyhogy nincs kétségem afelől, hogy te vársz valakit.

– Még a feltételezés is bántó – próbálta eljátszani a sértődöttet Esteban, és elfordult az asszonytól, bár ezt leginkább azért tette, mert nem volt képes állni a tekintetét.

– Tehát nem gondolod, hogy úgy hágtál meg, mint valami útszéli szajhát? – folytatta a provokatív kihallgatást Milla.

– De hiszen te magad árultad el nem is olyan régen, hogy alkalmanként szórakoztatnak az efféle perverziók! – játszotta a műügyét továbbra is a főszakács.

– A micsodák?

Esteban kiadósat káromkodott, de csak magában. Mindig így tett, amikor akaratlanul is földi kifejezéseket kevert a norling nyelvbe, és ezzel kellemetlen helyzetbe hozta önmagát. De hát mit csináljon az ember, ha ezeknek a visszamaradott evilági népeknek még arra sincs normális szavuk, hogy perverz?

– Úgy értettem, úrnőm – kezdte a magyarázkodást –, hogy igyekszem minden kívánságodat teljesíteni, épp ezért minden szavadat lesem, hogy amikor együtt vagyunk, úgy elégíthesselek ki, ahogy számodra a legmegfelelőbb. Alig néhány kvintával ezelőtt említetted, mennyire unod már, hogy a szeretőd mindig csak az uralkodót látják benned, ennek megfelelően a legalázatosabb módon kényeztetnek, pedig néha arra vágysz, hogy úgy bánjanak veled, mint ahogy az egyszerű pórnépek bánnak az asszonyaikkal.

– Mondanám, hogy ügyesen kivágtad magad – nevetett fel Milla –, de hát miért dicsérjelek elvtelenül? Mindketten tudjuk, hogy a fejed a tét. Nem csoda hát, hogy ilyen elszántan igyekszel elaltatni a gyanúmat.

Esteban most már pontosan érezte, hogy ez a veríték már rég nem a gyors menetből visszamaradt izzadság. Ez már a pánik jele. Szerencsére a fejedelemné feltápáskodott az ágyról, rendezte a ruházatát, és menni készült. Az ajtóból visszafordulva azért még megjegyezte:

– Ha megtudom, hogy mással is hálsz, a fejed nem marad a nyakadon. De az ágyasodé sem! Sőt, akár mennyi szajháról is van szó, mind kegyetlen halált fog halni, efelől kezeskedem. Én rajtad nem osztozom senkivel. Most azonban szerencséd van, mert szólít egy fontos teendő. Máskülönben itt

maradnék veled éjfélig, és megvárnám, kopogtat-e még valaki az ajtódon ma este. De ami késik, nem múlik. Nem volt még olyan titok Rótvárban, ami előbb vagy utóbb ne jutott volna a tudomásomra. Vésd jól az eszedbe a szavaimat!

131. fejezet

Mi tagadás, Lanagrid döbbenten vette tudomásul apja szavait. Mi az, hogy megtalálta a jövőbelijét? De hiszen alig múlt tizennégy éves! Már is el akarja csapni őt a háztól? Rendben, érti ő, hogy uralkodók lányait akár kicsiny gyermekkorukban is férjhez lehet adni, vagy legalábbis ígérni..., na de minden előzmény nélkül, csak úgy, egyik napról a másikra?

Ezúttal a fejedelem volt az, aki olvasott a másik gondolataiban:

– Nézd, Lana! – kezdte a mondandóját azzal a becézéssel, amelyet csak a legmeghittebb és legőszintébb pillanatokra tartogatott. – Nyilván nem kell magyaráznom, hogy a tesztosza és mindenre alkalmatlan öcsédre hiába is számítanék, amikor a fejedelemség fontos ügyeiről van szó.

– Öcsémre...? – Lanagrid egyik döbbenetből a másikba esett. – Mindig azt mondtátok, hogy ő az idősebb!

– Ugyan, mit számít az ilyesmi ikrek esetében? – tárta szét a karját az uralkodó. – Annak idején csak azért terjesztettük el, hogy az ifjabb Kalrund jött elsőként a világra, mert szerettük volna, ha majdan elsőszülött trónörökösként tekint magára. De akkor még nem sejthettük, hogy a két gyermek közül a leány lesz sokkal inkább alkalmas a vérvonal továbbvitelére, aki három sóhajrással később bújt elő az anyja testéből.

Lanagrid még mindig hitetlenkedve csóválta a fejét:

– Nem állítom, hogy még sohasem hallottam erről a dologról, de én mindig azt hittem, hogy ezek csak rosszindulatú pletykák, amiket az ellenségeink terjesztenek.

– Ehh, az ellenségeink folyvást terjesztenek mindenfélét, de most nem erről akarok veled beszélni – legyintett Kalrund. – Tálcán kínálja magát a remek alkalom, hogy szövetséget hozzunk létre a Gunnerud Hercegséggel. Tudomásomra jutott ugyanis, mégpedig hiteles forrásból, hogy Gunnerud herceg teljesen odavan érted.

– Ki a fene az a pöcs, és egyáltalán honnan ismer engem? – tudakolta Lanagrid, fejedelmi atyja legnagyobb bosszúságára, mert eme kérdésből világosan kivehető volt, hogy egyelőre igen mérsékelten lelkesedik a nagyszabású terv iránt.

– Az istenek áldjanak már meg, Lana! – fakadt ki a fejedelem, miután a harmadik kupa bort is legurította. – Azt ne mondd már, hogy nem emlékszel arra a madárfejű kis szerencsétlenségre, aki a tavaszváró bálon le sem bírta venni rólad a szemét!

Lanagrid most aztán már tényleg megütközve nézett az apjára:

– Ebből kéne tudnom, hogy kiről beszélünk? Nem tűnt fel atyám uramnak, hogy minden társas összejövetelen minden egyes férfi engem bámul, amióta kidomborodtak a melleim? Ennyi erővel egy teremszolga is lehet, aki rákfalatokat vagy innivalót hordozott körbe a nagyteremben!

Az innivaló említésére Kalrund a hegy leve után nyúlt, de miután a fehérboros palack kiapadt, átváltott a vörösre, lánya rosszalló pillantásától kísérve.

– Idefigyelj! – harsogta a fejedelem. – Azt még valamelyest megértem, hogy minden kis nyikhaj földesúr fizimiskáját nem tudod felidézni magadban, amikor életed első bálját hozom szóba. De azért a térképet csak ismered tán! Vagy mondd azt, hogy nem, én pedig lefejeztetek mindenkit, aki az elmúlt esztendőben a tanításodon fáradozott. Talán még magam is kiugrom Rótvár legmagasabb tornyából, mert eddig azt képzeltem, hogy van egy okos, értelmes, nagy reményekre jogosító utódom, akivel bízást megbeszélhetem a legfontosabb államügyeket!

– Csak nyugalom, atyám! Nem kell mindent azonnal mellre szívní, ezt is elmondta az orvos jó párszor, nem igaz? – riadt meg Lanagrid, látván szülője őszinte felhorgadását. – Miről van szó?

– Elmondom, hogy miről van szó, csak hallgass végig – kérte a fejedelem. – Hozzáadlak Gunnerud herceghez, és ezzel az egész hercegség az ölnkbe hullik. Tudod, az a szép kis terület az országunktól észak-keletre. Megvan már? Jön vele az összes adóbevétel, meg egy komoly és harcedzett hadsereg. Egy búzatermő síkság, továbbá egy hegyvonulat jelentős része, amelyik gazdag ércbányákat foglal magában.

– Ez nagyon jól hangzik – ismerte el Lanagrid –, de miből gondolod, atyám, hogy a házasság által ez mind az ölünkbe hullik? Elvégre én egy nő vagyok, az a madárfejű herceg pedig a...

– Ha végigmondhatnám, akkor lenne rá esély, hogy megértsd – morogta Kalrund, és immár a feketebor után nyúlt, pedig erőst látszott rajta, hogy nincs már az a hegy, amelyiknek a leve hiányozna neki. De a leány ezúttal mellőzte a dorgáló megjegyzéseket, mert nagyon kíváncsi volt, mi sül ki ebből az egészből.

– A terv a következő – folytatta a fejedelem. – Hozzámész a herceghez, elháljátok a házasságot, minél többször és minél alaposabban. Majd miután megfogant a gyermek, a madárfejű fiatalembert valami szerencsétlenség éri. Vízbe fulladás vagy vadászbaleset, hadi esemény vagy méreg, teljesen mindegy. Ha érted, mire gondolok. A lényeg az, hogy az országom, amit reád hagyományozok, minden gond nélkül bekebelezhesse a hercegséget, amelyet most tálcán kínálnak nekünk az istenek. Azon egyszerű oknál fogva, hogy ez a Gunnerud nevű madárfejű szerencsétlenség halálosan beléd szeretett.

Kalrund hátradőlt a székében, és hangosan kacagni kezdett azon a szón, amit az imént nem is alkalmazott szándékosan:

– Halálosan, érted? Hahahaha!

Lanagrid hirtelen nem is tudta, mit szabad éreznie fejedelmi atyja iránt. Számtalan érzés kavargott a lelkében. Bár nem mondta ki, de immár emlékezett arra az alacsony kis szerencsétlenségre, akit Gunnerud hercegnek neveznek, és felrémlt benne számtalan próbálkozás, amikor a madárfejű fiatalember táncra kérte, de ő különböző indokokkal minduntalan lerázta a tavaszváró bálon.

Az apja egyik megnyilatkozása különösen szíven ütötte. „Az országom, amit reád hagyományozok” – mondta az imént. Talán észre sem vette, hogy mit közölt ezzel. Lanagrid azonban most már biztos volt abban, hogy amit csak elvétele hallott innen-onnan, miszerint az atyja őt sokkal jobban szereti és nagyságrendekkel többre tartja a fivérénel, tényleg igaz.

132. fejezet

Guzel és az öregember távoztak a kormányzó hivatalából, mondván, hogy

halaszthatatlan teendőik vannak az Orgil-birtokon, de megígérték, hogy másnap visszatérnek. Röviddel később Nihuc vezérezredes is indulni készült, ám még fel sem állhatott a székéből, amikor az egyik testőr kért bebocsáttatást jelentéstételre.

– Kormányzó úrnak jelentem, hogy a két anagur törzsfő visszatért a palotába, és egy félholt embert is hoztak magukkal. Én nem ismerem a nyelvüket, a kapunál már nincs ügyeletes tolmács, így nem értem, hogy mit szeretnének. Utasítást kérek.

Dariosz intett, hogy engedje be őket, mert bármennyire is fáradtnak érezte magát, roppant kíváncsi volt, hogy mire jutottak földi társai az Osmosisban tett sétájuk során.

A következő pillanatban furcsa különítmény haladt be az ajtón. Az alacsonyabb termetű Szubotáj jött elől, meglehetősen titokzatoskodó arccal, mögötte pedig a nagyobb darab Attila, vállán egy vékonydongájú, láthatóan eszméletlen fickóval.

– Szerintem érdekelni fog, kormányzó, hogy mire jutottunk a fővárosodban az egészségügyi sétánk idején – bocsátotta előre a tatár, majd letelepedett az asztalhoz Dariosz mellé, és közben leplezetlen érdeklődéssel vizslatta a kormányzóval szemben helyet foglaló kövérkés fickót.

– Ő itt Nihuc vezérezredes, a Kormányzói Testőrség parancsnoka – mutatta be aktuális vendégét Dariosz, majd rögtön hozzá is tette: – Ha megtudod, hogy igazából ki ő, a pofád is leszakad.

– Hát, ha ilyen pofám lenne, talán nem is bánnám, ha leszakadna – jegyezte meg Szubotáj, kiemelt figyelmet fordítva a vezérezredes arcán terpeszkedő zsírcsomóra, a táskás gombszemekre és a megnyerőnek nagy jóindulattal sem nevezhető orca alsó régióiban fityegő tokára.

Dariosz hirtelen nem is tudta, mi lenne az illendő viselkedés. Csiklandozó ingert érzett arra, hogy gátlástalanul felröhögjön, de azzal is tisztában volt, hogy a helyzet egyszerre több szereplő számára is kényes, vagy legalábbis hamarosan az lesz. Megelőzendő a további kalamajkát, úgy döntött, hogy tiszta vizet önt a pohárba:

– Ez itt egy úgynevezett metamorf, legalábbis ezt a szót hallottam Guzeltől, aki megajándékozott vele – bocsátotta előre, majd részletesebben is kifejtette az átváltozás történetét.

Szubotáj leírhatatlan arckifejezést öltött a rövid elbeszélés végén. E percben úgy festett, mint egy elárvult kisgyerek, és immár nem vizslatta Nihuc arcát, sőt, mintha rá sem mert volna nézni.

– Hát ez elég ciki – bökte ki végül, és mozdulatlan arccal pislogott a kormányzóra.

– Nem egy megnyerő antré – ismerte el Attila –, de ez sehol nincs ahhoz, mint amikor én Lear királyként elbotlottam a palástomban, és szó szerint beestem a színpadra a takarásból. Ez volt a belépőm.

– Én azt hittem, ez az illető csak meori nyelven beszél – magyarázkodott még mindig merev fejtartással Szubotáj –, de most már úgy sejtem, pontosan érti az angol nyelvet, tehát...

– Hagyjuk ezt, uraim – szólalt meg végre a vezérezredes, tökéletes angolsággal. – A kormányzó jól mondta, egy metamorf vagyok, tehát a leghalványabb mértékben sem érdekel, hogy kinek mi a véleménye a küllememről, amelyik lényegében nem is az enyém, hanem egy emberé. Összpontosítsunk a feladatunkra, no meg főleg az azzal kapcsolatos fejleményekre. Információkat kérek! – intett a fejével Attila felé.

A magyar már jó ideje azon munkálkodott, hogy életre pofozza az illetőt, akit a bejövetelekor nemes egyszerűséggel leborított a válláról egy székbe. Most éppen citromos jeges vízzel locsolgatta a vékonydongájú fickó arcát, egyelőre eredménytelenül.

– Már említettük neked a Félvér nevezetű ismerősünket – fordult Attila a kormányzó felé.

– Nem igazán rémlik – tapogatta a halántékát Dariosz.

– Stribek néven hívják ezen a szigeten – mondta a tatár. – Egy bordélyt üzemeltet a városodban.

– Annyi a lényeg – folytatta Attila –, hogy az esti sétánk során összefutottunk vele. Nagyon felindultnak tűnt, és elmondása szerint követett valakit, aki felkeltette a figyelmét. Mi tagadás, nagyon megörültünk a találkozásnak, mert nem sok reményünk volt rá, hogy

olyan személybe botolhatunk a főtér környékén, aki beszéli az anagur nyelvet. De ez a Stribek pont ilyen.

– Térjünk rá a releváns információkra, mivel fogy az időnk – figyelmeztette a jelenlévőket a vezérezredes.

– Stribek rendkívül izgatott volt – mesélte a tatár –, mert ahogy elhadarta nekünk, olyan emberbe botlott, aki veszélyt jelenthet egész Osmosisra. Mármint a fővárosra. Ez az ember most ott hever Attila előtt a széken. Kiderült, hogy Stribeknek már évekkel ezelőtt feltűnt ez a fickó. Akkoriban éppen egy hadjáratot vezettünk nyugatra, és ennek során felgyújtottuk az ellenséges fejedelemség egyik városát. Na már most, ahogy az ilyenkor már lenni szokott, a helyiek elborzadva és jajveszékelve vették tudomásul a történeteket, kivéve egyetlen illetőt. A városnak akadt egy lakosa, aki élvezettel bámulta a tűzvészt. Le se tudta volna tagadni, mert kiült a pofájára az élvezet. És ez Stribeknek, azaz a Félvérnek, aki akkor még a mi emberünk volt, nagyon is feltűnt, és a saját elmondása szerint örökre megjegyezte a fickó pofáját.

– Mondjuk ezt a pofát nem olyan nehéz megjegyezni – paskolgatta a szóban forgó arcot Attila, és kétségtelenül igaza volt. A széken kiterült, minden végtagját hanyagul eleresztő ember először is összenőtt szemöldökkel rendelkezett. Az orrnyerge pedig lényegében minden átmenet nélkül egybeforrt a homlokával, viszont a szaglószervének vége lapos volt, és apró, fekete szőrszálak borították.

– Ha titkosszolgálatot üzemeltetnék – jegyezte meg Nihuc, majd a mutatóujját felemelve, jelentősegteljesen hozzátette: – amit egyébként fogok, csak múljon el ez a zavaros időszak!... szóval, akkor biztosan nem alkalmaznék egy ennyire jellegzetes vonásokkal rendelkező embert.

– Ráadásul még nincs is vége a történetnek – vette vissza a szót Szubotáj –, ugyanis a Félvér bizonyos okok miatt kénytelen volt egyre délebbre menekülni, és a vándorlása során még két alkalommal találkozott a barátunkkal – mutatott az összenőtt szemöldökű félholtra a tatár. – Az első még valahol északon történt, ahol leégett egy egész falu, és ez az alak ott is elbűvölve nézte a lángokat. Aztán már Kalrund fejedelem birtokain belül szerveztek valami fáklyás felvonulást lázadozó parasztok, ez a nyomorult pedig ott is az első sorokban vonult, és erősen buzdított a magtár felperzselésére, állítólag alig bírták lefogni.

– Hát ezért tűnt fel a pofája a mi ismerősünknek, a Stribek nevezetű kurvapecérnek – zárta le a történetet Attila. – Szinte reszketett a dühtől és a félelemtől, és azt hadarta, hogy ha ez a rohadék felgyújtja a várost, akkor az ő üzletének is vége, és újra vándorbotot kell ragadnia.

– Én meg úgy gondoltam, jobb a bajt megelőzni, ezért egy sikátorban leütöttem a piromániás barátunkat – ecsetelte Szubotáj –, de az a gyanúm, kicsit túlméreteztem a csapást.

– Csodálatos – mosolyodott el Nihuc. – Lehet, hogy ezzel meg is van a hiányzó információ, amit eddig hiába akartam előcsalogatni a Pépes Arcú memóriájából. De persze biztosat csak majd holnap tudok mondani... Uraim, a foglyot átveszem! – emelkedett fel a székéről a testőrparancsnok, aztán megragadta az alélt fickót, lazán a vállára dobta, és távozni készült.

Az ajtóhoz érve még egy szóra visszafordult:

– Most egy jó darabig az alagsorban leszek megtalálható. Még hajnal előtt kirángattatom az ágyából Tardillisz országnagyot, és behozatom a családjával együtt. Biztos vagyok benne, hogy reggelre már egész sor dolgot fogok tudni a várható eseményekről. Ha majd felébredsz, kormányzó, küldess értem, hogy mihamarabb jelentést tehessek.

Miután a vezérezredes eltávozott, a két anagur törzsfő kíváncsian nézett Darioszra. A kormányzó összefoglalta számukra az összeesküvés eddig ismert részleteit, mire Attila megjegyezte:

– És én még azt hittem, hogy egy igazi szenzációt cipelek ide neked a vállamon. Pedig szegény piromániás legfeljebb egy mellékszereplő. Holnap pedig jöhet az igazi dráma.

– Hát igen – bólintott a kormányzó. – Vagy így, vagy úgy, de komoly drámára van kilátás.

133. fejezet

Lanagrid szívesen beszélgetett volna még fejedelmi atyjával, ám ezt a lehetőséget szerfölött egyértelműen vágta ketté az a hang, amikor a részeg uralkodó homloka aprót koppant az asztalon, majd Kalrund békés hortyogásba kezdett. Az apró koppanás után a leány végiglopódkodott az épületszárny néhány folyosóján, és immár több apró koppantásban látta a

megoldást, amelyek nyomán kitárult előtte egy ajtó.

– Már nagyon vártalak – hazudta Esteban, és beengedte a lányt szerény hajlékába.

Lanagrid a helyiségbe behaladva furcsán fintorogni kezdett:

– Mi ez az illat? – tudakolta gyanakvóan.

A főszakács átkozta magát, amiért nem jutott eszébe, hogy Milla látogatása után alaposan ki kellene szellőztetni. De szerencsére nincs a Világegyetemnek olyan bolygója, ahol a férfiak ne lennének végtelenül találékonyak, amikor a nőknek való hazudozásról van szó.

– Új fűszereket próbáltam ki a vacsorához, ma érkezett Királyrévből egy meglehetősen egzotikus szállítmány – közölte rezzenéstelen arccal. – Egyik-másik darálmány olyan erős, hogy még a bőrömbe meg a ruhámba is beleette magát.

Lanagrid hamar leakadt az illatok témájáról, mert volt elég mondandója ezenkívül is:

– Atyámtól jövök, súlyos dolgokat közölt velem nem is oly régen.

– Látom, hogy kissé feldúlt vagy – bólintott Esteban. – Vagy inkább rémült...? Nem is tudom eldönteni. Akarsz róla beszélni?

Lanagrid egyelőre nem akart róla beszélni. Momentán egészen mást akart csinálni. Hogy a szóbeli konzultáció helyett a vigasztalódásnak mely formáját részesítette előnyben, az már a következő pillanatban kiderült.

Esteban egyébként már otthon, a Földön is tudta magáról, hogy jóképű és vonzó férfi. Ki is használta ennek minden előnyét, ha a nőkről és a testi szerelemről volt szó. A szülővárosában, Marbella szívében egy menő étteremben dolgozott, és a népszerű nyaralóhelyen nem volt hiány a felhozatalban, ami a gyengébbik nem csinos és kikapcsolódni vágyó szereplőit illeti. Sőt, a 2000-es évektől annyira felkapott lett Marbella, hogy alkalmasint igazi világsztárok is megfordultak ott.

Na de ami az Evilágra való átkerülése után történeteket illeti, az Esteban minden képzeletét felülmúlta. Még az északi, hűvösebb természetű nők is úgy ragadtak rá, hogy nem győzte őket levakarni. Néha már egészen a férfiúi teljesítőképessége határára érkezett, és addigra egyenesen tehernek érezte, hogy vonzó külseje ennyire elementáris hatással van a helyi nőkre.

Ekkor döntött úgy spanyol barátunk, hogy önvédelemből megpróbálja elcsúfítani magát. No persze nem visszafordíthatatlan módon, de legalább annyira, hogy egy nőnek, ha ránéz, ne a testi örömek jussanak először eszébe. Rút borostát növesztett, fekete haját loncsosan és zsírosan kezdte viselni, és bizonyos szituációkban képes volt a legszurtosabban mutatkozni, ha a helyzet úgy kívánta.

No persze, miután megkapta a főszakácsi állást Rótvárban, ilyesféle önvédelmi praktikák szóba sem jöhettek. Újra kénytelen volt frissen borotválkozva, szépen nyírott hajjal és ápoltan járni-kelni, mert aki a fejedelem asztalára szolgáltatja a mindennapi étket, az nem lehet gusztustalanul elhanyagolt és ápolatlan. Ki enné meg szívesen egy olyan séf bármelyik fogását, akinek csöpög a zsír a hajából, és foltokban rút szőrpamacsok terpeszkednek az orcáján?

Mivel mindenben szabad kezet kapott az uralkodótól, már ami Rótvár konyháját illeti, először a kézilányoktól volt kénytelen megszabadulni. Aztán az idősebb szakácsnőktől is. Végül már kizárólag a piaci beszerzésre alkalmazott nőnemű szolgálókat, de szerencsére el tudta hitetni Kalrunddal, hogy az ő konyhaművészetének az az egyik záloga, hogy csakis a sokkal gyorsabban tevékenykedő és megbízhatóbb férfiak dolgozzanak a keze alá.

Egy dologban azonban elszámította magát. Ez azon a téli estén vált teljesen világossá, amikor vacsora után nem kisebb személyiség, mint a fejedelem hitvese, Milla kopogtatott be a szobájába, és nem igazán volt kétséges, hogy mi a látogatása célja. Esteban természetesen páni félelemmel fogadta a nagyasszonyt, mert lelki szemei előtt máris felrémlt saját főtéri kivégeztetésének vidám és szerföltött népszerűnek ígérkező eseménye. Csakhogy Milla nemes egyszerűséggel megzsarolta, hogy amennyiben nem akar a szeretője lenni, akkor el fogja panasolni férjurának, miszerint Esteban megkörnyékezte őt, és eközben még illetlenül meg is tapogatta uralkodói tomporát.

A spanyol rájött, hogy itt most olyasmi fog történni, ami még a Földön sem esett meg vele soha. A saját életéért kell szeretkeznie. De amikor azt hitte, hogy ennél súlyosabb fordulat már nem történhet, akkor eljött a szép kikelet, és egy virágillatú tavaszi éjszakán a fejedelem lánya is bekopogtatott szerény hajlékába. Hogy – hogy nem, Lanagrid is hasonló

eszközökkel operált, mint a drága édesanyja, bár nyilvánvalóan semmit sem tudott arról, hogy Milla rendszeres vendége a főszakács szobájának. Ő is pont ugyanazzal zsarolta meg Estebant.

Anyja lánya – gondolta magában ekkor a spanyol, titokban hálát rebegve azért, mert Kalrundnak csak egy felesége és egy leánya van, és akkoriban igen sűrűn imádkozott, nehogy a fejedelem fiát is megpillantsa egyszer az ajtónyílásban, mert pontosan érezte, hogy annak a kihívásnak már nem tudna eleget tenni.

No de térjünk most vissza a sokat emlegetett főszakácsi szálláshelyre abban az időpontban, amikor felvettük a fonalat ennek a fejezetnek az elején. Tehát egy kiadós szeretkezés után éppen alétan hever a fejedelem leánya és spanyol nemzetiségű földi barátunk a többszörösen megtiport lepedőjű ágyon. Mindkettőjüknek más jár a fejében, és elsőként Esteban mondja ki, ami a szíve vágya:

– Mit gondolsz, úrnőm, el tudnád érni, hogy fejedelmi atyád elengedjen engem az Olimpiai Játékokra?

Lanagrid döbbent arccal fordult oldalra:

– Honnan tudsz te egyáltalán erről az egészből? Szinte soha nem mozdulsz ki a konyhádból!

– A konyhámba nem a varázslat hozza el az alapanyagokat – mutatott rá Esteban. – A húst, a zöldséget, a fűszereket és a többi valahonnan be kell szerezni. Napok óta semmi másról nem beszélnek a beszállítók, mint erről az olimpiáról. És persze a piacon is jártak az Osmosisból érkezett kikiáltók. Mindenki tudja, hogy milyen esemény készül a nyár végén Osmosis szigetén.

– Na és minek mennél te oda? – próbálkozott más irányból Lanagrid. – Tudtommal nem hirdettek főzőversenyt. De még csak szakácsok célba dobó versenye sincs kilátásban. Akkor meg mire ez a nagy izgalom?

Esteban természetesen nem árulhatta el, hogy ugyan nagyon jó dolga van itt, Rőtvarban, de azért egyszer még szeretne visszakerülni a saját életébe, amelyik egészen a közelmúltig egy Föld nevű bolygón zajlott, és akkortájt soha nem gondolta volna, hogy ez egyszer még másképp is lehet. Tehát újra csak a hazugság és az alakoskodás jól bevált eszközeihez nyúlt:

– Tudod, úrnőm, a mi szakmánkban nagyon fontos ám, hogy más vidékek, más népek, más szakácsok szakmai fogásait is megismerjük. Így tud fejlődni a saját konyhaművészetünk. Úgy hallottam, Osmosis szigetén nagyon komoly kultúrája van az étkezésnek, a fővárosban állítólag egész tereket beborítanak a standok, ahol csakis ételt szolgálnak fel, és a szakácsok a pórnép szeme láttára sütnék-főznek. Úgy gondolom, hogy sokat tudnék tanulni ott, és amikor visszatérnék, nemes és mindenki által tisztelt uralkodói családod nagy hasznát vehetné újonnan megszerzett tudományomnak.

– Nem is olyan rég még kincsemnek szólítottál, most meg folyton úrnőzől – jegyezte meg elgondolkodva Lanagrid, aztán oldalra fordult az ágyon, felkönyökölt, és a bal tenyerébe támasztott, mutatós kis arcát a szeretője felé fordította: – Atyám férjhez fog adni engem még ezen a nyáron. Mégpedig egy rusnya herceghez, akivel igen sűrűn kell hálnom. A legnagyobb szükségem lesz rád ezekben az időkben. Ha te nem leszel itt nekem, akkor nem fogom tudni végigcsinálni azt, amit fejedelmi atyám eltervezett. Nem mehetsz sehova. Tegyéél le róla. És soha többé ne merd megemlíteni előttem ezt a nevetséges meori eseményt, amit Olimpiai Játékoknak nevez a kitalálója, az az égetni való, nagyképű kormányzó.

134. fejezet

A Kormányzói Palotában, közvetlenül a jégverem mellett üzemelt egy érdekes helyiség az alagsorban. Kizárólag olyan eszközök alkották a berendezését, amelyek valamilyen módon a testi fájdalommal voltak kapcsolatosak. Jelenleg Nihuc vezérezredes álldogált a zordon helyiség közepén, tekintetét pedig felváltva nyugtatta a saját emberein, három kiváló testőrön, illetve a kőfalak sarkában láncra fűzött illetőn, akit nemrégiben Dariosz kormányzó hivatali helyiségében zsákmányolt, az összenőtt szemöldökű gyújtogatón. És várakoztak.

Fontos megjegyezni a történet ezen pontján, hogy Nihuc vezérezredes kiváló testőreinek immár azok a katonák számítottak, akik a kormányzó és a köztársaság feltétlen hívei voltak. A metamorf ugyanis pontos információkkal rendelkezett arról, hogy kikre számíthat, és ki az a néhány személy, akire nem.

Határozott léptek hallatszottak a bejárat felől, megérkeztek a testőrök, akik Tardillisz országnagyot rángatták ki az ágyából az olimpia megnyitójának hajnalán, no és magukkal hozták a derék államférfi feleségét és a tizenhét éves lányát is.

Mindhárom fogoly csuklyával letakart fejfel, bekötött szájjal érkezett, ahogy azt Nihuc parancsolta, ám ez a kínok kamrájában hamar megváltozott. A katonák serényen és elhivatottan tevékenykedtek, Tardilliszt például hamar megszabadították a csuklyájától, és felbilincseltek arra a falra, amelynek sarkában az összenőtt szemöldökű gyújtogató is darvadozott.

Ahogy a testőrök kivették az országnagy szájából a pecket, irtózatos rivalgásba kezdett:

– Mit képzeltetek magatokról? Osmosis kormányának tagja vagyok! Holnapra mind halottak lesztek, áruló bitangok! Velem akartok kikezdeni? A kormányzó legfőbb bizalmasával? Mire felkel a Nap, mindannyian ezekre a falakra lesztek felszögezve, és én fogok ítéletet mondani fölöttetek!

Nihuc olyan arcot vágott, mint amikor az ember valami egészen rossz zenét kénytelen hallgatni, és alig várja, hogy vége legyen.

– Megtennéd, hogy egy pillanatra befogod a pofádat, nagyuram? – érdeklődött joviális modorban. – Komoly beszédem lenne veled, de ilyen hangzavarban még elkezdni is lehetetlen.

– Osmosis kormányának megbecsült tagja vagyok! – vergődött tovább a falon Tardillisz, eszelősként tépve, rángatva a végtagjait, pedig ezekből a bilincsekből nem létezett szabadulás. – A kormányzó legfontosabb bizalmi embere vagyok! Velem akartok kikezdeni, nyomorultak?

– Rolin – szólította meg az egyik testőrt a vezérezredes, mire a jól megtermett fickó odalépett Tardillisz elé, és akkorát bemosott neki, hogy az országnagynak két foga is elrepült.

– Megmondom, hogy mi a helyzet – lépett a helyiség közepére Nihuc. – Az összeesküvés megbukott. Osmosis felgyújtásának kísérletéről immár tud a kormányzó. Két eset van. Lehet csökkenteni a veszteséget, és lehet mérsékelni a büntetést. Vagy lehet fafejűnek lenni, és nem belátni semmit.

Közben a testőrök Tardillisz lányát és feleségét egy-egy cölöphöz kötözték, álló pózban, de teljesen kinyújtott testtel, amikor a két karjuk a cölöp felső végéhez volt rögzítve. Majd behaladt a helyiségbe két furcsa figura, akik egy-egy fémhengert hoztak az ölükben. Más testőrök pedig egészen különös fémkapcsokkal jelentek meg, és a hengereket Tardillisz lánya és felesége hasához erősítették.

Nihuc odalépett az országnagy elé, és így szólt:

– Megmondom, hogy mi fog most történni. A fémhengerekben nagyon éhes patkányok lapulnak. Elkezdjük melegíteni a fémhengereket. Ekkor szerencsétlen patkányoknak nem lesz más lehetőségük, mint az ellenkező irányba szaladni. És kétséged ne legyen, hogy a testőreim majd felhúzzák azt a csapóajtót, ami a patkányokat csak egy irányba engedi haladni. Át fogják rágni magukat a feleséged és a lányod hasán. A végzetes csapdából a szeretteid testén keresztül vezet nekik a kiút. És ezek az állatok nem foglalkoznak azzal, hogy királyság vagy köztársaság, ők az életösztöneik szerint fognak cselekedni. Te pedig végignézed, amint a számodra legfontosabb emberek testét szétrágják a patkányok.

Az országnagy arcán leírhatatlan félelem és viszolygás tükröződött:

– Ezt nem teheted! Hívasd ide a kormányzót!

– Rolin – intett a fejével vezérezredes, mire a testőr újra odalépett Tardillisz elé, és hatalmas ütést vitt be, ezúttal a gyomorszájába.

– Ez a Rolin szerintem gondolatolvasó – jegyezte meg könnyed, csevegő modorban a testőrparancsnok. – Most például befogtad a pofádat egy időre, és ez mind annak köszönhető, hogy a gyomorszájadra mért ütést, ezáltal levegőt is alig kapsz, nemhogy pofázni bírnj... No de megmondom, hogy mi van most. Megosztod velem az összes adatot, ami a rendelkezésedre áll a gyújtogatásról, az összeesküvésről, meg bármi másról, ami szerinted lényeges lehet. És akkor nem kell végignézed, ahogy az imádott kisleányod hasán át menekül el az elviselhetetlenül izzó acélhengerből egy éhes patkány.

Tardillisz szeme már szinte villámot is képes lett volna szórni, akkora gyűlölettel nézett a testőrparancsnokra:

– Nihuc, te ócska, aljas rohadék – sziszegte a fogai között. – Elárultad a királyságot.

– Nézőpont kérdése – vonta meg a vállát egykedvűen a vezérezredes. – Szerintem hű maradtam a köztársasághoz, és feltett szándékom kiiktatni minden ilyen képmutató és hazaáruló rohadékot, mint amilyen te vagy.

– Átvertél minket, te mocskos gazember! – jött meg Tardillisz hangja. – Elárultad a királyság minden hívét, minden katonáját! Átkozott leszel az istenek előtt!

– Figyelmeztetlek, a fáklyás emberek már alig várják, hogy kiadjam a parancsot – jegyezte meg Nihuc. – Ez az utolsó pillanat, amikor még dönthetsz. Megosztasz velem mindent, amit az összeesküvésről tudsz, vagy továbbra is ellenállsz. Az első esetben a nejed és a lányod sértetlenül fognak hazamenni. A második esetben megnézzük, mire képesek az éhes patkányok.

A vezérezredes intett, hogy kezdjék el melegíteni a fémhengereket. A két nő jajveszékelése még a szájpecek ellenére is hátborzongató volt.

Tardillisz megtört:

– Megígéred, hogy szabadon engeditek őket?

– Elhagyhatják Osmosist, minden vagyonoddal – felelte Nihuc.

Az országnagy szeme könnybe lábadt, és már csak egy kérdése volt:

– Könnyű halált adsz nekem?

A vezérezredes felemelte a jobbját, és így szólt:

– A szavamat adom rá.

Tardillisz mindent elmondott, amit az összeesküvésről tudott, még olyan adatokkal is szolgált, amelyek nem is az elkövetkező éjszakával voltak kapcsolatosak.

A Rolin nevű testőr szúrta szíven hajnalban, de akkor a neje és a lánya már rég nem volt a helyiségben.

135. fejezet

Esteban nagyjából ahhoz hasonló haragot érzett Lanagrid iránt, mint amikor annak idején a lány elárulta neki, hogy még alig múlt tizennégy éves. Ráadásul mindez már a második együttlétük után történt. Akkoriban a főszakács napokig vívódott magában, álmatlanság is gyötörte, és egy

beteg lelkű kéjencnek érezte magát. Aztán persze számtalan mentséget talált a tetteire.

Először is kényszer alatt cselekedett, ugyebár. No és küllemre Lanagrid sokkal inkább tűnt a huszadik születésnapja felé tartó nagylánynak, mint tizennégy esztendőös kis csitrinek. Különben is, egyes földi kultúrákban a Lanagrid korú lányok már réges-rég anyák, nem igaz? Arról nem is beszélve, hogy ez itt a középkor. És ezen a ponton nem tudott nem eszébe jutni a világirodalom egyik gyöngyszeme, a földi régmúltban játszódó Rómeó és Júlia. Hány éves is volt Shakespeare hősnője a történet idején? Még annyi sem, mint Lanagrid! Na ugye!

Ám egy dologban mégis más volt ez a mostani helyzet. Bár a főszakács akkoriban elég sok mentséget talált magának, most nem tudott mentséget találni Lanagrid szigorú viselkedésére. És a legborzasztóbb ebben, hogy még meg sem lehet magyarázni neki a helyzetet! Esteban pontosan el tudta képzelni, milyen arcot vágna a lány, ha előhozakodna neki azzal a mesével, hogy ő igazából egy Föld nevű bolygóról származik, sejtelve sincs, hogyan került ide, de roppantul szeretne már hazajutni. Mint ahogy azt sem értené, miért kiváló hívószó ehhez az olimpia...

Lanagrid közben egyáltalán nem vette észre, mennyire lelombozta a főszakácsot. Sokkal inkább el volt foglalva a saját problémáival.

– Nagyon rossz érzésem van atyámmal kapcsolatban – sóhajtott fel a mennyezetet bámulva. – Ma este úgy beszélt velem, mint aki a halálra készül. Lehet, hogy megtudott valamit az orvostól, amit még én sem tudok? Mindenesetre ijesztő, hogy életemben először úgy szónokolt, mint aki legszívesebben máris átadná nekem a trónt...

Esteban nem vette komolyan a lány szavait. Még hogy Kalrund úgy szónokolt! No hiszen! A vén szeszakáz. Biztosan benyakalta addigra mind a három üveg bort. Annak hatására egy vadászkutyához is úgy beszélt volna, ha történetesen egy eb tartózkodik vele szemben a trónteremben, mintha neki akarná átadni a helyét.

Persze nem engedhette meg magának, hogy ne mutasson érdeklődést, ezért rákérdezett:

– Hogyhogy neked adná át a trónt? Hát nem a bátyád örökölné a fejedelmi címet apátok halála esetén?

– Ehh, mit tudsz te az öröklési rendről, meg erről az egésze-ről?! – legyintett Lanagrid, miközben kipattant az ágyból, és öltözködni kezdett. Nem is értette magát. Mi a fenéért teregeti ki ezeket a dolgokat egy közrendű személy előtt? Elment az esze? Akármilyen csodás szerető is, amilyen talán nem akad még egy egész Evilágon, ez mégsem lehet ok arra, hogy ilyen mélyen beavassa a lelke titkaiba!

A lány szó nélkül faképnél hagyta Estebant, és visszasietett a trónterembe. Azt remélte, talán életre tudja pofozni annyira az apját, hogy újra elbeszélgethessen vele. Mert mondanivalója aztán volt bőven. Vagy inkább kérdései.

Szerencséje volt, Kalrund éppen magához tért, és nagyot nyújtózott a székében. Egy darabig hunyorgott, aztán viszont egyenesen rámeredt a lányára:

– Hát te még mindig nem feküdtél le? – kérdezte csodálkozva.

„Ha megtudnád, kivel feküdtem le, miközben te horpasztottál, az állad is leesne” – gondolta Lanagrid, de hangosan csak ennyit szólt:

– Van pár kérdés, ami nem hagy nyugodni.

– Hát akkor csak tedd fel őket bátran! – biztatta a fejedelem. – Úgy tanul a gyerek, ha kérdez.

– Mondd, atyám! Miért engeded, hogy ezek az osmosisi kikiáltók szabadon jár hassanak-kelhessenek az országodban? Tudod, akik azt az olimpiát, vagy mi a búbánatot népszerűsítik. Ha a helyedben lennék, én ezeket a vásári komédiásokat korbáccsal verném vissza egészen Királyrévig, ott meg beledobálnám mindet a tengerbe.

– Látom, alaposan felmérgeled magad – vigyorodott el Kalrund. – Mindenesetre igen sok tanulnivalód van még a diplomácia terén, egyebekről nem is beszélve. De hogy lásd, milyen jó atyád vagyok, most elmesélek neked néhány dolgot.

Ehhez azonban előbb szükség volt némi óvintézkedések foganatosítására, így hát Kalrund, két kezével az asztalra támaszkodva, nagy nehezen felemelkedett a székéből, és odatámolygott az ajtóhoz. A kilincsben megkapaszkodott egy darabig, mintha valamihez időt akarna nyerni – pedig igazából csak egyensúlyt szeretett volna –, aztán kilépett a helyiségből, és odaszólt a két ajtónállónak:

– Szolgálatotok mára befejeződött, mehetek aludni.

A katonák meglepődve fogadták a bejelentést, az egyikük meg is jegyezte:

– No de felséges uram, nem hagyhatunk őrizet nélkül! Ez ellenkezik a...

– Fogd be a pofád, vagy megharaplak! – vakkantotta a fejedelem. – Nem hallottad, mit parancsoltam?

Az akadékoskodó katonának inába szállt a bátorsága. Bizony, hallott ő már olyan esetről, amikor a részeg uralkodó valóban megharapott egy testőrt, és igazán nem szeretett volna a sorsára jutni, egyéb fenytésekről nem is beszélve. A két katona tehát elhagyta őrhelyét, de hogy később ne lehessen őket semmiért hibáztatni, a folyosó második kanyarja után megálltak, és elhatározták, hogy a váltásig ott posztolnak tovább, abból talán nem lesz baj.

Kalrund becsukta maga után az ajtót, és megnyugodva visszaült az asztalhoz. Most már tényleg nem hallhatja senki, amit a lányának készül mondani. Lanagridra emelte vérekes tekintetét, majd így szólt:

– A diplomácia nem úgy működik, hogy először ígéretet teszek Osmosis követének, miszerint a küldöttségeik sérthetetlenséget élveznek a fejedelemség területén, aztán uralkodói szavamat megszegve Királyrévig korbácsoltatom az olimpiai kikiáltókat. A tengerbe hajigálásról nem is beszélve.

– Én ezt megértem, atyám – bólintott Lanagrid –, de miért kellett egyáltalán ilyen ígéretet tenni? Eleve azt kellett volna mondani a követnek, hogy Osmosis hülye kikiáltói menjenek az anyjuk keservébe olimpiát hirdetni, de ide, a fejedelemségbe be ne merjék tenni a lábukat. Most aztán megeheted, amit főztél! Rótvár egész szolganépe erről a nyár végi versengésről beszél, láthatóan igencsak felizgatta a gondolatvilágukat. Mi lesz, ha nyárutó havára a személyzet fele Osmosisba szökik?

A részeg Kalrund ráhajolt kissé az asztalra, miközben vigyorogva nézett a lánya szemébe, és elkezdte mórlikálni magát:

– Próbálom elképzelni, ahogy Iva mama, a kövér dajkád Osmosisba szökik, és ott részt vesz az olimpián magasugró versenyszámban, csak nem nagyon sikerül! Hihehöhöhö!

Lanagrid alig leplezett megvetéssel pislogott a részegen bohóckodó atyjára:

– Tudod, amikor így viselkedsz, nagyon nehéz elhinnem, hogy komoly terveid vannak velem kapcsolatban, atyám.

– Pedig így igaz – húzta ki magát a fejedelem, és minden átmenet nélkül elkomorodott az arca. – Most be is fogom bizonyítani számodra, hogy igenis a bizalmasom lettél a mai nappal kezdődően. De figyelmeztetek! Minden, amit most elmondok neked, súlyos államtitok. Ha megtudom, hogy bárkinek is eljárt a szád arról, amit a következőkben hallani fogsz, akkor tudni fogom, hogy nemcsak fiam nincs, de már lányom sincsen. Megértetted?

– Igenis, atyám – hebegte ijedten Lanagrid, mert e percben különös csillogást vélt felfedezni szülője szemében, ami már korántsem az elfogyasztott bor hatásának volt betudható. Kalrund arca szinte ijesztővé vált a fáklyák sárga fényében, és mintha a hangja is egészen másképp csengett volna, mint alig néhány pillanattal korábban.

– Ez az olimpia nevű verseny igazán remek találmány Dariosz kormányzótól – kezdte a tájékoztatást a fejedelem. – Kiváló alkalmat nyújt rá, hogy végre lecsaphassunk erre az elátkozott köztársaságra. És most nem a magam nevében beszélek, hiszen a fejedelemség egymaga szinte elenyésző erőt képvisel, ami az Osmosis elleni harcot illeti. Csakhogy formálódik egy nagyon is számottevő koalíció, amelynek tagja a Szigetvilág összes királya, és hozzájuk csatlakoztam én, mint a földrészünk déli partvidékének legjelentősebb uralkodója.

136. fejezet

Esteban felült az ágyán, és hosszan bámulta az ajtót, amelyik épp most csukódott be Lanagrid mögött. Még mindig haragot érzett a lány iránt, de akarattal elhessegette magától ezt az érzést, és igyekezett arra koncentrálni, amit a jövője szempontjából sokkal fontosabbnak gondolt. Ez pedig természetesen nem volt más, mint az olimpia.

Értette ő, nagyon is értette, hogy Lana miért nem akarja „elengedni” őt ennek a versengésnek a helyszínére, de azt tapasztalta magán, hogy egyre inkább vonzza testét-lelkét Osmosis szigete, és már szinte legyűrhetetlen

vágyat érez, hogy minél előbb megpillanthassa ezt a sokat emlegetett csodaországot.

Spanyol volt. Tehát impulzív és temperamentumos. Kipattant az ágyából, és viharebesen öltözködni kezdett.

Mit is mesélt a lány? Hogy az apja már megint részeg. Remek! Hát akkor most kell megkeresni, és a szavát venni, hogy engedélyezi neki az áthajózást Osmosis szigetére a nyár végén. Elvégre nincs olyan ember, legyen szó akár Rótvár főszakácsáról is, akit ne lehetne helyettesíteni néhány nap erejéig.

Most kell megpuhítani Kalrundot. Egyre csak ez járt a fejében, és tanult mestersége ellenére ezúttal nem konyhai értelemben gondolkodott a megfőzésről. Ha sokat vár, és halogatja a kérdést, akkor nemcsak Lanagrid, de Milla is ellene fog dolgozni, tehát később talán semmilyen esélye nem lesz, hogy elszabadulhasson Rótvárból két nyomorult kvinta erejéig.

Hogy az örökkel mi lesz, azon egyelőre nem gondolkodott. Majd bemesél nekik valamit arról, hogy igazából Kalrund hívatta őt a másnapi menü miatt, vagy ilyesmi. És ha ennek ellenére sem engedik be a fejedelemhez, hát istenem, legalább megpróbálta. De ezt az alkalmat kihagyni vétek lenne.

Nem sokkal később Esteban meglepetten tapasztalta, hogy nemcsak a trónterem ajtaja előtt nem posztolnak katonák, de az egész folyosó is mentes bármiféle őrszemélyzettől. Egy darabig hitetlenkedve forgatta a fejét jobbra-balra, mert ekkora szerencsére nem számított, de aztán hamar lelombozódott. Nyilván elkészt, és a fejedelem már nyugodni tért.

A következő pillanatban viszont érdekes zajok ütötték meg a fülét odabentről. Immár biztos volt, hogy a trónteremben tartózkodik valaki. Esteban ökölbe szorította a kezét, és már majdnem bekopogott, amikor is egészen tisztán hallotta, hogy Lanagrid számonkéri fejedelmi atyját.

A főszakács ökle lehanyatlott, és a keze helyett innentől a bal füle vette át a főszerepet, amelyet szerfölött kíváncsian tapasztott az ajtóra. Nem is hiába, hiszen lényegében mindent egészen jól hallott abból, ami odabent elhangzott.

– Osmosis fővárosa már az Olimpiai Játékok első éjszakáján lángokban fog állni – magyarázta Kalrund. – És mindezt mi, a koalíció uralkodói szervezzük meg, és semmit nem bízunk a véletlenre. Kilenc ponton gyullad fel a métely fővárosa azon az éjszakán. Ez valamivel látványosabb és célravezetőbb lesz, mint holmi mutatványosokat Királyrévig korbácsolni és ott a tengerbe hajítani, nem gondolod?

– Kezdem érteni, hogy az uralkodás valójában mást jelent, mint amit én eddig gondoltam róla – hallatszott Lanagrid elmélkedést tükröző hangja.

– Bizony, nagyon mást – nyugtázta a fejedelem. – Emlékszel még rá, amikor azt a nyomorult kis gnómot elkapták a katonáim? Tudod, azt az összenőtt szemöldökű pór bugrist, aki a gabonaraktárainkat akarta felgyújtani. Mindenáron rá akartál beszélni, hogy égessem meg a főtéren, ez a büntetés való neki. Én persze tudtam, hogy csak azért kapacitálsz, mert soha nem láttál még máglyahalált.

– Igen, emlékszem – erősítette meg a lány. – Nem volt az még olyan régen.

– Én azonban visszafogtam magam, és úgy gondolkodtam, ahogy egy nagy formátumú uralkodóhoz illik – fényezte magát szemérmetlenül Kalrund. – Te akkor naphosszat hisztiztél, amiért nem lett égő fáklya ebből az ázalagból, én pedig már akkor is tudtam, hogy egyszer még hasznát lehet venni egy ilyen figurának. Hát ezért senyved még most is a várbörtönben, és sejtelve sincs, hogy a nyár végén visszanyeri a szabadságát, és olyan feladat vár rá, amelyik igencsak a kedvére való lesz.

– Eddig értem – szögezte le Lanagrid –, de mire lesz jó ez az egész? Felperzselni Osmosis fővárosát biztos jó móka, meg hát nagyot lehet ütni vele azon a felfuvalkodott kormányzón, de ettől mi lesz jobb? Főleg nekünk, itt a fejedelemségben.

– Azért beszélsz így, mert még nem tudod, hogy ez csak az első lépése lesz a köztársaság-ellenes koalíciónak – magyarázta Kalrund. – Az igazi csapás ősszel következik el, amikor lerohanjuk a szigetet, és véget vetünk Dariosz uralkodásának.

– Ősszel? – hüledezett Lanagrid. – Nem értem. Miért kell addig várni, ha a főváros már az olimpia első éjszakáján lángolni fog?

– Látszik, hogy soha nem jártál még arrafelé. Mindamellet most kedvem lenne kivégeztetni a mestert, aki állítólag földrajzra tanított téged nem is oly régen – bosszankodott a fejedelem. – Egyáltalán milyen kép él benned Osmosis szigetéről? Szerinted mi az oka, hogy időtlen idők óta nem mert velük szembeszállni egyetlen ellenséges hadsereg sem? Pedig olyan gazdagok, hogy annak párja nincs az egész Szigetvilágban! Szerinted nem fáj a foga senkinek erre a busás zsákmányra az égekerek világon?

– Remélem, nemcsak visszakérdezgetni fogsz, hanem lesz, amit el is magyarázol, ahogy ígérted – vetette oda epésen a lány.

– Igazad van – emelte fel megadóan a kezeit Kalrund, és rátért a magyarázatra: – Tudod, Osmosis egy elég furcsa sziklasziget, amelyen nem olyan könnyű ám partra szállni. Úgy fest az egész, mintha az istenek hajdanán veszekedtek volna odafenn, és amikor az egyikük hozzá akart vágni a másikhoz egy nagy sziklatányért, eltévesztette a célt, és a gránitdarab egyenesen a Belső-tenger közepébe hullott. A szélei letöredeztek itt-ott, de attól még büszkén magasodik ki a tengerből, és éppen emiatt a tulajdonsága miatt van az, hogy...

– Egy pillanat – szólt közbe Lanagrid, mert kissé unta részeges atyja dagályos leírását, és szeretett volna még pirkadatig eljutni a lényeghez. – Ha ez a sziget egy kopár sziklatányér, akkor mitől olyan gazdag, hogy a környék minden uralkodója szemet vetett már rá?

– Én olyat nem mondtam, hogy Osmosis egy kopár sziklatányér lenne – csóválta a fejét Kalrund. – Épp az ellenkezője igaz. Megboldogul ifjúkoromban egyszer magam is látogatást tehettem ott. Erdők, mezők, narancsligetek váltogatták egymást, szó sincs róla tehát, hogy valamiféle kietlen köpusztaság volna. Mindannak, amit az imént említettem, katonai szempontból van jelentősége, mivel a szigetet majdnem mindenhol egy természetes és kellően magas, meredek sziklafal veszi körül, és csak néhány hely akad, ahol egyáltalán lehetséges a partraszállás. Az egyik ilyen maga a kikötő, amely a sziget északi felén található, ott torkollik a tengerbe Osmosis fő folyója. De annak környékén lehetetlen észrevétlenül megjelenni. A folyótorkolat környéke tele van katonai megfigyelőtornyokkal. Ezen kívül van még néhány kis öböl, ahol a sziget halászhajói tevékenykednek, de azok a területek meg tele vannak

zátonyokkal. Ha valakinek nincs pontos helyismerete, akkor megint csak lehetetlen feladatra vállalkozik, ha ott akarja megközelíteni a partokat.

Lanagrid megpróbált elnyomni egy ásítást, miközben felmerült az emlékeiben, hogy már azokat a földrajzórákat is ennyire unta, amelyeket az oktatója tartott neki annak idején. Mikor érnek már a lényeghez?

– Osmosist utoljára akkor merészelte megtámadni valaki, amikor még én sem éltem – folytatta a fejedelem. – Jó hatvan esztendővel ezelőtt történt, hogy Aldea királya gondolt egy merészet, és megkockáztatott egy gazdag zsákmánnyal kecsegtető rablóhadjáratot. Délről közelítették meg a szigetet, és az egyik rákászfalunál lévő öbölben próbáltak szerencsét, ahol sík mezőség képezte a partot, nem pedig magas sziklafal. Na már most, mivel nem volt helyismeretük, a hadi gályák fele már a zátonyokon megfeneklett. Azokat pedig, akik mégis partra tudtak vergődni, hamarosan pusztító nyílzápor fogadta a környék jól álcázott erődítményei felől. A rablóhadjáratnak indult kaland teljes csődöt mondott, alig maradt hírmondónak katona, aki megmenekülve később elmesélhette, mi történt velük.

– Akkor most már csak egyet nem értek – mondta Lanagrid. – Ha Osmosis elfoglalása ennyire reménytelen, akkor mégis miben bízik ez a te híres-nevezetes koalíció?

Kalrund fejedelem részeg arcára diadalmas farkasvigyor ült ki:

– Abban, hogy a kémjelentések szerint Dariosz kormányzó és Nerid király ősszel hadjáratot készül vezetni Neridea visszafoglalása érdekében – magyarázta. – Márpedig aki az orzókkal akar szembeszállni, annak jelentős erőt kell felvonultatnia. Így azonban nem marad elég katonája, hogy megvédje a saját szigetét egy egész Osmosis-ellenes koalíció támadásától.

137. fejezet

Már hajnalodott, amikor Dariosz végre nagy nehezen ágyba került. De hiába érzett csontig hatoló fáradtságot, képtelen volt elaludni. Csak forgolódott Osmosis legkényelmesebb és legértékesebb fekvőhelyén, de nem jött álom a szemére. Olyan gondolatok sorjáztak a fejében, amelyek még csak arra sem adtak esélyt, hogy a kormányzó elszenderüljön,

nemhogy egy igazi pihentető, idegkisimító alvásban legyen része.

Legfőképp Tardillisz országnagy személyén elmélkedett, és érdekes módon csak második volt a listán Sztavrila. Ez abból fakadt, hogy hősünk már a Guzellel való beszélgetés vége felé sem nagyon erőltette, hogy a görög nővel kapcsolatos téma terítékre kerüljön, mert egyszerűen rettegett attól, hogy ha végigpörgeti fejben az elmúlt időszak eseményeinek láncolatát, akkor földre döngölő következtetésekre fog jutni.

Vajon észrevehettem volna-e, hogy Tardillisz ellenem dolgozik? – tette fel magának a kérdést. – Egyáltalán voltak-e olyan jelek, amelyeket sokkal komolyabban kellett volna vennem? Hogyan is érvelt például az az áruló, amikor Nerid király és a maradék népe néhány hajóval megjelent a partjainknál?

Mindvégig a befogadásuk ellen volt. Hát persze, hiszen az ellenségeim terveibe egyáltalán nem illett bele az, hogy Osmosis hadserege egy ezrednyi sokat próbált harcossal bővüljön. Én hülye meg azt hittem, hogy Tardillisz csak a morált és a költségvetésünket félti, azért érvel Neridea menekültjei ellen.

Aztán mit is mondott tegnap, ott lenn, a jégveremben? A derék öreg Trinnel ellentétben azt erőltette, hogy hozzam azonnal nyilvánosságra a merénylet tényét Osmosis népe előtt. És amilyen ostoba vagyok, még akkor sem éreztem úgy, hogy ellenem dolgozik. Semmiféle vészcsengő nem szólalt meg a fejemben. Naná, hiszen az érvei teljesen meggyőzőek és logikusak voltak. Pedig nyilván azt szerette volna, ha a köztársaság lappangó ellenségei megerősítést kapnak, hogy nincsenek egyedül.

Nagyon jól meg tudta játszani magát ez a vén gazember. Igazi profi elárulója volt a köztársaságnak. Talán csak egy profibb szereplő akadt nála ebben az egész történetben... maga Sztavrila.

A végén már egyáltalán nem forszíroztam Guzelnél, hogy elárulja, amit erről a nőről tud. Azt hiszem, már én is tudok mindent. Vagy legalábbis majdnem mindent. A legfontosabb, hogy sohasem szeretett, csak megjátszotta magát előttem. Az még nem egészen világos, hogy miért akart a bizalmamba férkőzni, de hogy valamiféle hátsó szándéka volt, vagy egyenesen megbízást teljesített, arra a nyakamat teszem!

Hát Osmosis hajdani királyságának trónörökösével élt együtt tíz évig! Nekem ne mondja senki, hogy ez a nő mindeközben a köztársaság feltétlen pártolója volt! És most menekül, ahogy a patkányok szoktak a süllyedő hajóról. Csak tudnám, hogy miért. Elvégre, ha ő titokban a királyság híve, akkor ugyan kitől-mitől nem volt itt biztonságban az élete? Ezek a rohadékok éppen most készültek megpuccsolni engem, akkor miért kéne pánikszerűen olajra lépnie olyasvalakinek, aki csakis erre várt?

Na jó, azt hiszem, hogy hamarosan le fogja dobni az agyam az ékszíjat, muszáj egy kicsit aludnom...

138. fejezet

Esteban annyira belemerült a hallgatózásba, hogy olykor figyelmeztetnie kellett magát, miszerint időnként nem ártana egy-egy pillantást a háta mögé is vetnie, mert ha a folyosó végén katonák imbolygó alakját pillantja meg a sejtelmes fáklyafényben, akkor menekülőre kell fognia a dolgot. De hát annyira érdekfeszítő volt minden, ami a trónteremből szűrődött ki, hogy a főszakács nem bírta ellenállni a kísértésnek: újra és újra visszatapasztotta a fülét az ajtóra.

– Van még egy meglepetésem számodra – szólalt meg egy hosszabb szünet után Kalrund, aztán szinte diadalmasan vágta ki: – A fivéredet is elküldöm Osmosisba, és indulni fog az olimpián. Persze csak inkognitóban.

Lanagrid valóban meglepődött, és csak annyit bírt kérdezni: minek?

– Nézd, ez az egyesített katonai támadás a sziget ellen meglehetősen gazdag zsákmánnyal kecsegtet – magyarázta a fejedelem. – Az ilyen esetekben komoly súllyal esik latba a végső osztozkodásnál, hogy ki milyen mértékben járult hozzá a vállalkozás sikeréhez. Márpedig én szeretnék minél nagyobb szeleteket lehasítani abból a zsákmányból a győzelem után. Ezért is van óriási jelentősége annak, hogy még a nyáron megtartsuk a menyegződet, és egyesítsük csapatainkat a hercegség nem elhanyagolható haderejével.

– Ezt értem – bólintott a lány –, de az még mindig nem világos, hogy a fivéremet miért kell ehhez Osmosisba küldeni. Egyáltalán milyen versenyszámban indulhatna? Mert hogy ügyessége semmihez nincs, azt

mindketten tudjuk. Az persze világos, hogy nem engeded neki felfedni a kilétét. Nincs az az uralkodó, aki egy ilyen fiúgyermeket ne szégyellne...

– Tudod, Lana, ezt a valamit már úgy hívják, hogy az uralkodás művészete – vigyorodott el büszkén Kalrund. – Ebbe kell neked is belejönnöd, mégpedig a lehető leggyorsabban. De nincs kétségem afelől, hogy sikerülni fog, mert az én tehetségemet örökölted. Sokszor eszembe jutott az utóbbi időben, hogy minden kiváló tulajdonságomat rád örökítettem, a csenevész fivérednek meg nem jutott semmi...

Lanagrid máskor talán értékelte volna atyja dicshimnuszát, de már nagyon kínozza a fáradtság ezen a késői órán, ezért türelmetlen kézmozdulatokkal próbálta meg a konkrétumok felé terelni részeges szülőjét.

– Máris mondom – emelte fel megadóan a kezét a fejedelem. – Az ifjú Kalrund természetesen az íjászat versenyszámába fog benevezni. Magam sem hiszem, hogy bármelyik másik versenyszám szóba jöhetne. Márpedig nagyon fontos, hogy ne rostálják ki azonnal, mert komoly feladata lesz mindjárt az olimpia első éjszakáján. Ő fogja felgyújtani az Arénát.

Lanagrid olyan nagy szemeket meresztett, hogy még a pislákoló fáklyafényben is ijesztően villogott a szeme fehérje:

– Mit beszélsz, atyám?

– Jól hallottad.

– Na de az az aréna nem kőből épült?

– Még nem épült fel teljesen, csak a versenyre lesz kész – pontosított a fejedelem –, de igazad van, Osmosis új arénája is jellemzően kőből épül. Csakhogy ott vannak a versenyzők szálláshelyei, az istállók, és még egy nagy rakás kiszolgáló épület, amelyek legfőképpen fából készülnek. Ez pontosan tudható a kémeim jelentéseiből. Na már most, gondold el, ahogy mindjárt az olimpia második napján kénytelen bejelenteni az a felfuvalkodott kormányzó, hogy például a lovasíjászat versenyszáma nem folytatható, mert mind a lovak, mind pedig a versenyzők odavesztek a tűzben, hahahaha! – röhögött fel Kalrund, de rögtön legyintett is egy nagyot: – Különben meg kár is ezt elképzelni. Akkora tűzvész lesz, hogy másnap már senkit sem fog érdekelni semmiféle olimpia.

Lanagrid kezdte unni, hogy mindenre többször kell rákérdeznie az apjánál:

– Ez volna az uralkodás művészete, amiről az előbb beszéltél? – firtatta számonkérően. – A gyűjtogatás? Mert azt azért nem olyan nehéz ám megtanulni. Továbbá azt sem értem, hogy ha a fivérem inkognitóban fog versenyezni és gyűjtogatni, akkor te hogy fogod ennek később learatni a babérjait?

– Próbáld összefüggéseiben vizsgálni a dolgot – javasolta Kalrund. – Mint említettem, Osmosis legyőzése után, a végső osztozkodásnál sokat számít majd, hogy ki mennyit rakott bele a közösbe. Hát én nem szándékozom a sor végén kullogni, azt elhiheted. És vajon lesz-e másik uralkodó, aki az enyémnél nagyobb áldozattal büszkélkedhet? Mert én nemcsak a seregeimet fogom a koalíció rendelkezésére bocsátani, de ott lesz az egyszülött fiam, a Kalrund Fejedelemség trónörököse, aki minden veszéllyel dacolva igencsak sokat fog tenni azért, hogy Osmosis Köztársaság átkozott dicsősége a porba hulljon. A sikeres akció után természetesen minden szövetségesem előtt felfedem, hogy az egyszülött fiam életét is kockára tettem az ügy érdekében.

Lanagridnak most csak egyetlen szó zakatolt az elméjében:

– A trónörököse...?

A részeg uralkodó felszabadultan röhögve dőlt hátra a székén:

– Hát még mindig nem érted, miben áll az uralkodás művészete?

– Az a baj, hogy minél tovább hallgatlak, annál kevésbé értem, atyám – panaszkolta fásultan a lány.

Kalrund abbahagyta a röhögést, megint rádőlt az asztalra, és igen szuggesztív modorban adta elő mondandóját:

– Szerinted a Szigetvilág királyai tudják, hogy én nem a fiamat, hanem a lányomat akarom utódomként látni a trónon? Ugyan honnan tudhatnák? Azt csak mi ketten tudjuk, hogy az ifjabb Kalrund csupán egy nyerő figura ebben a játszmában, ahol például az is eldől, hogy kié lesz a végső győzelem után Osmosis kikötője. Gondolj csak bele, Lana! Ha a mi kezünkben lenne Királyrév mellett Osmosis kikötője is, az mekkora bevételt jelentene a kincstárunknak?!

Odakinn Esteban úgy érezte, eleget hallott. Még utoljára körbenézett a folyosón, aztán viharebesen eliszkolt a szállása felé. Amúgy sem lett volna már képes több titkot kifürkészni. Hiába tapasztotta az ajtóra a fülét, az egyre erősödő szívverése szinte az agyában dobogott, és ez igen komolyan zavarta abban, hogy tisztán értse az odabenn elhangzottakat.

Meg aztán mit kell itt még kihallgatni? Neki Osmosisba kell mennie, és ha nem sikerül másképp, akkor szökés által. Teljesen világos, hogy ha Evilágon vannak olyan emberek, akik hozzá hasonlóak, vagy esetleg a visszautat is tudják a Földre, akkor ők Osmosis szigetén találhatók.

139. fejezet

Az olimpia megnyitójának reggelén a Kormányzói Palotában meglehetősen nagy volt a forgalom, szép számmal érkeztek az épületbe a testőrök. Mi ezt a Földön úgy mondanánk, az éjszakai műszak emberei átadták a stafétát a nappalos műszak tagjainak. Lényegében Osmosis egyik legfontosabb helyszínén is pontosan ez történt, de hamarosan kiderült, hogy ez a nap szinte mindenki számára tartogat meglepetéseket.

A nappali szolgálatra beosztott katonák szokás szerint a Testőrcsarnok nevezetű helyiségbe vonultak, ahol fegyelmezetten felsorakoztak, és várták a reggeli eligazítást. Legnagyobb meglepetésükre nem néhány tiszthelyettes, de még csak nem is egy középszintű parancsnok jelent meg előttük, hanem Nihuc vezérezredes, maga a Kormányzói Testőrség feje.

– Jó reggelt, harcostársak! – üvöltötte el magát Nihuc, amikor a pódium közepére ért.

– Osmosis mindenek felett! – dörögte vissza a sokaság.

– Bizonyára nem rám számítottatok a ma reggeli eligazításon – kezdte beszédét Nihuc –, de mindannyian tudjuk, hogy ez kiemelt nap köztársaságunk életében, hiszen ma veszi kezdetét az a rendezvény, amely Olimpiai Játékok néven fog bevonulni Osmosis Köztársaság dicsőséges történetébe. A különleges események pedig különleges intézkedéseket igényelnek, ennek folyományaként a következőket rendelem el: a mai napon a közterületi szolgálatot Neridea katonái fogják ellátni, természetesen a mi törzsparancsnokságunk vezetésével. A törzs tagjai

lépjenek ki, és szokás szerint vegyék fel a szolgálatot a Kormányzói Palota belső udvarának gyülekezőterén!

A szóban forgó katonák fegyelmezetten kiléptek a sorból, majd egyes vonalba sorakozva, futólépésben elhagyták a termet.

Ezután Nihuc felsorolt hat nevet, és felszólította a delikvenseket, hogy lépjenek elő, majd amikor ez megtörtént, így folytatta:

– Ti fogjátok ma a kormányzó úr személyét biztosítani. A többiek hazatérnek otthonaikba, lepihennek, majd az esti őrségváltásnál mindannyian jelentkeznek éjszakai szolgálatra. Tegye fel a kezét, aki nem értette meg a parancsot!

Néma csönd honolt a testőrcsarnokban.

– Köszönöm! Lelépni! – harsogta Nihuc, aztán levonult a pódiumról, és odalépett a hat katonához. Rámutatott az egyikükre, és megkérdezte:

– Te vagy Luvaran, ugye?

– Jelentem, igen! – húzta ki magát a testőr.

– Kövess! – intett Nihuc, és elindult az alagsorba vezető lépcső felé.

Hamarosan kettesben maradtak, hiszen a másik öt katona az emelet felé indult, felvenni a kormányzó védelmét biztosító szolgálatot, azaz leváltani éjszakai társaikat.

Már az alagsori folyosón jártak, amikor Luvaran, aki addig a testőrparancsnok nyomában loholt, hirtelen megszaporázta a lépteit, és mindenáron Nihuc mellé szeretett volna kerülni, közben pedig egyfolytában méltatlankodott:

– Most miért volt erre szükség, vezérezredes úr? Nem arról volt szó, hogy titokban kell tartani mindent? Mire jó a személyemre irányítani a figyelmet...? Nem értem... Egyáltalán hová megyünk most?

Nihuc egyetlen szóval sem válaszolt, már csak azért sem, mert közben megérkeztek egy olyan alagsori ajtó elé, ahol a Rolin nevezetű testőr posztolt éppen. Luvaran tisztában volt vele, hogy ez a Rolin megingathatatlanul köztársaságpárti, így már végképp nem értette, mi a fene folyik itt.

– Befelé – intett a fejével Nihuc, miután Rolin kinyitotta az ajtót.

– Vezérezredes úr, én azt hiszem... – kezdte Luvaran, de soha nem derülhetett ki, hogy mit hisz.

Nihuc előhúzta a kardját, és nagyon szikár, vészjósló és könnyörtelen hangon így szólt:

– Térdre, mocskos hazaáruló. Adok egy kis időt, hogy imádkozhass az isteneidhez.

Luvaran szemében páni félelem tüze gyúlt. Főleg azután, hogy óvatosan körbetekintett a helyiségen. Immár nemcsak nem értett semmit, de nem is remélt. Megadóan térdre rogyott, és motyogni kezdett valamit, ami akár az istenekhez történő fohászkodásnak is felfogható volt.

Amikor Nihuc egyetlen suhintással lenyakazta, a feje furcsamód odagurult a kivégzője lábához. A vezérezredes úgy rúgott bele reflexszerűen, mint valami focilabdába, így a fej egészen távol került a testtől.

– Hozd vissza, kérlek, és párosítsd össze, nekem rengeteg a dolgom – utasította a testőrparancsnok Rolint, közben pedig már a kilincsen volt a keze. De azért még visszaszólt: – A leltárnak meg kell lennie.

140. fejezet

Kalrund fejedelem egy ideig egészen jól viselte a leánykérés nevezetű ünnepélyt, pedig hosszú esztendők óta irtózott mindenféle udvari ceremóniától. Ugyanis tisztában volt vele, hogy nagyívó mivoltát nem tudja leplezni, és jó ideje már azok a hírek is visszajutottak hozzá másnap, hogy mivel botránkoztatta meg a jónépet különböző bálok, lakomák vagy más összejövetelek alkalmával.

De ez a leánykérés most kifejezetten tűrhető módon zajlott. Egészen addig, amíg Gunnerud herceg szükségét nem érezte, hogy odatelepedjen a leendő apósa mellé a táncteremben.

– Szabad ez a szék, apámuram? – kérdezte váratlanul a madárfejű herceg, és Kalrund, aki ez idáig a táncolók szemrevételezésével volt elfoglalva, még nem sejtette, hogy a nyár talán legkínosabb pillanatai következnek el hamarosan.

– Nem nagyon láthatsz rajta senkit, akinek az ölébe ülhetnél, nem igaz? – kérdezett vissza akkor még vidor hangulatban a fejedelem. – Telepedj le hát, szép öcsém, aztán mondjál valamit, amit ilyenkor illik.

Kalrund a „szép öcsém” kifejezéssel egyrészt udvariasan hazudott, mert hiszen Gunnerud herceg sok minden volt, csak szép nem, másrészt érzékeltetni szeretete volna, hogy a hamarosan megkötendő frigy során semmit sem számít, ki a férfi, ki a nő, merthogy a Kalrund Fejedelemség továbbra is nagyobb, mint a Gunnerud Hercegség, tehát el ne képzelje ez a kis madárfejű, hogy benősül egy uralkodóházba, és ettől máris megkerülhetetlen tényező lesz.

– Nézem ezeket a gyertyákat – kezdte a herceg.

Aztán kiderült, hogy nem kezdte. Ez volt maga a közlemény. Ezt onnan lehetett a legbiztosabban tudni, hogy utána sokáig nem jött semmiféle folytatás. Tehát sem arra nem derült fény, hogy a herceg mit akart ezzel mondani, sem pedig arra, hogy lényegében miért tartotta fontosnak megjegyezni, hogy éppen mit néz.

Egy örökkévalóságnak tűnő hallgatás után Kalrund megkísérelte továbbgördíteni az eszmecsere folyamatát:

– Volt egy olyan érzésem, hogy akarsz valamit mondani a gyertyákról, szép öcsém.

– Nézem őket – szögezte le Gunnerud.

„Minden istenekre, ez így átkozottul hosszú este lesz” – gondolta Kalrund, és fenékgig ürítette az ezüstkupáját.

– Aztán mit nézel rajtuk, öcsémuram? – firtatta kíváncsian, miután megtörölte a száját.

– Szépek a gyertyák – szögezte le a herceg réveteg mosollyal. – Van fényük – tette hozzá, hogy semmilyen részlet ne maradjon homályban.

– Na igen, pont ez volna a lényegük – motyogta a fejedelem, és úgy érezte, reménytelenül hosszú idő lesz kivárni, mire a most lenyelt bor megteszi a hatását. – De mi okból ragadták meg nagybecsű figyelmedet pont a gyertyák? – firtatta állhatatosan, hátha kiderül, hogy ez a madárfejű nyomorult mi a szájbatekert anyjáért bámulja ilyen merevül a táncterem világítóeszközeit.

Ekkor váratlan fordulat következett be, mert a herceg minden átmenet nélkül szófosást kapott:

– A gyertya a fény. A fény a sötétség ellentéte. Ha a sötétség a halál, akkor a fény az élet. Az élet az istenekhez vezető út. Az istenekhez vezető út pedig maga a fény – közölte átszellemült mosollyal Gunnerud, és hogy körbeérjenek a szálak, rátette a végső érvet: – A fény pedig a gyertya.

Kalrund szükségét érezte, hogy odaintsen magához egy italhordozót... Hát ez a gyerek teljesen hülye. Mennyit ihatott ez? Vagy bármiféle nedű nélkül képes produkálni ezt a szellemi szintet? Meglehet, hogy a szülei testvérek, erre más magyarázat nincs. Ezekben az elátkozott kis hercegségekben annyira belterjes lett már a szaporodás, hogy az csakis ide vezethetett. Naná, félnek attól, hogy a hatalmukat bárki megkaparinthatja, ezért csakis egymás között házasodnak.

– Hallod-e, Gunnerud herceg? Nem akarsz odaülni a leendő anyósod mellé? – tett egy próbát a fejedelem. – Hátha ő még nem értesült róla, hogy mennyi mindent tudsz a gyertyákról.

Ahogy felszabadult a hely Kalrund mellett, a lánya nyomban kihasználta a lehetőséget. Lehuppant a székre, és könnyed, csevegő modorban megkérdezte:

– Miről értekeztél a herceggel, atyám?

A fejedelem óvatosan körülnézett, hogy kihallgathatja-e valaki a Lanagriddal folytatott beszélgetését, de erre a hangos zene miatt egyébként sem volt esély.

– A gyertyákról cseréltünk eszmét – felelte gondterhelten. – Pontosabban szólva megtudhattam mindent, amit Gunnerud eme tárgyban hordoz abban a töppedt kis madárfejében.

– El tudom képzelni – bólintott a lány. – Engem tánc közben a csillárok témájában oktatott ki. Immár mindent tudok arról, hogy a csillárokat miért a mennyezetre szokás függeszteni, miért nem például a táncterem ablaka előtt álló platánfa egyik vaskos ágára.

Kalrund más esetekben minden feszélyezettség nélkül röhögött volna fel, most azonban iszonytató nyomást érzett a mellkasán.

– Ne haragudj, Lana – nyögte ki rekedten. – Sejtelmem sem volt róla, hogy ez a fiú egy komplett idióta.

– Nincs rá szavam, mennyire megdöbben, hogy az uralkodói érvonaladat féltve a saját fiadat eszedben sincs a trón közelébe engedni, cserébe viszont jó megoldásnak tartod, hogy gyereket szüljek egy hülyének, akinek az értelmi képességei húszévesen is egy kisdéd szintjén állnak – panaszkodott Lanagrid.

Kalrund elképedve bámulta a lánya arcát. Lana úgy sorolta a panaszait, hogy közben az arca ragyogott a boldogságtól, ahogy egy fejedelem utódjának örülnie illik leánykérés alkalmából. Atyján kívül sejtelme sem lehetett senkinek a teremben, micsoda vihar dúl a lelkében.

– Elképesztően tehetséges vagy – jegyezte meg Kalrund. – Nincs olyan nap, amikor ne adnád fényes bizonyítékát, mennyire jól döntöttem annak idején.

– Atyám, én ennek a madárfejű idiótának nem vagyok hajlandó gyereket szülni – jelentette ki tündöklő mosollyal Lanagrid, miközben elindult egy apró könnycsepp a szeme sarkából. – Azt még valahogy elviselném, hogy a cél érdekében néhányszor alá kell feküdnöm ennek a nyomorultnak, de a hideglelés vesz elő, ha arra gondolok, hogy néhány hónap múlva egy pont ilyen kisdedet húz ki belőlem a bába.

A fejedelem megfogta a lánya kezét:

– Nem kell neki gyereket szülnöd, Lana, ezt megígérhetem. Még nem tudom, hogyan oldjam meg, de valamit ki fogok találni, arra mérget vehetsz.

Lanagrid pontosan láthatta atyja arcán, hogy véresen komolyan gondolja, amit mond. És valóban, e percben Kalrund két dologban volt halálosan biztos. Egyrészt, hogy kell neki a Gunnerud Hercegség, minden javával és katonájával együtt, másrészt pedig, hogy a lánya nem szülhet olyan utódot, amelyiknek ez a madárfejű nyomorult a nemzője.

Az ígéret elhangzása után Lanagrid mosolya immár egyre természetesebb lett. Hamarosan már együtt viccelődött az apjával, és néha a vállára borulva kacagott. Például akkor, amikor Kalrund a következő elméletét osztotta meg vele:

– Tudod, Lana, a nászuramékat elnézve kicsit sem értem, hogyan lett ennek a Gunnerudnak ilyen aprócska madárfeje. A leendő apósod egy hombárfejű ember, a neje fejmérete pedig teljesen átlagos. Miként dönthettek annak idején a tréfás kedvű istenek? Az atya fejéből kivonták az anya fejméretét, így jött ki végeredményként Gunnerud koponyája?

Később a fejedelem asszony személye is sorra került a mókázásban:

– Nézd csak anyád arcát, Lana! – hívta fel a lánya figyelmét Kalrund. – Már jó ideje magyaráz neki valamit a leendő férjed. Szerintem valahol ott járhat az elméletében, hogy a fény a sötétség ellentéte.

– Vagy éppen azt próbálja megértetni vele, hogy a csillárokat a mennyezetre kell szerelni, nem a padlóra – nevetett Lanagrid, és nagy szeretettel simogatta meg atyja kezét.

141. fejezet

Dariossal olyasmi történt, ami evilági életében még soha. Nihuc vezérezredes ébresztette föl. A kormányzó szerfölött nyűgösen dörzsölgette a szemét, és egyelőre azt sem tudta, milyen napszak van. Azt számítgatta magában, hogy mennyit aludhatott, és a saját érzéseire hagyatkozva azt állapította meg, hogy két óránál több semmiképp sem lehetett. Ezzel egyidejűleg újra megfogadta magában, hogy Latum mesterrel a lehető leghamarabb „feltaláltatja” az órát.

Szerencsére Nihuc tudatában volt, hogy mire van szükség ilyen helyzetekben. Ez akkor derült ki fényes egyértelműséggel, amikor kinyílt a kormányzói lakosztály ajtaja, és libasorban behaladt rajta serény szolgák egész hada, akik pillanatok alatt telehordták Dariosz kádját hideg vízzel.

– Jót fog tenni egy frissítő fürdő – jegyezte meg a vezérezredes, és a hangján az érződött, hogy ez sokkal inkább parancs, mint ajánlás.

A kormányzót egyébként nem kellett noszogatni, maga is úgy érezte, hogy nagy szüksége van most erre a felpezsdítő megmártózásra. Amikor újra kettesben maradtak, felszólította a testőrparancsnokot jelentéstételre, majd nyakig elmerült a hideg vízben.

– Amióta nem találkoztunk, a következő intézkedéseket foganatosítottam – kezdte Nihuc hivatalos hangon. – Kiiktatásra került Tardillisz hadügyi

országnagy, az összeesküvés legmagasabb szintű tagja. A családja őrizetben várja a kitoloncolást, természetesen senkivel sem érintkezhetnek. Továbbá a Kormányzói Testőrség azon tagját is kiiktattam, akit a királypártiaknak sikerült a befolyásuk alá vonniuk.

Dariosz a feje búbjáig a víz alá merült, majd amikor felbukkant, kíváncsian rákérdezett:

– Voltaképpen mit kell értenem az úgynevezett kiiktatás alatt?

– Jelen esetben azt, hogy a delikvenssek már nincsenek életben – felelte Nihuc.

A kormányzó pillanatok alatt felmérgette magát, és bár nem így tervezte, de újra alámerült a hús vízben, hogy lehűtse a fejét, mert úgy érezte, heveny károsodhatnékja támadt. Amikor előbukkant, még mindig feldúltan fakadt ki:

– Mi szükség volt erre, Nihuc? Az ég áldjon már meg! Biztos, hogy te egy szuperintelligens android vagy? Hát ezek a fickók a legtutibb vádlottak lehettek volna egy majdani perben!

A vezérezredes leült egy szófára, lazán keresztbe vetette a lábait, és könnyed, csevegő modorban így válaszolt:

– Nem android vagyok, sokkal inkább metamorf. Az egy magasabb szint. Jobban szeretem ezt a megnevezést. Bár szerintem Evilágban mindkettőtől tartózkodnod kellene, kormányzó. Igaz, hogy most magunk között vagyunk, de érdemes volna tudatosítanod magadban, hogy én az igazi Nihuc vezérezredes vagyok. Akkor nem lesz baj a későbbiekben sem. Úgy értem, nem fogod elszólni magad olyanok előtt, akik előtt nem lenne tanácsos.

– Biztosíthatlak róla, hogy az igazi Nihuc vezérezredesként tekintek rád. És mivel tudtommal még nem döntötték meg a köztársaságot, felteszem, hogy a kormányzó mindenképpen előljárója a testőrparancsnoknak, így hát felszólítalak, hogy a kérdésekre válaszolj!

– Ezt már szeretem. Látom, kezd hatni a hideg víz – vigyorodott el Nihuc. – Nos, a helyzet a következő: a mesterséges intelligenciám a rendelkezésre álló adatokból igen megbízhatóan képes kiszámítani, hogy például a jelenlegi válsághelyzetben egy-egy szereplő kiiktatása javallott-e, avagy sem. Ezen folyamat során értékeli, hogy a delikvensnek lehet-e még

bármilyen előjelű ráhatása a későbbi történésekre, továbbá az életben hagyása mekkora veszélyt, illetve mennyi előnyt hordoz magában. Ha nagynak ítéli a kockázatot, akkor a kiiktatásról dönt, mint a mostani esetekben is.

– Még mindig nem értem, hogy miért nem lehetett Tardilliszt mondjuk simán elzárni az alagsorban – akadékoskodott a kormányzó –, miért kellett megölni?

– Képzeld el, hogy te vagy a felbőszült csőcselék – javasolta Nihuc. – Melyik esetben rohamoznád meg a Kormányzói Palotát? Ha úgy tudnád, hogy odabenn egy még élő Tardilliszt tartanak fogva, vagy ha biztos lennél benne, hogy a hadügyi országnagy már halott?

Dariosz olyan savanyú képet vágott, mint aki éppen kukacos gyümölcsbe harapott:

– Mit hadoválsz itt össze? Szerinted Osmosisban egész tömegek élnek, akik elégedetlenek a köztársasággal, és újra egy királyt akarnának maguk fölé? És ezért még a Kormányzói Palotát is hajlandóak lennének megrohamozni? Ráadásul honnan tudhatna ez a csőcselék arról, hogy mi a bánat van Tardillisszel? Összevissza beszélsz mindenféle marhaságot, amitől egyre inkább az az érzésem támad, hogy az eredeti Nihuc jelleme és habitusa kezdi átvenni a hatalmat a mesterséges intelligenciád fölött.

A metamorf most felállt a szófáról, három határozott lépést tett a kád felé, majd mindkét kezével a fürdőalkalmatosság szélére támaszkodott, hogy minél közelebb tudjon hajolni a kormányzóhoz. Mélyen belenézett a szemébe, és némileg fojtott, de igen komor hangon kijelentette:

– Minden képességgemmel és minden pillanatban téged szolgállok. De úgy nem fogjuk tudni végigcsinálni ezt a napot, ha nem bízol bennem maradéktalanul. Azt javaslom, hogy az elméleti okfejtéseket és a lényegtelen részletkérdések megvitatását halasszuk inkább egy olyan napra, amelyik nem úgy indul, hogy a kádad mellett ülök, és a kardom pengéjén még ott vöröslik egy hazaáruló kormányzói testőr vére.

142. fejezet

Kalrund a félhomályos trónteremben ült, szemben vele pedig, az asztal túloldalán Iva mama helyezkedett el, Lanagrid gyermekkori dajkája.

Ugyan a fejedelem lánya már réges-rég kinőtt a dajkálendő kisdedek sorából, Iva mamát azonban mégsem bocsátotta el az udvar. Nem mintha újabb utódnál kívánták volna igénybe venni szolgálatait. Iva mama egyszerűen egy olyan jelenség volt, akit nem lehetett csak úgy elengedni egy uralkodóház kötelékéből.

A kövér asszonyság látszólag egykedvűen várta a fejleményeket, de sűrű szempillái alatt nagyon is élénken figyelte a fejedelem arcát, várva, hogy végre kiderüljön, miért is hívatta magához az uralkodó ezen a késői órán.

– Iva mama, te számtalan titok tudója! – szólalt meg nagy sokára Kalrund.

– Régóta nem beszéltünk egymással, főleg négyszemközt. Először is tudni szeretném, hogy épp olyan jól érzed-e még magad Rótvárban, mint amikor annak idején befogadtunk, és fejedelmi asszonyommal az egyik legdrágább kincsünket bíztuk rád, a csöpp kis Lanagridot.

– Az a kötelék örök és megbonthatatlan, felség – tette le a hűségesküt újra az egykori dajka. – Testemből tápláltam a kis csecsszopót, és bármily nagyra is növekedett, mindig is a szívemnek legkedvesebb gyermek marad egész Evilágon.

– Örömmel hallom szavaidat – nyugtázta Kalrund. – Nos, mivel régóta ismerlek, és most is hiszek neked, fel merem tárni kérésemnek azt a részét, amely először talán kissé szokatlanul csenghet a fülednek.

Boszorkányos tudásodra lenne szükségünk ugyanis.

– Úgy látom, rossz hírem keltése mostanság sem hagyott alább – jegyezte meg bosszankodva a kövér asszony. – Sohasem voltam boszorkány. Akik ilyesmit terjesztettek rólam, azok vagy végtelenül ostobák voltak, vagy pedig irigyek, és ugyan maguk is szívesen táplálták volna saját mellükből bármelyik gyermekedet, méltóságos fejedelem, de a választásokat rám esett, és ezt sosem tudták nekem megbocsátani.

– Magam sem neveztelek boszorkánynak – emelte fel a mutatóujját Kalrund –, mindössze annyit mondtam, hogy a tudásod boszorkányos. És ebben a meggyőződésemben nem tudsz megingatni. Most is erre hivatkozom, amikor azt kérdezem tőled, vajon a rendelkezésemre tudnál-e bocsátani egy olyan főzetet, vagy bármilyen egyéb szert, amelyik csakis férfiakra van hatással?

Iva mama gyanakodva vonta össze a szemöldökét:

– Aztán miféle főzetről lenne szó, méltóságos uram?

A fejedelem nyelt egy nagyot, és a következő definíciót adta:

– Olyan főzetről, amelyik visszafogja a férfit. Hogy ne mondjam: ellankasztja. Kioltja belőle a vágyakozást, amely az üzekedés után hajtja. Vagy mondhatnám úgy is: képtelenné teszi ezen vágya beteljesítésére.

A kövér asszonyosság a beszélgetésnek ezen a pontján gyanút fogott. Mi van, ha a fejedelem most „fordítva” beszél? Hiszen szinte az egész udvar tudja, hogy már rég nem látogatja a neje önnagysága lakosztályát. Viszont szeretőket sem tart... Észnél legyünk, kérem! Ennek akár még kivégzés is lehet a vége! Nem szabad jelét adni, hogy az ember pontosan tudja, a fejedelem éppenséggel a vágyakat felkorbácsoló, a férfierőt növelő szer után epekedik, csak hát ezt ugyebár nem mondhatja ki nyíltan!

Kalrund kicsit sem értette, miért késik Iva mama válasza, hiszen nem sejthette, mi jár most a „vén boszorkány” fejében. Viszont türelmetlen volt, így hát igyekezett még plasztikusabban körülírni a témát, hátha az segít, hogy a dajka végre felfogja, miről van szó:

– Olyan főzet kell, amittől a férfiember ellankad. Érted? EL-LAN-KAD! Még az sem baj, ha igazából eközben nagyon szeretné azt csinálni, amit csinálnia kéne, ha már egyszer odamászott a takaró alatt a nő póré teste mellé, de semmiképp se tudja véghezvinni, amit eltervezett! Érted már?

Iva mama elbizonytalanodott. Egyre zavarosabbnak értékelte, amit a fejedelem előadott. De nem azért volt boszorkány hírében álló asszonyosság, hogy egy ilyen kétes helyzetben ne támadjon remek ötlete, amivel egy csapásra rendbe tudja tenni ezt a dolgot, a saját helyzetéről nem is beszélve.

– Megértettem szavaidat, méltóságos fejedelem – közölte titokzatos hangon. – Csak egyetlen napot kérek, és leszállítom, amit kérsz. Mégpedig két üvegcsében. Az egyikben olyan esszencia lesz, amelyikből elég pár csepp, és a legfelajzottabb kakas is lekushad tőle a baromfiudvar eldugott sarkába, szomorúan lekonyuló taréjjal. A másikba azt a szert rejtem, amelyiktől egy kappan is új erőre kap, és nyomban meghágja a baromfiudvar összes tyúkját.

Kalrund egyszerűen el volt bűvölve. Nem csak attól, hogy végre sikerült megértetnie Iva mamával, mit is akar tulajdonképpen. Sokkal inkább attól, hogy olyan új ötletet kapott, amelyik a kövér asszony nélkül sohasem jutott volna eszébe.

143. fejezet

Nihuc távozása után a kormányzó még mindig bizonytalannak érezte magát. Nagyon szeretett volna maradéktalanul megbízni a vezérezredesben, pontosabban az állítólag szuperintelligens metamorfban, de egyelőre semmi ilyesmit nem érzett, és tisztában volt vele, hogy ez nem elhatározás kérdése.

Ezen a helyzeten az újabb látogatója sem segített. Már javában a hivatali helyiségben ült, amikor Mario kért bebocsáttatást. Az olasz fiú azt hitte, bombasztikus hírral érkezett, ám miután részletesen elmesélte Sztavrila rejtélyes távozását, a kormányzó hamar lehűtötte:

– Már tudok a dologról, az androidok még tegnap este elmesélték. Vagy ma hajnalban...? A fene se tudja már. Úgy összefolyt minden a fejemben, hogy egyelőre képtelen vagyok tisztán látni.

– Én is így vagyok ezzel – panaszolta Mario. – Mentségemre szolgáljon, hogy semmit nem aludtam az éjjel. Amint sikerült visszatalálnom az Orgil-birtokra, lóra kaptam, hogy mihamarabb tájékoztathassalak a történetekről.

– Magam sem vagyok éppen kipihent, szerintem jó, ha két órát tudtam szenderegni, de közben is folyton felriadtam, mert egyfolytában ez a hülye játék járt a fejemben, aminek a közepébe csöppentünk.

– Játék? – kérdezett vissza óvatosan az olasz fiú. – Netán időközben kiderült valami erről az egészből, amit még nem tudok?

– Játék, emberkísérlet, küldetés, álom, rémálom..., nem mindegy? – sorolta keserűen Dariosz. – Épp ez az, hogy semmi nem derült ki számomra, mert ezek az androidok néha olyan szűkszavúak, mint azok az örök némaságot fogadó szerzetesek hajdanán. Rohadtul nem vagyok képes felfogni, mi az ördögért nem lehet világosan közölni velünk a szabályokat.

Egy időre mindketten a gondolataikba mélyedtek. A csöndet csak Dariosz törte meg néha azzal, hogy idegesen dobolt az ujjával a hivatal ovális asztalának vaskos lapján. Aztán egyszer csak Mario vette át a kezdeményezést, és visszaterelte a szót mindarra, ami a tengerparton történt éjszaka:

– Gondolod, hogy Sztavvila nem tudott jó előre az egészről? Nem úgy tűnt számomra, mint aki nincs beavatva ebbe a kimenekítési akcióba, vagy mi a francba.

Dariosz eltöprengett egy darabig, aztán furcsa hasonlattal állt elő:

– Idefigyelj, fiatal olasz barátom! Tegyük fel, hogy még mindig a Földön vagy, és éppen sikeresen leérettségiztél. Egyszer csak megjelenik apád, és átad neked egy kocsikulcsot. Aztán felszólít, hogy nézz ki az ablakon, és amit ott látsz, az a sikeres érettségid jutalma. Odalépsz az ablakhoz, elhúzkod a függönyt, és megpillantasz egy tűzpiros Ferrarit...

– Szép álom...

– Tudod, miért meséltem neked ezt az elképzelt történetet? Mert ez pontosan olyan szituáció, amelyikben csak egy dolog biztos. Apád tudott a dologról. Mármint az ajándékozásról. Semmi más nem biztos.

– Megbocsáss, kormányzó, de nem egészen értem, mire akarsz kilyukadni – szabadkozott Mario. – Talán már említettem, hogy semmit sem aludtam az éjjel.

– Még egyszer mondom: egyedül apád a biztos pont a sztoriban. Ő nyilván tudta, hogy milyen ajándékkal akar meglepni, nem pedig hirtelen felindulásból vette a kocsit, miután nagyon megdöbbenett, hogy le tudtál érettségizni. Tehát jó ideje készült rá. A te helyzedet azonban egy kívülálló számára megfejtethetetlen. Talán tudtál arról, hogy mire készül apád, hiszen már sokkal korábban belengette, hogy ha sikerül leérettségizned, kapsz egy Ferrarit. Talán csak sejtetted, hogy milyen ajándéokra számíthatsz, mert korábban elcsíptél valami családi beszélgetést, amelynek egyetlen szavát sem neked szánták, elvégre meglepetést akartak okozni. Vagy az is lehet, hogy halvány fogalmad sem volt arról, mi készül, és csak az ajándékozás pillanatában szembesülsz a dologgal, éppen ezért ott, az ablaknál állva momentán magad alá csinálsz a gyönyörtől.

– Aha. Kezd már derengeni – bólogatott Mario. – Ebben a hasonlatban én Sztavrila vagyok. Vagy fordítva. Tehát nem lehet tudni a görög nőről, hogy mennyire volt tisztában a dolgokkal. Lehet, hogy csöppet sem érték váratlanul a fejlemények, és már régóta készült arra, hogy letiplizzen a szigetről. De az is lehet, hogy csak az utolsó pillanatban vált világossá számára, hogy nincs más választása, mert ha itt marad, akkor nincs az a hatalom, amelyik megóvhatná az életét.

– Igen, pontosan erről beszélek.

– És te melyik változatnak örülnél jobban? – firtatta Mario.

Dariosz nagyot sóhajtott. Korábban egyedül az olasz fiú volt az, akinek őszintén beszélt a Sztavrilához fűződő érzelmeiről, és olyankor mindig különös örömet és megkönnyebbülést érzett. Jó volt megosztani a lelke titkait ezzel a tiszta szívű, remek sráccal, amilyennek Mariót az első pillanattól kezdve tartotta. De most valahogy nehezen jöttek a szájára a szavak.

– Nézd, miután nemrég beavattalak az érzelmeimbe – szólal meg nagy nehezen –, most furcsán venné ki magát, ha azt állítanám, egy csapásra elhidegültem Sztavrilától. De az a helyzet, hogy már magam sem tudom, mit tartsak felőle. Mindent el tudok képzelni, és mindennek az ellenkezőjét is. És ennél rohadtabb érzés talán nem is létezik. Ráadásul az a helyzet, hogy mindez túlságosan ismerős a földi életemből. Mármint a hajdani kapcsolataimból, és azok végkifejletéből. De nem hiszem, hogy ennek megtárgyalására alkalmas lenne a mai nap.

144. fejezet

Minél tovább dédelgette magában a legújabban támadt tervét Kalrund, annál jobban tetszett neki a saját elgondolása. Ám a morfondírozás egy pontján rájött, hogy még van kérni valója a lánya hajdani dajkájától, mert csak három üvegcsével lesz teljes a készlet.

– Iva mama! – szólalt meg újfent, pedig a kövér asszony lassan már indulni készült. – Űlj még vissza egy pillanatra, mert a legfontosabb kívánságomat még nem hallhattad. Szükségem volna egy olyan szerre is, amelyik elősegíti ifjú feleségek mihamarabbi teherbe esését.

– Ó, hát ezt a legkönnyebb teljesíteni minden kérésed közül, felség – mosolyodott el a dajka, és még csak vissza sem ült. – Ilyen szerből most is örök néhány üvegcsével kies lakószobám mélyén, mert nagy rá a kereslet az udvarban és környékén.

– Remek – bólintott elégedetten a fejedelem, ám aztán elővette legzordabb hanghordozását, pontosan azt, amelyből a Dörgedelmes Kalrund uralkodói ragadványneve származott, és rápirított Iva mamára: – De ugye azzal tisztában vagy, hogy amiről velem beszélsz, azt magaddal kell vinned a sírba?

A dajka kissé összerezszent a szigorú szavak hallatán, és már pontosan tudta, hogy az imént nem véletlenül jutottak eszébe a saját kivégzésével kapcsolatos gondolatok. Szolgálatkészen meghajolt, és igen meggyőzően jelentette ki:

– Én magam vagyok az a sír, felség, mert bennem minden kérésed mélyen el van temetve.

Ezek után a terv legnehezebbnek ígérkező tárgyalása következett, amelyre Kalrund másnap kerített sort a lányával, annak szobájában.

– Gondolhatod, hogy nem véletlenül kerestelek fel ott, ahol időtlen idők óta nem jártam – tekintett körbe a fejedelem a helyiségen, amelynek falait színes szalagok, pávatollak és férfiszemnek rendkívül idegesítő csecsebecsék díszítették. – Készen áll a tervem, és biztosíthatlak róla, hogy amint végiggondolod, nagy megelégedésedre fog szolgálni, drága lányom.

Lanagrid jól ismerte már az apját, így hát nyomban gyanút fogott:

– Szóval, amint végiggondolom? – ismételte meg epésen. – Tehát első hallásra nem fog nekem tetszeni?

– Lehetséges – sóhajtott Kalrund. – Mégis arra kérlek, hallgass végig, és csak utána alkoss véleményt. Nos, itt állunk egy szörnyű helyzet kellős közepén. Ezt a helyzetet egyikünk sem így képzelte el. A jegyese vagy egy madárfejű idiótának, akivel a nyár közepén, azaz mindössze két kvinta múlva össze fogsz házasodni. Mindketten tudjuk, hogy nem szülhetsz neki gyereket. A Kalrund-vérvonalat nem viheti tovább egy olyan lehetséges uralkodó, akitől legfeljebb annyi várható, hogy egész estés szónoklatot képes előadni a gyertyákról és a csillárokról, de ha...

– Ne a nyilvánvalót sorold, atyám! – csattant fel a lány. – Bökd ki a lényegét!

– Azon vagyok, viszont az is nyilvánvaló, hogy olyan nemző kell ennek a leendő uralkodónak – folytatta a fejedelem –, akinek nemcsak ép az elméje, hanem jeles gondolkodó, nagy tudású és bölcs, ezáltal joggal várható, hogy ezen tulajdonságait átörökíti a magzatra is. Mindemellett olyan fokú hűséggel bír uralkodóházunk iránt, amely megkérdőjelezhetetlen.

– Kezdek remegni, atyám – árulta el Lanagrid. – Mégis, kit szemeltél ki ezen feladat beteljesítésére?

Kalrund nagyot nyelt. Arra gondolt, talán valamivel több bort kellett volna magához vennie, mielőtt a lánya szobája felé indult.

– Iniciusz pátert – nyögte ki végül.

Lanagrid közel volt az ájuláshoz.

– Az oktatómat? – kérdezett vissza elhaló hangon, szinte fuldokolva. – De hát ő már legalább hetvenéves!

– Jaj, ugyan már! Alig múlt hatvan – tárta szét a karjait a fejedelem, de ő is érezte, hogy ez nagyjából olyasféle vigasz, mintha egy lefülelt útonállót próbálna azzal derűs hangulatba hozni, hogy a büntetés végrehajtása során nem vágják le az összes végtagját, mindössze hármat.

Lanagrid a fésülködőasztala felé fordult, mert e percben kicsit sem szeretett volna apja szemébe nézni. Nem árulhatta el neki, hogy már kész tervei voltak ennek az egész örökösödési mizériának a lezárására. Ő Estebant szemelte ki arra, hogy elsőszülött gyermekének nemzője legyen, és pontosan tudta, milyen rafinériákat kell ahhoz abbahagynia, hogy teherbe eshessen a főszakácstól.

Csak hogy Estebannak napok óta híre-hamva sem volt Rótvárban, tehát joggal feltételezte mindenki, hogy megszökött. És Lana azt is tudni vélte, hogy az az átkozott olimpia vonzotta annyira ezt a csodaszép férfit, ezt az utolérhetetlen szeretőt, hogy feladja a fejedelmi udvar legjobb állását, pedig nála alkalmasabb nemzőt sohasem teremtetek még az istenek.

– Tudom, hogy kíván engem – motyogta maga elé Lanagrid, hirtelenjében azt sem tudva, hogy kiről beszél, de aztán összeszorította az ajkait, és az

apja felé fordulva így folytatta: – Már amikor oktatott, akkor is éreztem, hogy szívesen meghágná, miután elkezdtem nőiesedni. Főleg a domborodó melleim érdekelték, sokszor állt úgy mögém, mintha csak az írásomat akarná ellenőrizni, de én tudtam, hogy a ruhám kebelnyílásába óhajt betekintést nyerni a vén kujon. Magától jelentkezett, ugye?

– Ne legyél már annyira hülye, mint a leendő férjed, Lana! – méltatlankodott a fejedelem. – Iniciusz páter semmit sem tud erről az egésztől! Gondolod, hogy nem a kislánnyal osztom meg először a tervemet? Úgy véled, hogy kiszögeltettem egy felhívást a templomok kapujára, miszerint aki meg akarja hágni a lányomat, az jelentkezzen Rótvárban, és álljon sorba?

– Atyám, kérlek, ne folytasd így, ebben a gúnyos hangnemben – könyörgött Lanagrid, és az Estebannal folytatott viszonyának minden boldog percét felidézve próbált jó képet vágni ahhoz, amiről azt súgta az ösztöne, hogy úgysem kerülheti el.

145. fejezet

Egy szép nyári estén Esteban számára kiváló szökési lehetőség nyílt. A fejedelem és a fél udvartartása már napokkal korábban útra kelt a Gunnerud Hercegség székhelye felé, hogy a leánykérést követően tisztelgő látogatást tegyenek a vőlegény uralkodói családjánál. A norling népeknél ez ősi szokásként élt, és nemcsak a nemesek, hanem az egyszerű jobbágyok körében is. Mindezen események folyamán tehát a derék főszakács lényegében napok óta szabadságon volt, már ami a munkaköri kötelességeit illeti. Esteban azonban ezt a szabadságot igyekezett a legteljesebb körűvé szélesíteni.

A szökésre a legalkalmasabb természetesen a kvinta nyolcadik napja, a bornap volt. Ugyan a Rótvárat őrző katonák számára elvileg ez ugyanolyan nap volt, mint a többi, ám a fejedelem távollétében némileg fellazult a fegyelem a szolgálatban lévő őrség tagjainak körében is, elvégre ha nincs otthon a macska, cincognak az egerek.

Rótvár a Norling-alföld legnagyobb folyójának egyik szigetére épült, és többszörös gyűrűvel biztosította, hogy a fejedelemség székhelye gyakorlatilag bevehetetlen legyen. A gyűrűket megfigyelőtornyokkal

ellátott védelmi fal képezte, ezeken csak a jól őrzött kapukon keresztül lehetett átjutni.

Esteban már délután megfigyelte, hogy mely kapuknál jár körbe a legsűrűbben a borostömlő a katonák között, és végül azt választotta, amelyiknél az őrség egyik-másik tagja már alig állt a lábán, némelyek szinte a kőfalhoz támasztva várták a váltást. No persze, itt sem volt egyszerű átjutnia, sőt! Az első gyűrűnél ígérkezett a legnehezebbnek a dolog.

– Hallod-e, Esteban! – dörgött rá mindjárt az egyik katona, amikor meglátta közeledni. – Hát te meg hová igyekszel?

A főszakácsról a belső őrség minden tagja tudta, hogy a fejedelem úgy félti, mint a hímes tojást, és különben is, mi dolga lenne Estebannak a falon túl?

– Ha szórakozni vágysz, eredj vissza a főtérrre, ott aztán van minden – folytatta a dülöngélő őr, majd a társai röhögésétől kísérve részletes tájékoztatást nyújtott: – Van kifőzde, ha netán megkóstolnád, mit eszik a pór nép. Ott a célba nyilazó sátor, ha olcsó csecsebecsékre fájna a fogad. De még örömlányok is vannak, ha nem bírnál a gerjedelmeddel.

Esteban bosszankodó arckifejezést öltött, és így válaszolt:

– Hagyd el, derék vitézem, nem a szórakozás vezet, hanem a kötelesség. Beszélnem kell a molnárral, de minél hamarabb.

– Na persze – vigyorodott el a katona. – Vagy talán inkább a molnárnéval? Mert mi is hallottuk ám a pletykákat!

A főszakács most már komor és szigorú hangnemre váltott:

– Férges lisztet szállított a molnár! Érted, amit mondok, vitéz uram? Férges lisztet szállított a fejedelem konyhájára! Szerinted meguntam az életemet, és bármit is hajlandó leszek sütni abból a férges lisztből a méltóságos fejedelem családjának? Ezt a súlyos baklövést addig kell orvosolni, amíg az örömszülők és a kíséretük vissza nem ér a Gunnerud Hercegségből, máskülönben itt hamarosan fejek fognak a porba hullani. És én azon vagyok, hogy az én fejem ne legyen ezek között.

– Miket beszélsz? – hunyorgott a dülöngélő katona, és immár nem nevetett, de még a társai is összekapták magukat hirtelen.

– Tudhatjátok, hogy a méltóságos fejedelem mennyire kényes az étkére – magyarázta Esteban. – Nap mint nap vért izzadok, hogy kielégíthessem legfőbb urunk ízlését. De kukacos lisztet én nem vagyok hajlandó semmilyen ételhez felhasználni! Ugyanis szeretem, ha a fejem a nyakamon van, nem pedig az utcagyerekek rugdalják a porban a belső vár főterén. Vagy ti talán ilyesmire vágytok, vitéz urak?

A derék katonák itt kísérletet tettek, hogy összenézzenek, azaz megpróbálják a tekintetüket valamelyik társuk arcára fókuszálni, de mivel a művelet jelentősen elhúzódni látszott, a főszakács folytatta a mondandóját:

– Márpedig a molnár holnap hajnalban szokás szerint útra kel, hogy elszállítsa a portékáját Királyrév kikötőjébe. Ha nem beszélhetek vele még ma, akkor semmi esély nem lesz rá, hogy kicserélje a hibás árut, mire a méltóságos fejedelem és családja visszatér Rótvárba.

Esteban ezen a ponton abbahagyta a háborgást. Most már inkább egy unott alkalmazott pózát vette fel, és vállrándítva megjegyezte:

– Na persze, ha nem én leszek a felelős a történetekért, akkor semmi baj. Majd megmondom a méltóságos urunknak, hogy én ugyan azonnal intézkedni akartam, de az őrség nem engedett át a kapun, mert úgy vélték, hogy Kalrund fejedelemnek jó lesz az az étel is, amit férges lisztből csinálnak.

– Jól van, elég már a károgoásból! – unta el a szóáradatot az egyik ór, és intett a bajtársának: – Kaput nyiss!

Esteban szívdobogva lépdelt át a védőfal vonalán. Az idejét sem tudta, mikor járt utoljára a legbelső gyűrű túloldalán.

146. fejezet

A Kormányzói Hivatalban az olimpia megnyitójának délelőttjén lassacskán mindenki összegyűlt, aki számított. Dariosz és Mario mellé először a két anagur törzsfő ült le az ovális asztalhoz, aztán visszaérkezett az Orgil-birtokról Guzel és az öreg Baskír, végül pedig Nihuc vezérezredes csatlakozott a jelenlévőkhöz.

– Mielőtt ideértetek volna, mi, itt négyen már tanácskoztunk egy bizonyos dologról – tájékoztatta a kormányzó a három androidot. – Ennek során arra jutottunk, hogy nem vagyunk hajlandóak úgy folytatni ezt az egész... nem is tudom, minek nevezzem... küldetést, hogy nem áruljátok el nekünk, mi a célja a színjátéknak, és honnan kapjátok az utasításokat.

Rövid, de annál súlyosabb csönd telepedett a helyiségre. Szubotáj legfőképpen a metamorfot vizslatta szúrós szemmel, de a többiek is meglehetősen elszánt arckifejezéssel ültek az asztalnál. Talán véletlen volt, talán nem, de valahogy mégis úgy alakult, hogy a földi emberek foglaltak helyet egymás mellett az ablak felőli oldalon, a három nem emberlény pedig a túlfélen.

– Ha úgy gondoljátok, hogy kell egy kis idő, amíg megbeszélitek egymás között ezeket a... – próbálta oldani a feszültséget Dariosz, de a mellette ülő tatár rátette a kezét a kormányzó alkarjára, és közbevágott:

– Te szegény huszonegyedik századi ember, próbáld már megérteni, hogy ők folyamatosan kommunikálnak egymással, és ezt te soha nem fogod érzékelni.

– Igaza van pilóta barátunknak – szólalt meg Guzel a rá jellemző higgadt és szenvtelen módon. – Ha velem beszélsz, mindhármunkkal beszélsz. Még akkor is, ha csak az egyikünk van jelen.

Dariosz kissé zavarba jött, mert nem volt igazán hozzászokva, hogy a saját hivatalában állítják róla – még ha áttételesen is –, hogy elmaradott és beszűkült gondolkodású. Kissé fel is mérgelte magát, nem utolsósorban az alváshiány miatt, így hát nem csoda, hogy már a beszélgetés ezen pontján kifakadt:

– Na, éppen ez az a dolog, ami totálisan kiakasztó! Hát nem bírjátok felfogni azzal a kurva nagy intelligenciákkal? Empátiát nem programoztak belétek azok a nemtudjukkik? Nyöggétek már végre ki, hogy mi a célja ennek az egész színjátéknak! Egy emberkísérlet részesei vagyunk? Vagy ez itt a Föld kettő pont nulla? Mert az első próbálkozás kudarcba fulladt? Vagy mi a jó franc folyik itt? Jogunk van megtudni, ha már mi visszük vásárra a bőrünket egy olyan városban, amelyik hajnalra porig fog égni!

– Nem fog porig égni – szólalt meg Nihuc. – Megmondtam már neked, hogy ha nem bízol bennem, akkor...

– Leszarom, hogy mit mondtál a fürdőkádam mellett! – pattant fel a helyéről Dariosz, és bár a két kezével még mindig az ovális asztalra támaszkodott, jól érzékelhető volt, hogy sok mindenkit képes lenne most megfojtani azzal a két kézzel. – Nem várhattok tőlünk semmiféle további együttműködést, ha nem mutatjátok jelét annak, hogy emberszámba vesztek minket! Értitek? EMBER-számba! – hangsúlyozta a kormányzó. – Olyan nincs, hogy egy parancsnok kiküldi a terepre az embereit, de nem mondja meg nekik, hogy ott mi vár rájuk! Olyan meg pláne nincs, hogy egy eligazításon az előljáró nem árulja el, hogy mi a kibaszott feladat! Legyen szó akár a drogdílerek begyűjtéséről, akár a stricik, kurvák, illegális szállásadók lefüleléséről, akár a...

– Higgadj le, Melbourne-i rendőr – javasolta Guzel, és olyan átható pillantást vetett Darioszra, hogy az egyből visszaereszkedett a székébe.

– Megértjük, hogy sok minden még nem világos számotokra – vette át a szót az öreg Baskír. – A legfontosabb, amit tudnotok kell, hogy mindannyian a jó oldalon állunk. Ti is és mi is. Aki most itt ül, ezen asztal körül, az mindenképpen a jó oldalon áll. Aki pedig most meg fog érkezni a körünkbe, hát ő meg aztán nagyon is!

A talányos kitételt kopogás követte, és az ajtónálló arról tett jelentést, miszerint a kormányzó titkára, Trin kér bebocsáttatást.

147. fejezet

Esteban átjutott a legbelső védvonalon, így hát hamarosan egy olyan apróházas környezetben találta magát, ahol legfőképpen lópatkolók, íjfaragók, fegyverkovácsok és páncélingkészítők laktak, tehát mindazok a mesteremberek, akik a fejedelem mindenkori hadviselése szempontjából a legfontosabbak voltak.

Ahogy továbbhaladt, egyre könnyebb volt átjutnia a kapukon a férges liszt ürügyével, mert a külső őrök úgy gondolták, hogy ha már Rőtvárból kiengedték, akkor nyilván igaz, amit mond. Esteban így ballagott át a kerékgyártók, csizmadiák, fazekasok, később pedig az egyszerű földművesek és gyógynövénytermesztők gyűréjébe.

A külső gyűrűt már nem védte fal, legfeljebb a folyó nyújtott védelmet az ott lakóknak, mint valami hatalmas természetes vizesárok. A külső gyűrű lakosai persze nem így tekintettek a folyóra, hiszen már a legöregebbek sem emlékeztek rá, mikor merészelt utoljára ellenséges had Rőtvár szigetére lépni. A molnár sem vizesárokként gondolt a folyóra, sokkal inkább erőforrásra, amelynek vize a partra épült malom hatalmas lapátjait hajtotta.

A történet ezen pontján a krónikás kénytelen visszautalni egy korábbi párbeszédre, és elismerni, hogy a katonáknak igazuk volt abban, miszerint Esteban régebben, mielőtt fejedelmi főszakács lett, igencsak sűrűn látogatta a molnárnét. Ez minden alkalommal az éjszakai órákban történt, és egyetlen egyszer sem liszt beszerzése volt a célja. Mindenesetre ez nem volt olyan régen, hogy Esteban ne emlékezzen rá, melyik kőre felállva, melyik ablak üvegét kell megkocogtatni. Most is így tett, és repesve várta, hogy a molnárné arca megjelenjen az ablaknyílásban.

– Babucikám, nagy bajban vagyok – kezdett el nyomban jajongani hősünk. Már nem emlékezett a molnárné nevére, de a kikapós fehérszemély nem volt egyedül ebben a besorolásban. Esteban egyetlen nője nevét sem jegyezte meg soha, mindegyiket Babucinak hívta, gondolván, hogy abból sem tévedés, sem cserebere, sem baj nem lehet.

A molnárné láthatóan repesett az örömtől, amikor a hajdani szeretőjét meglátta odalenn a nagy kőre állva szónokolni. Kitérta az ablakot, és intett Estebannak, hogy csak másszon be fürgén, ahogy a régi szép időkben tette. A főszakács boldogan engedelmeskedett, de aztán nem úgy alakultak a dolgok, ahogy eltervezte. Hiába mesélte el a molnárnénak, hogy neki záros határidőn belül el kell hagynia Rőtvárat, csakhamar kiderült, hogy ennek bizony ára van.

Miután a kíváncsú fehérszemély úgy ítélte meg, hogy kellő ideig áldoztak a testi örömek oltárán, hajlandónak mutatkozott meghallgatni Esteban történetét.

– El akarok jutni Osmosisba, hogy indulhassak az olimpián – magyarázta a főszakács. – Csakhogy a fejedelem és a családja hallani sem akar erről. Komolyan mondom, Babuci, úgy élek ott fenn, a várban, mint valami rabszolga. Már a belső gyűrűn is csak azért tudtam átjutni, mert a kapuőrök részegek, mint a csap.

– Hát ezért nem jöhettél el hozzám sem? – kérdezte a molnárné, mint aki e percben mindent megbocsátott. – Pedig azt hinné az ember, hogy aki a várba bekerül, annak utána aranyélete lesz...

– Aranyélet? No hiszen! – méltatlankodott Esteban. – Rosszabb sorom van, mint egy gályarabnak.

– Azért a várban éldegélő fehérnép biztosan megvigasztalt – tapogatózott féltékenyen a molnárné.

– Hogy hiheted ezt? – horgadt fel a főszakács. – Hiszen megmondtam neked százszor is, hogy más nőre én rá se nézek, csakis te vagy nekem – hazudta szemrebbenés nélkül. – Különben is, ha tudnád, micsoda tramplik dolgoznak a kezem alá a konyhán, hát egykettőre elmúlna a féltékenységed.

– Éppenséggel azt hallottam, hogy az összes fehérccselédet el kellett távolítani a közeledből, mert neked mind kellett volna. Vagy ez csak pletyka?

Esteban most pontosan azt a tevékenységet végezte, amelyikben a leginkább jártas volt. Ez pedig nem volt más, mint a szemrehányó nézéssel összekötött méltatlankodás, kombinálva a legegységesebb dolgok orrvérzésig tartó tagadásával.

– Hogy hihetsz el ilyen nyilvánvaló hazugságokat, Babuci? Hát az én szavam neked már nem jelent semmit? Nem megmondtam, hogy számomra csak te létezel? Hát tudd meg, hogy amióta nem találkoztunk, én minden pillanatban csak rád gondoltam, és a közös jövőnket terveztem!

A molnárné hitte is, meg nem is az elhangzottakat. Egyelőre nem tudott dűlőre jutni magában, így hát jobb híján feltette az egyébiránt teljesen indokolt kérdést:

– Aztán milyen versenyszámban indulnál azon az olimpián, vagy miféleképpen?

Esteban egy kicsit még közelebb ült az ágy szélén a szeretőjéhez, hogy teljesen összesimuljon a testük, és át is karolhassa a molnárnét. Mélyen belenézett a szemébe, és a feszélyezettség legcsekélyebb jele nélkül adta elő a szövegét:

– Nem indulok én semmilyen versenyszámban, hanem a közös jövőnket akarom megalapozni. Hallottál már róla, hogy Osmosis a szabadság szigete

és a lehetőségek hazája? Gondolod, hogy ott nincsenek nemes urak, akik örömmel alkalmaznának egy olyan kiváló szakácsot, mint én? Márpedig én pont arra vágyom, hogy egy olyan embernek vezessem a konyháját, aki jó fizetéssel becsüli meg a munkámat, de közben nem tart kalitkában, mint valami rab madarat. És amikor ez megtörténik, akkor visszajöhetek érted, és együtt új életet kezdhetünk az ígéret földjén, szerelemben, szabadságban és jószágban. A legboldogabb asszony leszel mellettem egész Evilágon, Babuci.

A molnárné döntött. Annyira el akarta hinni, hogy a szeretője igazat beszél, hogy immár ő maga volt az, aki a szökés gyakorlati teendőire terelte a szót, de Esteban hamar leintette:

– Szükségtelen a nyilvánvaló dolgokat elsorolnod. Pontosan emlékszem mindenre, ahogy a csókod ízére. Mit gondolsz, miért pont ma szöktem át hozzád, és miért pont alkonyat előtt? Bornap van. Jól tudom, hogy az urad ilyenkor már alszik, mert éjfél tájban elindul a nagy társzekérrel Királyrévbe, hogy időben a kikötőbe érhessen. Semmi más dolgunk nincs, mint hogy levigyél az istállóba, és segíts nekem helyet csinálni a zsákok között a szekéren. Tudom, hogy a béresek már régen felpakolták a szállítmányt.

148. fejezet

Trin, az öreg titkár megjelenése alaposan átalakította a Kormányzói Hivatal hangulatát. A helyiségben mindenki megpróbált higgadtságot erőltetni magára – már amennyiben szüksége volt rá –, és a további történésekre kénytelenek voltak úgy tekinteni, mint egyfajta hármas találkozóra. Hiszen az androidok és a Földről érkezettek mellett immár egy valódi evilági ember is a körükben tartózkodott.

Mario és a két anagur törzsfő felkészült rá, hogy a további tárgyalások megértése nehézségekbe fog ütközni a részükről, mivel egy szót sem beszéltek meori nyelven, de reménykedtek benne, hogy az androidok lefordítják majd számukra a lényegesebb közleményeket.

Darioszt nem izgatták a nyelvi nehézségek, ő e percben úgy érezte, talán még soha nem örült ennyire az öreg titkár látványának, és udvariasan

Trin elé sietett, aztán hellyel kínálta az asztalfőn – már amennyiben egy ovális asztal esetében létezik efféle pozíció.

A három android pedig magabiztos és szinte kihívó egykedvűséggel szemlélte a fejleményeket, hiszen meg voltak róla győződve, hogy a találkozó végeztével mindenki elégedetten fog majd felállni a tárgyalóasztal mellől, üljön bármelyik szekcióban is.

Trin kissé elfogódottnak mutatkozott. Dariosz talán még nem is látta ilyennek. De hát ezen végül is nem volt mit csodálni, elvégre az öreg titkár szentül hitte, hogy olyan személyekkel fog most megbeszélést folytatni, akik valamilyen módon kapcsolatban állnak az istenekkel. Ennek jegyében a következőt mondta meori nyelven:

– Üdvözlöm az urakat, és általuk szeretném tolmácsolni az istenek felé legmélyebb hitemet és hűségemet. Remélem, segíteni fognak elfűjni az egyre gyülekező viharfelhőket Osmosis egéről.

Mintegy varázsütésre felállt a három android, és angol nyelven az ülésrend megváltoztatását javasolták. Ezáltal Mario, Szubotáj és Attila mellé kerültek, nyilvánvaló volt tehát, hogy annyira fontosnak ítélik meg a találkozót, hogy annak minden szavát azonnal tolmácsolni szeretnék a meori nyelven nem beszélő jelenlévők számára. A helycserék végeztével Guzel az öreg titkár felé fordult, és tiszteletteljes hangon így szólt:

– Elnézésedet kérem a rövid közjátékért, de rendkívül lényegesnek gondolom, hogy ezen három férfiú is pontosan értse az általad elmondottakat. Ők nem értik a meori nyelvet, ezért mi fogunk fordítani számukra. Ami tehát most udvariatlan cselekedetnek tűnik, az a tisztelet legmagasabb jele. Kérlek, terjeszd elő mondandódat, uram, és biztosíthatlak, hogy immár a jelenlévők minden tagja érteni fogja szavaidat.

Trin egy kissé elbizonytalanodott. Miféle isteni küldöttek lehetnek azok, akik nem beszélik a meori nyelvet? Rendben, érti azt ő, hogy ezek a személyek valami különleges, Evilágon sosem hallott nyelven szeretnek eszmét cserélni, ezt már réges-rég jelentették neki az emberei. És maga Dariosz állította, miszerint ez az istenek nyelve, márpedig ő a kormányzóban feltétel nélkül megbízott. De azért ez mégiscsak különös.

Hogyan segíthetne Osmosis aktuális bajain olyan személy, aki még csak a meori szót sem érti?

Mindenesetre hamar túltette magát a problémán, és megpróbált arra koncentrálni, amit sokkal sürgetőbbnek értékelte. Azt, hogy kit és miért küldtek ide, milyen ruházatban, milyen álca alatt, nyilván sokkal jobban tudják nála a magasságbéli istenek. Dariosz felé fordult hát, és óvatosan megérdeklődte:

– Kormányzó úr, ugye nem tévedek, ha azt vélelmezem, hogy ebben a körben minden feszélyezettség és alakoskodás nélkül kifejthetem a nézeteimet?

– Biztosíthatlak, hogy ez pontosan így van – nyugtatta meg Dariosz.

– Megnyugodhatok-e afelől, hogy bármit is mondok, az ajtónálló testőrség ura lesz a helyzetnek, és esküjéhez híven cselekszik?

Dariosz újra csak igennel felelt, Nihuc vezérezredes pedig elnyomott egy félmosolyt, amit a Pépes Arcútól örökölt vonásai mindenáron meg akartak jeleníteni a szája sarkában.

– Akkor hát belekezek – köszörülte meg a torkát az öreg Trin. – A kormányzó úr nemrégiben azt kérdezte tőlem, Osmosisban létezik-e olyan belső ellenség, amelyik a köztársaság megbuktatásán munkálkodik. Én igennel feleltem neki, de arról is biztosítottam, miszerint jómagam és a csapatom tevékenysége arra irányul, hogy a veszélyt elhárítsuk. Egészen a merényletig az volt a meggyőződése, hogy amit ez ügyben művelünk, az hatékony, de immár annyi új tapasztalat gyűlt össze ebben a tárgyban, mégpedig egészen rövid idő alatt, hogy elbizonytalanodtam. Tartok tőle, hogy az ellenfeleink állnak nyerésre, és ennek a helyzetnek a megfordítása érdekében kész vagyok minden tudásommal azok rendelkezésére állni, akiktől azt remélem, hogy égi segítséget nyújthatnak igaz ügyünk győzelméhez.

– A magam részéről köszönöm az őszinte szavaidat, titkár úr – szólalt meg Nihuc. – Arra lennék még kíváncsi, hogy mi okozta nálad azt a fordulatot, melynek eredményeként immár úgy érzed, hogy a köztársaság ellenfelei kerültek előnybe.

Trin hosszan nézett a vezérezredes szemébe, és innentől kezdve le sem vette róla a tekintetét, úgy sorolta az észrevételeit:

– A bizalmi embereim az elmúlt nap során különös dolgokat tapasztaltak. Legtöbbjük nem is tudott tényszerűen beszámolni az általa érzékelt változásokról. Talán nevetségesen fog hangozni, de csakis úgy tudnám ezt megfogalmazni, hogy valami van a levegőben. Érdekes jelek utalnak arra, hogy mintha készülne valami Osmosis ellen. Vagy akár az olimpia ellen. Egyes hivatalnokok még itt, a Kormányzói Palotában is szokatlanul viselkednek, de mivel megfoghatatlan a jelenség, nem is lehet ellene jogszerűen fellépni. Nem fogatható le senki azért, mert például lesütött szemmel közlekedik, vagy akár szokatlanul vidáman és várakozással telve tekint a mai nap elé.

– Érteni vélem szavaidat, titkár úr – jelezte Nihuc –, de mégis arra kérlek, nevezd meg konkrét dolgokat is, ne kerülgesd a forró kását.

Trin nagyot sóhajtott, de aztán láthatólag elszánta magát, és hamar eleget tett a kérésnek:

– Ha mindenáron azt akarod, vezérezredes, egészen konkrét dolgokat is meg tudok nevezni. Nem akartam mindjárt ilyen horderejű tényekkel indítani, de igazad van, nincs idő a finomkodásra. Talán Osmosis sorsa múlik rajta, hogy most kimondom-e, amit tudok, vagy amit gondolok. Így hát előterjesztem, hogy az elmúlt fél nap legtalányosabb mozzanata az volt, miszerint Tardillisz országnagy a családjával együtt egyszerűen eltűnt. Az embereim nem tudnak számot adni arról, hogy mi történhetett, pedig már jó ideje megfigyelés alá vontuk, mert a legmagasabb rangú egyén volt, akivel kapcsolatban alapos gyanú merült fel, hogy a köztársaság ellensége.

– Ezt nagy meglepéssel hallok – nyugtázta Nihuc, és most már le sem tudta volna törölni a vigyort a kövér orcájáról. Mindenesetre Trin kísérletet tett valami ilyesmire, ennek jegyében igen határozott és vádló hangon így folytatta:

– Remélem, életedben utoljára voltál ennyire elégedett, és amikor hamarosan megpróbálsz kimenekülni ebből a helyiségből, akkor ráfagy az arcodra ez a gúnyos vigyor, merthogy felelősségem legteljesebb tudatában

kijelentem, hogy Osmosis Köztársaság legtevékenyebb és legálnokabb ellensége te magad vagy, Nihuc vezérezredes!

Az öreg titkár, mi tagadás, azt képzelte, hogy szavainak sokkal bombasztikusabb hatása lesz, de nemhogy óriási felzúdulás nem kísérte a szavait, de még csak halk moraj sem, pedig Guzel és az öreg Baskír híven fordították a szavait az anagur törzsfőknek és Mariónak.

A helyzetet Dariosz oldotta fel, aki átnyúlt az asztalon, és rátette a kezét öreg titkára alkarjára:

– Derék Trin, halld meg az igaz szót tőlünk is. Mert ahogy a fürdőben mondtam volt, az őszinteség kölcsönös kell legyen. Nincsen Nihuc vezérezredesnél lojálisabb híve a köztársaságnak. Talán téged kivéve. Azért vigyorgok ilyen tenyérbemászó módon, mert egyrészt ilyen a feje, és erről nem tehet, másrészt viszont afeletti örömét óhajtja kifejezni, hogy ennyire jól sikerült az ellenségeink közé történő beépülése. Ő maga intézte el Tardillisz kiiktatását, az országnagy családjával együtt. Továbbá ma reggelre megtisztította a Kormányzói Testőrség állományát is az áruló elemektől.

Dariosz megint csak olyasmit látott, amit evilági pályafutása során még soha. Az öreg titkárnak tátva maradt a szája. De gyorsan rendezte az arcvonásait a derék Trin, és hamarosan olyasmit cselekedett, ami szintén nem volt mindennapi a köztársaság vezetőinek életében. Felemelkedett a székéről, lassú, komor léptekkel odahaladt a vezérezredeshez, aztán féltérdre ereszkedett előtte.

– Bocsáss meg, nagyuram, hogy ennyire félreismertelek, bár ezt sokkal inkább dicséretnek szánom, mint vezeklésnek. Nem hiszem, hogy van rá méltó mód, amellyel megköszönhetem a köztársaság védelmében tett szolgálataidat. Mától a legodaadóbb híveid között üdvözölhetsz.

Azzal magához ragadta Nihuc vezérezredes jobbját, és kezét csókolt neki.

149. fejezet

Rótvár nagytermében már jó ideje folyt a mulatozás. Ezzel együtt a bor is. Gunnerud és Lanagrid esküvőjén ennek köszönhetően a legkülönbözőbb rendű és rangú főemberek – mindkét uralkodócsalád részéről – olyan

duhajkodásra adták a fejüket, aminek láttán Kalrund fejedelem meghozta a döntést. Minek fogja vissza magát? Ha ezek a nemes urak ennyire elszántan hódolnak a kásás beszéd, a danolászás és a béna tánc szenvedélyének, akkor ő mit szerénykedjen? Hát ezekben a versenyszámokban ő utolérhetetlen!

Természetesen esze ágában sem volt az egyetlen kisleánya menyegzőjén botrányt okozni, de a fényes est egy pontján igen közel állt hozzá. Akkor következett el ez a pillanat, amikor Kalrund egy félreeső asztalnál megpróbált észrevétlenül felhörpíteni mindenféle italokat, amelyeket mások meggondolatlanul ott felejtettek. A fejedelem ekkorra már annyit ivott, hogy a fáklyák gyér fényét összetévesztette a láthatatlansággal. Akkor lett számára egészen világos, hogy őt mások is látják, amikor váratlanul Gunnerud herceg huppant le mellé, és a következő szavakkal szeretett volna beszélgetést kezdeményezni:

– A tilinkó egy síp. Tüdővel kell fújni.

Ez a közlemény tulajdonképpen senkinél nem okozna testszerte tapasztalható heveny összerándulást, aki abban a szerencsés helyzetben van, hogy nem ismeri a herceget. De Kalrund már ismerte. És csöppet sem volt ínyére az a változatosság, hogy Gunnerud ezúttal nem a gyertyák rendkívül csodálatos tulajdonságairól kívánt kiselőadást tartani, hanem a fúvós hangszerekről.

– Anyád esetleg nem hiányol odaát? – intett a fejedelem a terem túlsó vége felé, ahol a herceg hombárfejű atyja és a normális fejméretű anyja tettek úgy egy-egy libacombbal, mintha azonnali éhhalálukkal érne fel, ha nem csócsálnák be nyomban a szárnyas jószág kíváncsan átsütött lábizomzatát.

– Micsudi? – firtatta nagyon buta arccal Gunnerud.

A fejedelem úgy elcsodálkozott, hogy még a kiinni szándékozott ónkupa is megállt a kezében.

– Ez a ti sajátságos norling tájszólásokatokon valami olyasmit jelent, hogy nem érted, amit mondtam? – tudakolta szinte már tudományos érdeklődéssel.

A madárfejű herceg úgy hidalta át a társalgási problémát, hogy visszatért az amúgy is kiindulópontként megfogalmazott alapvetéshez, és újra leszögezte:

– A tilinkó egy síp. Tüdővel kell fújni.

– Jó tudni – hálálkodott Kalrund. – Megígérem, ha valaha is úgy hozza a sorsom, hogy tilinkós legyek egy zenekarban, soha nem próbálom meg az orrommal vagy a fülemmel fújni, a seggemről nem is beszélve.

– Micsudi? – érdeklődött Gunnerud.

– Volt már rá eset, hogy önállóan megértettél egy mondatot, amelyik három szónál többet tartalmazott? – kíváncsiskodott a fejedelem, és teljesen őszintének tűnt az életrajzi ihletésű faggatózása.

– A gyertyák fényében a tilinkó... – kezdte volna a madárfejű herceg, de Kalrund igyekezett elejét venni a történetnek:

– Nem! És hogy megértsd, még egyszer mondom: NEM! Össze ne merd kapcsolni a két hülye rögeszmédet, mert a végén még pofán talállak cserdíteni ezzel az ónkupával. Remélem, érthetően beszéltem. Vannak ám ebben a várban hóhérok is, és mindegyik az én parancsnokságom alatt áll. Úgyhogy most szépen haladj oda anyádhoz, aki úgy tömi magába a libacombot, mintha nem hinne abban, hogy holnap is felkel a Nap, aztán mesélj neki a gyertyás tilinkókról, és tájékoztasd, hogy mindkettőt a seggeddel fújod.

Gunnerud herceg meglehetősen bizonytalan léptekkel vágott át a termen, hogy az anyjához térjen meg, ám Kalrund nem maradt magányos, mert kiderült, hogy a lánya számára sem láthatatlan. Lanagrid szokatlanul vidám volt, amikor letelepedett az apja mellé, és hamarosan kiderült, hogy mi okozza az örömét:

– Fölösleges lesz a cseppek beadása ennek a nyomorultnak – újságolta a lány. – Nem hiszed el, atyám, de a hercegnek fogalma sincs, mitől születik a gyerek.

– Ezt komolyan mondod? – hitetlenkedett a fejedelem.

– A legkomolyabban. Nemrég kért egy táncot tőlem a hercegség udvarmestere. Diplomatikusan próbált rávezetni, hogy legyek nagyon

belátó, segítőkész és megértő Gunneruddal, mivel az ifjú herceg nincs egészen tisztában ezekkel a szaporodási dolgokkal.

– Hogy fogalmazott konkrétan?

– Pontosan így, ahogy mondom! Szó szerint idéztem. „Az ifjú herceg nincs egészen tisztában ezekkel a szaporodási dolgokkal.”

– Hát ez bámulatos! – hanyatlott hátra a fejedelem a széken, és már nem is emlékezett, hogy kiknek a kupájából mit akart bevedelni ennél a félreeső asztalnál. – Csak szólok, hogy lehetséges, miszerint tilinkót akar fűjni neked a nászéjszakádon. Legyél felkészülve mindenre. Csak egyre ne. Ettől a nyomorulttól nekem nem születhet unokám, különben mindenkit kivégeztetek, akinek ebben része van!

150. fejezet

Megindult a szekér. Lassan döcögött a gyűrűk ellenőrzőkapuihoz, ahol a molnárt persze mindenféle akadékoskodás nélkül útjára bocsátották. Utána érezhető volt, ahogy felhajtanak a kompra. Aztán a partot érés is nyilvánvaló volt. Onnantól pedig megindult a versenyfutás az idővel. A molnár hajszolta a lovakat. A félútnál lévő váltóponton volt egy kis pihenő, de ennyi.

Királyrévbe érve Esteban felkészült a színjátékra. Belisztezte a ruháját, és szinte térdelőrajttal várta, hogy rá is sor kerüljön. Amikor elfogytak előle a zsákok, ő is úgy tett, mintha egy teherhordó szolga lenne. A vállára vett egy zsákot, és a többiek után haladt a rámpán.

Aztán persze megpattant, és igyekezett valami fuvart fogni Osmosis szigetére. Egy félszemű hajóskapitányon akadt meg a tekintete, aki nem tűnt olyan fickónak, akit különösebben érdekelnének a papírok, bizonylatok meg más efféle kötelezettségek.

– Halló! Nagyuram! – kiáltott fel a fedélzeten terpeszkedő félszemű irányába, és még csak nem is sejtette, hogy több kvintára elássák őt egy gálya gyomrában, ahol evezhet napestig, akkor sem tudja ledolgozni az átkelés költségét.

Miután rájött az átverésre, eleinte hadakozott, szónokolni próbált, kiállt magáért. Minden egyes alkalommal úgy leverték, hogy igen hamar elment

a kedve a dologtól, és kezdett beletörődni, hogy most már mindhalálíg az lesz a sorsa, miszerint evezni fog Királyrév és Osmosis kikötője között.

Átkozta magát, amiért nem volt neki elég Kalrund fejedelem konyháját vezetni. Aztán átkozta magát, amiért nem volt neki elég a fejedelem kikapós asszonya, meg a fiatal lánya. Azért pedig főleg átkozta magát, amiért ennek a mocskok félszemű kapitánynak a hangjára hallgatott. És most itt rohadhat egy bűzlő hajó belsejében, leláncolva, rabszolgaként. A szép életet felcserélte erre a sehonnai senkiségre, és evezhet élete végéig.

Aztán az egyik nap történt egy érdekes esemény. Az egyik rab fellázadt. De olyan durván, hogy olyat még senki sem látott. Nagyon átható tekintete volt. Elmesélte, hogy ez a kapitány egy bűnöző, rabolta a hajót, és mindenki, aki itt van a fedélközben, szabad ember. Mert a jog ezt mondja.

Körbeadták a kulcsokat, és mindenki kinyithatta a bilincseit. Szabad emberként szálltak partra Osmosis kikötőjében. Persze a kikötői őrség mindenkit lefogatott és börtönbe vitt, amíg nem tisztázódik a helyzet. De aztán másnap annyira édes volt a szabadság! Újra friss levegőt szívhatott, a fényben élhetett, nem egy sötét fedélközben, és arra mehetett, amerre csak akart! Immár papírja volt róla, hogy szabad polgár!

Látta a mindent elborító táblákat, és az olimpia jelentkezési helyére akart menni, de akkor egy furcsa öregember valahogy mellékerült a forgatagban, megragadta az alkarját, és nagyon szuggesztív modorban azt magyarázta, hogy ennek még nincs itt az ideje.

Nem is foglalkozott vele. Hát nehogy már egy ilyen ismeretlen vén tróger magyarázzon neki, amikor most szabadult egy hajóról, lényegében a gályarabságból! Azonnal továbbment, és nem foglalkozott az intelmekkel. Érdekes módon azonban az öregember ott állt a Kormányzói Palota lépcsőjén is, és nem engedte őt bemenni. Ugyanazt mondta. Még nincs itt az ideje. Rohadtul ijesztő volt. Sehogy sem értette, hogy ez a vén tróger hogy érhetett oda hamarabb, mint ő.

Elment a külvárosba, ahogy az öregember tanácsolta. Szállást vett magának valami olcsó helyen – a szakállas vénember adott rá pénzt –, és bár meg kellett dugnia a kövér szállásadónőt, ez már mégiscsak úgy nézett ki, mint amit Osmosis szigetéről álmodott. A szabadság hazája, az ígért földje.

És akkor egyszer csak megindult a Kormányzói Hivatal felé, mert valami megfejthetetlen ok miatt úgy érezte, hogy ott neki dolga van.

151. fejezet

A rőtvári menyegző fontos pillanatai következtek, legalábbis Kalrund számára. Szerette volna beadni Iniciusz páternek a férfierőt és a gerjedelmet egyaránt növelő cseppeket, de rájött, hogy a műveletnek akadálya keletkezett, mégpedig egészen másféle nedűk formájában. Ezeket a nedűket maga a fejedelem fogyasztotta el a korábbiakban, és sajnos olyan mennyiségben, hogy némely információk összekeveredtek a fejében. Töprengése Lanagridnak is feltűnt, aki faképnél hagyta aktuális táncpartnerét, és újra letelepedett az apja mellé.

– Értem én, hogy ez egy félreeső asztal, és kellően félhomályos – kezdte a lány –, de nem érzed, mennyire feltűnően viselkedsz, atyám? Aki idepillant, mit fog gondolni? Ülsz három üvegcsé előtt, kigúvadó szemmel bámulod őket, mint valami eszelős, és jól leolvasható a szádról, hogy vaskos káromkodásokat motyogva szentségelsz. Kidoboltatni esetleg nem akarod, hogy mi a tervünk?

– Csak két üvegcsével van gond – markolta el a harmadikat mérgesen a fejedelem. – Ebben a sárga tégelyben van a te anyagod. Erre pontosan emlékszem. De a másik kettővel nem vagyok tisztában.

– Nem tudod, hogy melyik a gerjesztő, és melyik a lohasztó?

– Elfelejtettem...

– Na, ez remek – nyögött fel bosszúsan Lanagrid, aztán kivette az apja kezéből a sárga tégelyt, és egy húzásra leküldte a tartalmát.

– Hinnye – ámuldozott Kalrund. – Te aztán nem bízod a véletlenre ezt a teherbe esést.

– A hideglelés kerülget, ha arra gondolok, hogy egynél többször kell megháogatnom magam Iniciusz páterrel, mire megfogam a gyerek. Úgyhogy baromi jó lenne, ha záros határidőn belül rájönnél, atyám, melyik üvegcsé rejti a gerjesztő egyveleget, mert ha a lankasztót adjuk be a páternek, akkor abból még egy olyan hülye gyerek sem lesz, mint amilyen a

madárfejű Gunnerud. Mi az istenek haragjáért nem bírtad megjegyezni, hogy a kék vagy a zöld tégely való-e a férjemnek?

– Szerinted az segít, ha most lekapsz a tíz körmömről? Ne a leckéztetésemén járjon az eszed, hanem azon, hogy... – A fejedelem hirtelen elhallgatott, és valami félelmetes farkasvigyor ömlött el az arcán. – Tudod, mit? Most már ne járjon az eszed semmin. Szerencsére atyád fejében még pocsolyarészegen is van annyi ész, hogy megoldja ezt a helyzetet.

Ennél többet egy szót sem szólt, hanem kikászálódott az asztal mögül, és kezében a kék üvegcsével elindult a terem közepe felé. Egyetlen intése elég volt ahhoz, hogy a zenekar is beszüntesse a tevékenységét, illetve az éppen táncolók is sebesen visszaüljenek az asztalukhoz.

– Nemrégiben a teraszon jártam – bődült el Dörgedelmes Kalrund –, s feltekintvén az égre, a holdak és a csillagok állásából úgy láttam, hogy hamarosan itt a sejtelmes éjféli. Ideje van tehát egy kis játéknak!

Eddigre már Lanagrid is odalibbent az atyja mellé, némileg rosszat sejtve. A fejedelem hírhedt volt arról, hogy efféle zenés-táncos rendezvényeken nem veti meg a pajzán tréfákat, és ezek olykor az ízléstelenség legkülönbözőbb lépcsőfokaira hágtak fel – attól függően, hogy mennyi bort vedelt előzőleg Kalrund. A lánya tehát hevesen dobogó szívvel, a zöld üvegcsét izgatottan szorongatva és rejtegetve álldogált a táncter közepén.

– Amit a kezemben tartok, az egy varázslatos igazságszérum – emelte fel a kék tégelyt a fejedelem. – Elég belőle néhány csepp, és aki megissza, egészen pirkadatig képtelen lesz hazudni. Ki meri elsőként vállalni, hogy aláveti magát az őszinteség próbájának?

Zavart moraj hullámozott végig a menyegzői sokadalmon, némelyek megpróbáltak egészen az asztal lapjáig süllyedni a székekben. Lanagrid viszont alig bírt elnyomni egy félmosolyt. Hát tényleg igaz, hogy az ő atyjának még pocsolyarészegen is több furfang lapul meg az elméjében, mint itt az egész násznépnek együttevén.

Mivel önkéntes jelentkező nem akadt, Kalrund sokat sejtető vigyorral az arcán indult el, hogy körbejárjon az asztalsor mentén, és csakhamar megállapodott a saját udvarmestere előtt. Széles terpeszben megállt az

egyelőre unott arcú alattvalójával szemben, és csak annyit kérdezett:

– Melyik a te kupád?

Lanagrid rögtön átlátta, hogy a kísérlet első stádiumáról van szó. Az udvarmester híresen unalmas ember volt, csak a szolgálatnak élt, és soha, semmilyen módon nem hozták összefüggésbe egyetlen nővel sem. Annyira szürke eminenciás volt, hogy még olyan viccek is szárnyra keltek vele kapcsolatban Rőtívar népének körében, miszerint ha az istenek egyszer valami úton-módon mégis összeboronálnák egy fehérccseléddel, hát hamarabb szenderülne el a testén, mint hogy egyéb életjeleket mutasson.

Miután azonban Kalrund egyik leghűségesebb szolgálója volt, a fejedelem kérésére azonnal előrenyújtotta kupáját, és egykedvűen szemlélte, amint az uralkodó beleadagol a borába hét cseppet a szérumból.

– Hajtsd fel, derék udvarmesterem – harsogta Kalrund –, és aztán válaszolj a kérdésekre.

Az udvarmester húzóra kiitta a kupa tartalmát.

– Mondd csak – emelte fel szigorúan a mutatóujját a fejedelem –, történt már veled olyasmi, hogy az irántam tanúsított hűséges szolgálatodtól eltántorított egy fehérszemély, és inkább vele hetyegtél, a kötelességeid teljesítését pedig elmulasztottad?

Halk kuncogás futott végig a násznép azon részén, amelyik Rőtívar udvartartásához tartozott. Mi tagadás, kellően sunyi és gonosz volt ez a fajta faggatózás, hiszen látszólag az öndicséret és a hűségeskü lehetőségét kínálta fel, ám minden rőtívári illetőségű mulatozó tudta a teremben, hogy ha az udvarmester valaha is intim kapcsolatba került egy nőszeméllyel, hát az igen régen történhetett.

– Nem volt még ilyesmire példa, méltóságos uram – jelentette ki határozottan az udvarmester, majd szinte ültében meghajolva hozzátette:

– És a jövőben sem fog megtörténni, ezt bízvást állíthatom.

Kalrund egy pillanatra megszánta fülig piruló emberét, ezért újra csak elbődült:

– Nagy tapsot a fejedelemség leghűségesebb szolgálójának, mert igazat beszélt!

Az uralkodó a lelkes tapsvihar közepette végigjáratta a tekintetét az asztalsoron, mintha csak véletlenszerűen kutatna újabb tesztelendő személy után, pedig konkrétan azt a vitézét kereste a szemével, aki nemcsak számos lovagi tornán győzedelmeskedett, hanem a női nem képviselőivel folytatott párnacsaták során is rendre diadalt aratott. Miután megtalálta, előtte is széles terpeszben cövekelt le, és a hét cseppnyi „igazságszérum” beadagolása után feltette a kérdését:

– Derék lovagom, mondd csak, életed során hány fehérchselédet sikerült boldoggá tenned?

Ezúttal nem halk kuncogás hullámszó végig a termen, sokkal inkább érdeklődő pillantásokat zsebelhetett be a megkérdezett. Rótvár népe jól tudta a lovagról, hogy elkötelezett rajongója a női nemnek, ezenfelül a Gunnerud Hercegségből érkezett vendégek is kíváncsiak voltak, miféle számadat fog elhangozni.

Nos, akik konkrétumot vártak, azoknak csatározniuk kellett, a szerénynek csöppet sem nevezhető dalia ugyanis így válaszolt:

– Szívesen felelnék a kérdésedre egy adott számmal, méltóságos fejedelem, de sajnos annak idején az oktatóm nem fordított kellő gondot a számtani előmenetelemre, így a pontos értéket megnevezni nem tudom. Maradjunk talán annyiban, hogy annyi nőt tettem boldoggá, mint égen a csillag, és akkor nem esek a hazugság bűnébe, nagyuram.

Lanagrid, aki mindvégig ott tüsténkedett atyja mellett, immár nem mosolygott. E percben újra csak eszébe jutott Esteban, akire napok óta szélsőségesen csapongó érzelmekkel gondolt vissza. Néha annyira mardosta a szívét a legcsodásabb szeretőjének hiánya, hogy az alig volt kibírható, máskor meg olyan gyűlöletet érzett a főszakács iránt, hogy azt kívánta, lelje a halálát az Osmosist elpusztító tűzben, amiért képes volt a köztársaságba szökni, és elhagyni őt. Mert hogy Esteban az olimpia miatt lépett le Rótvárból néhány nappal ezelőtt, afelől egy pillanatig sem volt kétsége.

Merengéséből furcsa közjáték zökkentette ki. Anyósa kezdett el rivalogni az asztalfőn, és azt követelte, hogy ne csak a rótváriak kaphassanak a cseppekből:

– Ne légy tiszteletlen, nászúram! – rikoltozta a normál fejmérettel rendelkező úrhölgy, akin jól látszott, hogy az este folyamán alaposan kivette a részét a Szigetvilágból importált borok kóstolásából. – Hát miért csak a fejedelemség alattvalóit teszed próbára? A Gunnerud Hercegségből érkezett vendégeket is megkérdezheted, hadd ne vessünk mi is úgy, mint bennfentesek!

Nagy zsibongás keletkezett a teremben, ezt kihasználva Kalrund odasúgta a lányának:

– Látod, Lana, ha nem ittad volna ki a sárga üvegcsében lévő varázsnedűt, akkor most beadagolhatnám az anyósodnak a maradékot, és hamarosan szülne egy pont olyan hülye gyereket, mint amilyen az imádott férjed. Főleg, ha a kezemben lévő kék üvegcsében gerjesztő egyveleg van, amit mindjárt be fogok adagolni a hombárfejű urának, aki meggyőződésem szerint egyben a testvére is.

– Atyám, nagyon szépen kérlek, ma már több bort ne igyál – súgta vissza idegesen az ifjú ara.

Kalrund az asztalfőhöz lépdelt, kissé imbolyogva megállt, színpadiasan meghajtotta a fejét a nagyhercegné előtt, és így szólt:

– Bocsánatodért esedezem, méltóságos nászasszonyom. Meg sem fordult a fejemben, hogy kirekesszem eme nagyszerű játékból a Gunnerud Hercegség jeles képviselőit. De mivel ez a passzió a hagyományaink szerint a férfiak játéka, ezért férjuradhoz fordulok.

A hombárfejű nagyherceg üdvözült mosollyal fogadta a legújabb fejleményeket. Igaz, ezt a fajta mimikát legfeljebb a saját történetírói nevezték volna üdvözült mosolynak, semleges krónikások inkább bárgyú vigyorként írták volna le.

– Kérdezz bármit, nászúram, készséggel állok rendelkezésedre – düllesztette ki a mellét az idősb Gunnerud. – Mi volna hát a kérdésed felém?

Kalrund arcára a már jól ismert farkasvigyor ült ki, miközben lazán megérdeklődte:

– Dicső nagyherceg, láttál-e már fűben nyusztit?

Lanagrid azt hitte, menten elsüllyed szégyenében. Legszívesebben nekifutásból rúgta volna farba az apját, de a következő pillanatokban kiderült, hogy egyelőre nem keletkezett diplomáciai bonyodalom. A rőtvári illetőségű násznép ugyanis megszeppenve elkushadt a vaskos provokáció hallatán, a hercegségi vendégsereglet tagjainak pedig egyszerűen fogalmuk sem volt, hogy erre a kérdésre helyi szokás szerint hamarosan olyan válasz jön, miszerint „adj a seggemre egy pusztit”.

– Már hogyan láttam volna? – válaszolt önfeledten és kellő magabiztossággal a hombárfejű nagyherceg. – Még hét esztendő sem voltam, amikor részt vehettem életem első vadászatán, és ott aztán nyulakat is terítékre hoztunk szép számmal.

Az idősb Gunnerud még jó darabig ecsetelte az általa uralt hercegség nagyszerűségét, külön kitérve a legkülönfélébb vadakban gazdag erdőségekre, a vadászatok nyújtotta kiváló lehetőségekre, amikor is egymásra találhat ember, ló és eb, vadász és hajtó, nyílvessző és vaddisznó, meg még sok érdekes párhuzamot felhozott, de ezekre Kalrund már nem volt kíváncsi, újabb delikvenszekre pályázva odébb botorkált.

– Ha a következő illetőtől azt kérdezed, hogy látott-e már falon pókot – súgta apja fülébe Lanagrid –, akkor hátulról úgy rúglak tökön, miközben széles terpeszben megállsz előtte, hogy a maradék eszed is elmegy.

Szerencsére a fejedelem a továbbiakban már nem csinált semmiféle galibát. Ugyan a zenekar egyik tagjától megérdeklődte, miszerint fújt-e már tilinkót a seggével, de ez már olyannyira nem váltotta ki a vendégsereglet érdeklődését, hogy szinte csak az a néhány ember hallhatta, akik a legközelebb ültek a zenekarhoz. Márpedig ők a hierarchia legalján tanyázó szolganépek voltak, akik ráadásul már voltak annyira részegek az ingyenbor hatására, hogy nem tulajdonítottak jelentőséget a fejedelem provokatív kérdésének, legfeljebb jóízűt röhögtek rajta.

A lakodalmi mulatozás egykettőre visszatért a korábbi medrébe. A muzsikások zenéltek, a násznép táncolt és nótázott, Kalrund pedig békésen elszunnyadt a félreeső asztalnál, az alkarjára borulva. Lanagrid azonban továbbra is nyitva tartotta a szemét, és hamarosan már pontosan tudta, milyen színű üvegcsében kell keresni a megoldást.

152. fejezet

Trin, a derék titkár – szerteágazó és halasztást nem tűrő teendőire hivatkozva – egyelőre távozott a megbeszélésről, de a többiek együtt maradtak még egy darabig, mert legtöbbjüknek volt valami fontos mondandója a kialakult helyzettel kapcsolatban. Elsőként Szubotáj ragadta magához a szót, és megkérdezte a kormányzótól:

– Mondd csak, Dariosz! Mikor jártál utoljára a néped körében, elvegyülve a sokadalomban? Főleg olyankor, amikor Neridea harcosai is részt vettek a közrend fenntartásában.

– Nem tudom – masszírozgatta az ornyergét fásultan a kormányzó. – Térjünk rögtön a lényegre, ha javasolhatom.

– Rendben – bólintott a tatár pilóta. – Mint tudod, Attilával nemrég megmártóztunk az osmosisi élet sűrűjében, ráadásul nagy szerencsénkre nerideai katonákkal is találkoztunk. Ennek során érdekes felfedezést tettünk. Láttad már, hogy milyen jelvényt viselnek ezek a derék harcosok?

– Nézd, ez a nap még borzasztóan hosszú lesz, főleg kialvatlanul. Továbbra is azt szeretném, hogy hanyagoljuk a rejtvényeket, kezd rögtön a megfejtéssel.

– Mindegyikük bőrmellényén, a szívük fölött fityeg egy rangjelzés, vagy mifene – újságolta Szubotáj. – Van rajta valamiféle címer, meg kunkorgós betűk, ezeknek a jelentéséről halvány fogalmam sincs, de a jelvény közepén lévő, kéken csillogó kő annál inkább megragadta a figyelmemet. Szerintem mindannyiuknál ridezit van beleerősítve a foglalatba. Jól gondolom?

Ez utóbbi kérdést már a Nihuc-Guzel-Baskír triumvirátushoz intézte a tatár pilóta, és meg sem lepődött rajta, hogy a három android egyszerre bólintott.

– Na, akkor már csak egy dolgunk maradt – vélekedett Szubotáj. – Valahogy meg kell szerezni a nerideai ezredtől az összes ridezitet.

– Most komolyan ez a legnagyobb problémád? – nézett elhűlve a tatárra Dariosz. – Nem érzed át, hogy mik a mai nap prioritásai? A főváros elpusztítását kell megakadályoznunk, és akkor te arra akarsz rávenni, hogy az egyetlen szövetségesem, Nerid király katonáinak a jelvényeiből

gyűjtögessek össze mindenféle kék kavicsokat? Ami nem mellesleg olyan súlyos sértéssel érne fel, hogy az...

– Talán mégis jobb lesz, ha nem rögtön a megfejtéssel kezdem, hanem szépen levezetem neked, hogy mi a helyzet – szólt csöndesen Szubotáj. – Először is nézzük a sértést, mint olyat. Nem tudta elkerülni a figyelmemet, hogy a te katonáid egy aprócska, de annál csillogóbb aranykorongot viselnek a rangjelzésükben, a jelvényük közepén. Mi volna, ha tiszteleted jeléül felajánlanád a nerideai ezrednek, hogy minden tagjuk megkaphatja ugyanezt a szimbólumot a kék ásvány helyett? Biztos vagy benne, hogy sértésnek éreznék ezt, nem inkább kitüntetésnek és a hálád kifejeződésének, kormányzó?

– És főleg a befogadás, no meg a bizalom jelének – fűzte hozzá Attila, majd rögtön szét is tárta a karját, és mentegetőzésbe fogott: – Bocsánat, elvileg ebben a jelenetben nem sok szövegem lehetne, mivel én csak egy gyorstalpaló tanfolyamon kiképzett bányász vagyok, nem pilóta, és nem értek sokat ezekhez a technikai dolgokhoz, ráadásul egyik felmenőm sem volt geológus. De azt tudom, hogy a ridezit az a fajta értékes ásvány, amelynek felkutatásáért és kibányászásáért az én földi civilizációm mindent megtesz. Úgyszólván ez az anyag képezi a 23. század elején prosperáló társadalmak energetikai versengésének alfáját és ómegáját, legalábbis a közlekedés területén. Úgyhogy amikor Szubotáj azt állítja, hogy érdemes megszerezni az utolsó morzsáig, ami ebből az anyagból ezen a bolygón rendelkezésre áll, akkor én biztos vagyok benne, hogy az úgy is van.

E percben Mario is szükségét érezte, hogy megszólaljon. Bár a saját kialvatlansága miatt elsősorban a kormányzó iránt érzett szolidaritást, ám a hajdani videojátékos mivolta nem hagyta nyugodni:

– Mondd csak, Szubotáj! Ha az összes nerideai harcostól össze lehetne gyűjteni ezt a ridezitet, vagy mi a bánatot, akkor az mire lenne elég? Mármint a te járműveddel kapcsolatban. Mit tudnál belőle kihozni?

– Álljatok már le, az ég áldjon meg benneteket! – mordult fel Dariosz. – Egy olyan eszközről beszélünk, amelyik öt éve pihen egy tó fenekén! Biztos, hogy ez a mai nap legfontosabb megtárgyalandó témája?

A tatár vágott szeme most szerfölött különös villanással tekintett a kormányzóra, és ebbe a momentumba a csibészségtől kezdve a vágyakozásig sok minden belefért:

– Megmondtam már neked, Dariosz, csak talán elfelejtetted. Az én kis Golub madárkám semmiféle baj nem érte a víz alatt. Mindössze üzemanyag kell bele, és újra olyan lesz, mint azelőtt. És hogy mit tudok belőle kihozni, azt...

– Hamarosan ki tudod hozni belőle, amit csak akarsz.

Rendkívül meglepő közbeszólás volt. Nemcsak azért, mert Nihuc vezérezredestől hangzott el, hanem mert tartozott hozzá egy sokat sejtető arckifejezés is.

– Szokatlanul száraz nyár a mostani, és ez bizony az anagur pusztaságot is érinti – tette hozzá Guzel, amitől, ha lehet, Szubotáj még inkább felajzott állapotba került.

– Na jó, ne kerülgessük a témát – csattant fel a tatár pilóta, és hogy minél közelebbről tekinthessen az androidok szemébe, erősen ráhajolt az asztalra. – Most én fogok kormányzósat játszani, és megkérlek benneteket, hogy felejtsük el ezt a kvízzjátékot, és kezdjük egyből a megfejtéssel. Szóval, mi a helyzet az én Golub madárkámmal? Benne van az is a tervben, amit a gazdáitok találtak ki nekünk? Vagy mi van? Mondjátok már el, ne hagyjatok kétségek között vergődni!

Úgy tűnt, hogy az összekapcsolt agyú androidok az öreg Baskírt jelölték ki válaszára, és az is csakhamar kiderült, hogy mi okból:

– A Golub már most is kellően láthatóvá vált a tóban, mert a szárazság tényleg nem szokványos. Tudom, hiszen nemrég jártam arra. Úgy fest a helyzet, hogy pár nap múlva az üzemanyag adagolónyílása is elő fog bukkanni a vízfelszín alól, és akkor lehetőség lesz arra, hogy üzembe helyezzük a vadászrepülőt.

Azt az izgalmat, amelyet ez a közlemény okozott, eddig egyikük sem tapasztalta Szubotájnál, még a magyar harcostársa sem, pedig az elmúlt öt esztendőben Attila sok mindent átélt már a törzs katonai vezetője mellett. A tatár felpattant a székéből, és szerfölött felajzott állapotban érdeklődött:

– Láthatóvá vált? Igen? És mi az, hogy pár nap múlva? Honnan tudjátok? És én hogy juthatnék oda?

– Nem te mész oda. Majd én elhozom a gépedet – jelentette ki rezignáltan az öreg Baskír, mire a tatár szinte kétségbeesve hajolt rá az asztalra:

– Te?

– Igen, én – erősítette meg Baskír. – Több milliárd matematikai, fizikai és humán-etológiai képlet van a fejemben. Szerinted gondot okoz nekem a Golubot elhozni erre a helyszínre?

– De hát az az én Golub madárkám... – motyogta panaszos hangon Szubotáj.

– Tehát úgy gondolod, hogy más nem repülheti? – húzta fel a szemöldökét immár Nihuc vezérezredes is, aztán gúnyosan elvigyorodott: – Hát akkor menj érte te. Megérdeklődhetem, hogy mennyi a csúcsidőd az ezer kilométeres non-stop terepfutásban? Szerinted hány hetet verne rád Baskír?... Illetve volna még egy kérdésem. Előfordulhat, hogy bár az üzemanyagtartály adagolónyílása már a vízfelszín fölött lesz, a kabinajtók azonban még nem egészen. Képes lennél pusztá kézzel annyira oldalra dönteni a géptestet, hogy a pilótakabin elárasztása nélkül kinyitható legyen valamelyik oldalon az ajtó? Mert Baskír bizony képes erre.

Szubotáj olyan kimérten ereszkedett vissza a székébe, hogy aki látta, meg volt róla győződve, hogy most egy lassított felvételt szemlél. A tatár pilóta arcáról jól leolvasható volt, micsoda kettős érzelmek munkálnak benne. Egyfelől idegesítette az androidok viselkedése, különös tekintettel a vezérezredes fölényes gúnyolódására, és meggyőződése volt, hogy a metamorf ezt a jellemvonást az eredeti Nihuc habitusából emelte át. Másfelől azonban annyira megérintette a lelkét annak lehetősége, hogy végre, öt év szünet után újra élhessen a legnagyobb szenvedélyének, a repülésnek, hogy még egy könnycsepp is legördült a szeme sarkából.

– Hű, hát te aztán nehezen tudnád letagadni, hogy életed legnagyobb szerelme a repülés – jegyezte meg Mario ámuldozva.

153. fejezet

A rőtvári menyegzőn a tetőfokára hágott a hangulat, a zenekar tagjai már

tényleg mindent beleadva fújták sípjaikat és tilinkóikat, javában folyt tehát az ereszd el a hajamat. Lanagrid ekkor újra csak odatelepedett az apja mellé, aki a félreeső asztalnál az alkarjára borulva hortyogott, és elkezdte böködni a könyökét:

– Ébredj, atyám, mert ideje kibontakoztatni a tervünket!

– Mi van? Mi van? – kapta fel a fejét Kalrund, és látszott rajta, hogy egyelőre azt sem tudja, hol van, de bizonyára szép álmot láthatott, mert még a nyál is elcsöppent a szája sarkából.

– Az ötleted fényesen bevált – jelentette ki a lánya. – Nemrégiben volt alkalmam megtekinteni egy lépcsőfordulóban az udvarmestert, aki igencsak belemártogatta a pömpölőjét hátulról az egyik konyhalányba. Nem volt felemelő látvány, hamar vissza is vonultam rejtekemből, és otthagytam a furcsa párost a kellemes félhomályban. Ugyanakkor az a hír járja, hogy kedvenc lovagod ma éjjel már két finom úrhölgyet is kivitt a kert egyik félreeső, de bokrokkal bőségesen ellátott zugába, és hogy mindezt vajon mi célból tehette, azt szinte lehetetlen kitalálni.

– Biztosan vívőleckéket adott nekik – vigyorodott el a fejedelem, miközben jóízűen kinyújtózott.

– Nekem sincs kétségem, hogy mind a két kifogástalan dámát felnyársalta – jegyezte meg rezignáltan Lanagrid –, de most nem ez a lényeg, hanem az, hogy végre tudhatjuk, a kék üvegcsében van az a szer, amelyre ma szükségünk lesz.

Kalrund hirtelen összeráncolta a homlokát, és zavartan meredt maga elé:

– Már honnan tudhatnánk? Nem értelek... A zöld cseppeket be sem adtuk senkinek... Vagy csak nem emlékszem rá?

Lanagrid nagyot sóhajtott, aztán lassan és tagoltan elkezdte magyarázni:

– Nem volt szükség a zöld cseppekre. A kék üvegcséből a legmegfelelőbb személyek kaptak egy-egy adagot. Az imént pont megemlítettem kettőt közülük, az udvarmestert, meg a kedvenc lovagodat. Ha a kék cseppek bírának lankasztó hatással, akkor a telhetetlen lovag ma éjjel senkit sem csábított volna a bokrok közé, és az udvarmesterrel sem történt volna semmi rendkívüli. Ám az utóbbi nemrég újra elvesztette a szüzességét, így tehát az eredmény egyértelmű.

A fejedelem végre kezdte felfogni, hogy mi a helyzet, de a lánya azért még rásegített egy kicsit a folyamatra:

– Jó lenne, ha összeszednéd magad, atyám, mert hamarosan Iniciusz páterrel lesz fontos megbeszélésed, bár ő erről még mit sem tud. Viszont egyelőre úgy tűnik nekem, hogy a te fejedben is homály uralkodik, úgyhogy nem ártana friss, hideg kútvízzel megmosni az arcodat, hogy visszatérjenek azok a rafinált képességeid, amelyeket az elszenderedésed előtt még annyira csodáltam. Én közben megpróbálom lefektetni a madárfejű herceget, de korántsem olyan értelemben, ahogy egy nászéjszakán szokott történni, hanem inkább úgy, ahogy egy anya tenné a gyermekével. A nagyon-nagyon hülye gyermekével.

Lanagrid tehát hamarosan elvonult leányszobája mélyére újdonsült urával, aki egy kissé becsípett a lakodalomban. Ezt onnan lehetett a legbiztosabban tudni, hogy Gunnerud herceg a szokásosnál is butább arckifejezést öltött magára, és most már egyfolytában ontotta magából a bornírt megjegyzéseket.

– Ez egy folyosó, az oldalfalán fáklyák vannak, azok világítanak – kommentálta a nász helyszínére való meghitt közlekedésüket, majd kifejtette, hogy a fáklya is olyan, mint a gyertya, csak van nyele, amit – minő meglepetés – meg lehet fogni. Kézzel! Mert nem süt!

Lanagrid úgy érezte, legszívesebben felrúgná ezt a szerencsétlen barmot, de türtőztette magát, mert tisztában volt vele, milyen sok múlhat a mai éjszaka sikerén. Bevezette az idióta férjét a szobájába, mint valami türelmes gyógypedagógus – bár ez a fogalom természetesen nem volt használatos a Kalrund Fejedelemségben –, és közben arra gondolt, nyilván igazul ez a nyomorult, azért pofázik mindenféle ökörségeket egyvégtében.

Gunnerud herceg leült újdonsült felesége ágyának szélére, és – ki tudja, miért? – résmentesen összeszorította combjait. Közben szinte eszelős tekintettel pásztázta körül a helyiséget, mintha attól tartana, hogy valamely ismeretlen személy sunyi támadása várható az ő nemesi ágyéka irányába.

Lanagrid úgy volt vele, az idő éppúgy szorít, mint ahogy a madárfejű herceg ezt a combjaival teszi, ezért úgy döntött, ideje túlesni bizonyos formaságokon. Vetközni kezdett hát, és amikor kiszabadította ruhája

szorításából formás melleit, meglepve tapasztalta, hogy sikerült felkeltenie ifjú férje érdeklődését.

– Szép a csecsed – jegyezte meg Gunnerud, és hogy el ne sikkadhasson a leltár, gyorsan hozzátette: – Mind a kettő.

– Köszönöm – mosolyodott el az újasszony.

– Attól szép – magyarázta meg tudományos igénnyel a herceg –, mert ki van nőve a testedből.

– Rőtvár legmagasabb tornyán az Ezüstholdat minden éjjel megugató kutya legyek, ha ez eddig eszembe jutott – jelentette ki Lanagrid, majd látva, hogy ezzel a körmönfont mondattal mennyire összezavarta az urát, gyorsan lement az ő szintjére: – Tudod, az a legjobb, hogy elől nőtt ki, nem hátul, mert akkor púpnak kéne hívni.

Nem bizonyult jó ötletnek, mert Gunnerud olyan keményen és elszántan kezdett töprengeni eme különös idea fölött, hogy még a mutatóujjait is a halántékához illesztette két oldalt, és a szemét lehunyva próbálta elképzelni ezt az anatómiai esetet.

Lanagrid elhűlve nézte egy darabig ezt a rakás szerencsétlenséget, aztán megesett a szíve rajta, és leült mellé az ágyra. Immár teljesen meztelenül.

– Te Gunnerud! – szólította meg lágy hangon az erősen koncentráló fiatalembert. – A szüleid nem meséltek neked valamit erről az éjszakáról? Hogy mi fog történni? Vagy mi szokott ilyenkor előfordulni?

– De – nyitotta ki a szemét hirtelen a herceg. – Anyukám azt mondta, hogy ez lesz életem legszebb éjszakája.

– Mit ne mondjak, eddig bejött – motyogta Lanagrid, aztán felerősítette a hangját: – És arról nem meséltek valamit, hogy neked mit kell ilyenkor csinálnod?

– De meséltek! – kezdett fellelkesülni Gunnerud. – Anyukám azt mondta, hogy valahova be kell tennem a paszulyomat.

– A midet???

– A paszulyomat. Nem tudod, mi az? – csodálkozott el a herceg.

– Tudom, hogy mi az, csak hát mi ezt itt, a fejedelemségben pömpölőnek hívjuk. Már ha ugyanarról beszélünk – bizonytalanodott el Lanagrid.

Aztán hamar kitalálta, hogy a nyelvi nehézségeket milyen úton-módon lehetne áthidalni, mielőtt végzetes félreértések keletkezhetnének: – Te Gunnerud! Megmutatod nekem a paszulyodat? Tudod, ha már én meztelenül ülök itt melletted, akkor úgy illik, hogy te is villants valamit.

Na, Gunnerud tényleg villantott. Egy olyan méretű, láthatóan kőmerev fütyköst húzott elő a nadrágjából, hogy Lanagrid úgy ugrott arrébb, mint aki most fedezte fel, hogy hangyabolyba ült.

– Paszuly, mi? – harsogta felindultan. – Hát ennek csak a feje akkora, baszod, mint egy birsalma!

A herceg arcán gyermekien negédes mosoly ömlött el:

– A birsalma finom, azt mondta az anyukám.

Lanagrid még mindig nem mert közelebb húzódni, és magában azt gondolta: „Finom, hát! Azt elhiszem! Biztosíthatlak, szép öcsém, hogy ma este anyád hamarabb fogja megcsócsálni a birsalmádat, mint én!”

A fejedelem meglehetősen riadt lányának hirtelen nem jutott jobb ötlet eszébe, mint hogy megkérdezze:

– Gunnerud! Te tudod, hogy miből születik a gyerek? Elmesélte már valaki neked?

– Persze, hogy tudom! – jelentette ki önérzetesen a herceg. – A káposztából.

– A káposztából???

– Igen. Abból kel ki. Te még ezt se tudtad? – pislogott zavartan Gunnerud, és olyan rosszalló tekintettel nézett ifjú arájára, mint amikor egy matematikatanár szembesül azzal, hogy az idáig tehetségesnek ítélt tanítványa nem tudja, mennyi kétszer kettő.

„Minden istenekre, ezt a faszit egy lóval kéne összehozni. Mind a méretei, mind az értelmi képességei alapján ez volna számára a leggyümölcsözőbb kapcsolat” – morfondírozott magában Lanagrid, de ha azt hitte, hogy az este legváratlanabb pillanatain már túl vannak, hát hamar rácăfolt erre a hercegre, aki hirtelen lenyúlt az ágy alá, és elővett egy fej káposztát.

– Még délután csempésztem be ide – büszkélkedett mosolyogva –, mert anyukám azt mondta, hogy a lányok szégyenlősek, ebből sejtettem meg, hogy te még azt se tudod, hogy kell a káposztából gyereket csinálni.

– Mi tagadás, hercegi anyádnak ebben tökéletesen igaza volt – bólintott Lanagrid, beletörődve a megváltoztathatatlanba, aztán felemelkedett a helyéről, és a fésülködőasztala legfelső fiókjából elővett egy kést, amit a következő használati utasítással nyújtott át ifjú férjének:

– Vágd ki a torzsáját, hidd el, úgy sokkal könnyebben fog menni, főleg ekkora birsalmával.

Aztán gondolt egyet, a nemrégiben szögre akasztott szoknyájához lépett, és megkereste az egyik rejtett zsebében a zöld üvegcsét. Az egész tartalmát beleöntötte egy pohár borba, amit felkínált az urának:

– Az istenekre esküszöm, ha ezt felhajtod, sokkal kevesebb kínlódással fogod kivitelezni ezt a mai éjszakát.

Gunnerud hálás pillantással nyugtázta a segítséget, Lanagrid pedig a ruhásszekrényéhez lépett, felöltött egy szerfölött áttetsző pongyolát, és az ajtóhoz libbent:

– Én akkor most magadra is hagynálak. Várhatóan ez egy nagyon intim együttlét lesz, mind neked, mind pedig a káposztának, és hát ugye anyukád is megmondta, hogy ez lesz életed legszebb éjszakája, minek is alkalmatlankodnék itt? Reggel majd szóljál, ha már kikelt a gyerek.

154. fejezet

A kormányzó hivatalában újabb közjáték fokozta a hangulatot. Az ajtónálló jelentette, hogy még a mai napon is érkezett egy személy, aki mindenáron az olimpiára akar jelentkezni, ráadásul ezt az aula különleges kapujánál tette meg. Dariosz persze intett, hogy bocsássák rögtön a színe elé a delikvenst.

Hamarosan egy sötét hajú, feltűnően jóképű fiatalember mögött csukódott be az ajtó. A jövevény először is bemutatkozott, és spanyol nyelven köszöntötte a jelenlévőket, aztán látva, hogy ezzel nem sokra megy, megérdeklődte, hogy beszél-e itt valaki angolul.

– Mindannyian – felelte mosolyogva Dariosz, miközben odasietett a vendégéhez: – Légy üdvözölve a körünkben, Esteban! Én volnék ennek a szigetnek a kormányzója. Jómagam is a Földről származom, ahogy ebben a helyiségben mindenki – mutatott körbe a társaságon.

Rótvár hajdani főszakácsa alaposan végigmustrálta az asztal körül ülők fizimiskáját, és jól látszott rajta, hogy egyelőre keményen viaskodik az érzelmeivel. Végül alulmaradt ebben a csatában, és elkezdtek potyogni a könnyei. Ám ezt valószínűleg szégyellte, mert abban a pillanatban, amikor Dariosz hozott neki egy széket, leroskadt rá, és az asztalra borult, így rejtve el az arcát a kíváncsi tekintetek elől.

Ekkor már Attila és Mario is felálltak a helyükről, és odasiettek a jövevényhez, utána pedig felváltva lapogatták a hátát.

– Tudom, hogy mit érzel, testvér – szólt csöndesen az olasz fiú. – Magam sem bírtam ki könnyek nélkül, amikor egy évnyi hányattatás után végre találkozhattam az első földi emberrel, és rájöttem, hogy nem vagyok egyedül Evilágon.

Kisvártatva Attila nemes baritonja is fölzengett, nem nélkülözve a tőle már megszokott pátoszt:

– Nincs semmi szégyellnivaló azon, hogy elragadtak az érzelmeid, efelől nyugodt lehetsz. Ha másoknak nem is, hát nekem igazán elhiheted, én ugyanis hajdanán, egy Föld nevű bolygón drámai színész voltam, nem is a legrosszabbak közül való. Amit most átélsz, az egy olyan katartikus élmény, amelynek természetszerű velejárója a könnyes kifakadás. Remélem, ez a megkönnyebbülés jele nálad, mert biztosíthatlak, hogy most már jó kezekben vagy, barátom.

Esteban végre fölemelte az arcát, ám egyelőre még csak zavart mentegetőzésre futotta az erejéből:

– Bocsássatok meg, de tényleg nem egyszerű érzelmi hullámvasút, amit az elmúlt hetekben bejártam... Hetekben...? Látjátok, ahogy idecsöppentem közétek, mindjárt vissza is zökkentem a földi időszámításba. Fenébe ezekkel a hülye kvintákkal!

Az elkövetkezőkben a spanyol elég hamar összekapta magát, és szép sorban elmesélt magáról mindent, amit fontosnak tartott megemlíteni, a rótvári főszakácskodástól kezdve a gályarabságig bezárólag. Amikor ehhez a ponthoz ért, nem mulasztotta el megragadni a mellette ülő Guzel kezét:

– Soha nem fogom elfelejteni, amit értünk tettél annak az elátkozott hajónak a gyomrában. Neked köszönhetjük a szabadságunkat. Én már

kezdtém beletörődni, hogy a nyomorult életem ott fog véget érni az evezők mellett, amikor előálltál, és mindannyiunknak visszaadtad a reményt.

– Szóra sem érdemes – jegyezte meg szerényen Guzel, mélyen a spanyol férfi szemébe nézve.

Mi tagadás, Szubotájt kissé bosszantotta, hogy az Osmosis szigetén fellelhető összes ridezit begyűjtésétől ilyen meredeken elkanyarodott a beszélgetés témája, hiszen az a lehetőség, hogy öt évnyi kihagyás után végre újra repülhet, mindennél jobban izgatta a fantáziáját. Ettől függetlenül persze nagyon is együtt érzett frissen felbukkant spanyol embertársával, és őszinte kíváncsiságból fakadóan kérdezett rá:

– Mondd csak, végül is miért érezted úgy, hogy Rótvárban nagyon forró lett a lábad alatt a talaj? Mert úgy vettem ki a szavaidból, hogy az olimpia híre csak a végső lökést adta meg, de már azt megelőzően is tervezted, hogy megszöksz.

Esteban más esetekben talán köntörfalazott volna, de momentán annyira az események hatása alatt állt, oly mértékben ragadta magával ez a semmivel össze nem hasonlítható hangulat, amikor is végre találkozhatott földi embertársaival, hogy úgy érezte, itt és most csakis az őszinteségnek van helye:

– Mert dugtam Kalrund feleségét – vágta rá gondolkodás nélkül, aztán hozzátette: – No meg a lányát is.

Szó, ami szó, néhány pillanatra megfagyott a levegő a helyiségben. Utána viszont kiderült, hogy a jelenlévő szereplők merőben különböző nézőpontokból vették górcső alá eme kijelentést.

– Már úgy érted, hogy kettejüket együtt? – érdeklődött Mario, ez a húszéves fiatalember, akinek a 21. század elején az internetes pornó jelentette a szexuális felvilágosítást.

– Ezt nevezem én drámai végszónak! – csettintett elismerően Attila. – Egy modern színdarab esetében ilyenkor még a függönyt is leeresztenék.

Dariosz alig tudott elnyomni egy félmosolyt, miközben kifejtette:

– Amikor az imént magadról meséltél, én is meg akartam kérdezni, hogy miért nem érezted jól magad Rótvárban a fejedelem kiváltságos embereként, de most már belátom, hogy ideje volt nyúlcipőt húzni.

Tudomásom szerint Kalrund ezeknél sokkal csekélyebb vétkekért is fejeztetett már le alattvalókat, néha nem is közrendűeket.

– Várjunk csak egy kicsit – emelte fel mutatóujját Szubotáj. – Ha nem csálnak az értesüléseim, amelyek anagur törzsfőként jutottak birtokomba, ennek a Kalrund nevezetű fejedelemnek van egy fia is. Netán vele is volt valamiféle ütközésed? Ha érted, mire gondolok...

A nagy összeismerkedés ezen kezdeti szakaszában Esteban még nem tudhatta, hogy a tatár pilóta teljesen aszexuális, így a kérdését Szubotáj a legcsekélyebb mértékben sem szánta provokatívnak. De ha tudja, akkor sem érdekelte volna, ugyanis a tatár szavairól eszébe jutott jövetelének egyik legfontosabb célja.

– Még csak soha hozzá sem értem Kalrund fiához, de most nem ez a lényeg! – harsogta izgatottan a spanyol. – A fejedelem ideküldte az ifjabb Kalrundot Osmosisba, hogy nevezzen be az olimpiára. A srácnak persze esélye sincs egyik számban sem, viszont nem is ez a célja, hanem hogy felgyújtsa az Arénát!

Ha az előbb megfagyott a levegő Esteban kijelentése után, hát ez most hatványozottan igaz volt. Dariosz, Mario és Szubotáj például csaknem eltátották a szájukat az információ hallatán, Attila viszont képes volt megszólalni, és irigységgel vegyes izgalommal jegyezte meg:

– Drága barátom, te annyi drámai végszót bírsz produkálni egészen rövid időközönként, hogy kezdek féltékeny lenni rád. De mondd csak, honnan származnak ezek az információid?

– Kihallgattam egy beszélgetést annak idején a rőtvári trónterem ajtajára tapadva – magyarázta Esteban. – Higgyetek nekem, komoly merénylet készül az olimpia ellen, mindjárt a megnyitó utáni estén, azaz ma éjszaka!

A három android kifejezéstelen arccal üldögélt a helyén, és talán az a közös megegyezéssel felérő adatáramlás futott végig az áramköreiken, hogy íme, most már minden fontos szereplő számára világos lehet, miszerint az éjszaka várható, összehangolt ellenséges gattettek megakadályozásához minden információ rendelkezésre áll.

Lanagrid a csaknem átlátszó pongyolájában egy meglehetősen rövid távot küzdött le a folyosón, így nem is láthatta meg senki. A mindössze három ajtóval odébb fekvő helyiség, amelyikbe kopogtatás nélkül benyitott, hajdanán az apja titkos vágyait szolgálta, de már majdnem egy évtizede nem volt használatban. Kalrund annak idején az ágyasait fogadta ott, néha kettőt-hármat is éjszakánként, de ilyesmire már régóta nem került sor.

A fejedelem anno hamar belenyugodott a megváltoztathatatlanba. Úgy vélte, az istenek büntetik a kicsapongó életviteléért, no meg azért, amiért a feleségét gyakorlatilag már az esküvő másnapján megcsalta, és hát ennek csakis az lehetett a következménye, hogy az égi hatalmak több évtizedes megbízható működés után megvonták tőle a férfierőt.

Voltaképpen ekkor lett belőle olyan uralkodó, akit a Belső-tenger északi partján minden rivális hatalomnak illett komolyan vennie. Először csak megyényi grófságokat és apróbb hűbérbirtokokat kebelezett be a közvetlen környezetében, de aztán megnőtt az étvágya, és mivel a hadserege egyre erősebb lett, hamarosan szemet vetett Királyrév kikötőjére.

A győzelemmel végződő ostrom nemcsak Kalrund életének volt az addigi legnagyobb hadi sikere és legjelentősebb hódítása, a vesztes hatalmak is hasonlóképpen élték meg a dolgot, csak persze ellenkező előjellel. Nehezen is törődtek bele a vereségbe azok az uralkodók, akik odáig kartellszerű részesedést kaptak a kikötőért, amely korábban afféle hatalmak fölötti, semleges városállamként működött, de hát nem volt mit tenni. Királyrév világítótornya immár a Kalrund Fejedelemség zászlaja lobogott, így az addig jelentős sápot húzó uralkodóházak kénytelenek voltak beérni egy jóval szerényebb részesedéssel.

Természetesen Lanagrid fejében nem efféle dolgok jártak, amikor az átlátszó pongyolájában benyitott a hajdan masszív tivornyáknak helyet adó szobába, sokkal inkább azon morfondírozott, sikerült-e már az apjának rávennie Iniciusz pátert, hogy dobja félre az előítéleteit, aztán hágja meg őt, amilyen hatékonyan csak bírja.

Kalrund és a páter egy fölöttébb szűk asztalka két oldalán foglaltak helyet, de olyan intim közelségben, hogy ha egyszerre kellett volna előredőlniük, akkor összekoccan a homlokuk. Mindenesetre közös nevezőnek tűnt az előttük sorakozó kupák és palackok garmadája, így hát Lanagrid jogos

optimizmussal érdeklődte meg:

– Sikerült már dűlőre jutnotok, atyám?

Legnagyobb csalódottságára a fejedelem lemondóan nyilatkozott:

– Sajnos egyelőre nem tudtam eljutni a lényegig, mert a derék páter folyton közbeszól, ráadásul kicsit sem röviden.

No igen, ez jellemző, gondolta Lanagrid. Hajdanán ő maga is sokszor unta el az oktatója szószátyár előadásmódját és végtelenbe vesző szónoklatait, esetenként el is szunnyadt rajtuk. Ráadásul most még a bor is fokozhatta Iniciusz vágyát a parttalan szövegelés iránt.

A lány jobb híján az ágyhoz ment, kedvetlenül végigdőlt rajta, és eltöprengett életének eme furcsa és komor éjszakáján. Az még hagyján, hogy egy idiótához adták hozzá. Megesik az ilyesmi uralkodóházak környékén, hallott efféle esetekről bőven, már kicsiny leányként is. Na de az már mégiscsak felháborító, hogy miközben ez az idióta egy fej káposztának akar gyereket csinálni, ő kénytelen végighallgatni, amint a saját atyja megpróbálja rábeszélni a hajdani oktatóját, hogy legyen már olyan kedves, és hágja meg az újasszonyt! Hát ez kész örület!

Legszívesebben elaludt volna. Az ágynemű puha és illatos volt, mert bár a helyiséget már rég nem használták korábbi rendeltetése szerint, a szolgák a hosszú évek alatt megszokták, hogy ugyanúgy kell gondozni ezt a furcsa vendégszobát, mint korábban. Ez jól is jött most, az esküvő éjszakáján, kivéve talán azt az aspektust, hogy Lanagrid ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy belefúrja az arcát az illatos párnába, és alaposan kipihenje ezt a fárasztó napot.

Ekkor azonban egy szempillantás alatt újra éber lett, az apja ugyanis így szólt:

– Nem kerülgetem tovább a forró kását, derék páter! Nyíltan megmondom neked, hogy mi történt a mai éjszakán. De vigyázz, mert amit elárulok, az szigorúan államtitok! Ha bárkinek is eljár a szád, ki kell vágatnom a nyelvedet!

Iniciusz erre úgy összerezzen, hogy megcsörrentek az asztalkán az üvegpalackok. Éppen bele akart kezdeni egy frappáns példabeszédbe, amikor a fejedelem váratlanul megszólalt, és ettől a páter kis híján

ráharapott a már amúgy is nehezen mozgó nyelvére, ezért jobbnak látta, ha inkább visszanyeli a szavait.

– Úgy bizony! – erősítette meg Kalrund. – A legbizalmasabb államtitok, hogy az ifjú férj a mai éjszakán képtelen volt teljesíteni a kötelességét. Ha érted, mire gondolok. Ráadásul úgy áll a helyzet, hogy ez a fajta mulasztás egész biztosan nem csak a mai estére szól. Így tehát azzal kell szembesülnöm, hogy leányom ágán sohasem születhet leszármazottam.

– Ez rémes – nyelt nagyot Iniciusz.

– Nekem mondd? – dőlt hátra gondterhelt arccal a fejedelem. – Atyai szívem oly összetörötten hever most Rótvár rideg kövezetén, hogy a legkiválóbb királyrévi mozaikkészítők sem bírnák újra összerakni.

Lanagrid kis híján felnevetett, jobbnak látta hát mégiscsak belefúrni a fejét a párnába. Számos oldaláról sikerült már megismernie az apját, de a költői vénával megáldott uralkodó nem szerepelt eme képzeletbeli listán.

Ráadásul a poétikus hasonlatoknak még nem volt vége:

– Csak képzelj bele magadat a helyzetembe, derék páter – folytatta panaszosan Kalrund. – Egyetlen leánygyermekem menyegzőjén a szívem megtelik mindenféle örömmel, amely csak megmelengetheti egy szerető atya bensejét. Dalos csalogányok csivitelnek a lelkemben, látván drága leányom arcán a túláradozó boldogságot, s közben a legpompázatosabb színekben festem fel magamban a jövőjét, afelett örvendezvén, hogy a jó sorsa immár örökre elrendeztetett... És akkor éjfél után arról kell értesülnöm, hogy a vőmnek nem áll fel a pömpölője.

Lanagrid most már nemcsak ráharapott a párna csücskére, de a paplant is a fejére húzta, mert attól tartott, hogy ha kirobban belőle a röhögés, mindent elront. Hálát adott az isteneknek, amiért Iniciusz ült háttal az ágynak, bár ez azzal is együtt járt, hogy jól láthatta a gyertyák fényében atyja ábrázatát, és azt képtelenség volt rezzenéstelen arccal kibírni.

– No de miért pont nekem meséled el mindezt, méltóságos fejedelem? – érdeklődött gyanakodva a páter. – Jómagam nem vagyok sem orvos, sem javasasszony, ki segíteni tudna eme bajszágon.

– Jól érzed, derék alattvalóm – kezdett hozzá a tényleges megpuhításhoz Kalrund –, cseppet sem véletlen, hogy hozzád fordultam

ebben a válságos helyzetben, ugyanis te vagy az, aki segíteni tudsz a gondon. Amely gond nemcsak az én gondom, de még csak nem is a lányomé vagy a családomé, hanem az egész fejedelemségé!

– Még mindig nem egészen világos, hogy...

– Hallgass végig, jó Iniciusz, és mindent meg fogsz érteni! Ugye, te is a szíveden viseled a fejedelemség sorsát?

– Hát persze, nagyuram!

– Ugye, neked is fontos a leányom, az egykori tanítványod jövője?

– Mindig is a legfontosabb volt!

– Ugye, te is azt szeretnéd, hogy Lanagridnak születhessen egy olyan gyermeke, aki egyszer akár még a trónomra is ülhet, mert minden jellemvonása és minden tulajdonsága alkalmassá teszi erre?

– Minden este könyörögni fogok az istenekhez, hogy így legyen – fogadkozott Iniciusz, és máris imára kulcsolta kezét, ám meglepődve tapasztalta, hogy a fejedelmet nem hatják meg a szavai, sőt! Igencsak összeráncolt szemöldök alól bámul rá:

– Itt a könyörgés már nem segít, páter – jelentette ki zordan Dörge Delmes Kalrund, és jobbát felemelve az ágy felé mutatott: – Szemléld csak meg a látványt, derék alattvalóm! Szerinted egyszülött leányomnak imára van most szüksége?

Lanagrid az apja szavai hallatán előbújt a takaró alól, fűrgén kipattant az ágyból, és a csaknem átlátszó pongyolájában olyan csábos pózba vágta magát, amennyire csak bírta. Szó, ami szó, Iniciusz páternek nyomban tátva maradt a szája a látványtól, ám ebben az is közrejátszott, hogy egyáltalán nem emlékezett rá, mikor jött be a helyiségbe Lanagrid, sőt, eddig azt sem tudta, hogy egyáltalán ott van.

Mindenesetre Kalrund kihasználta a páter hátrafordulását, és a kék üvegce tartalmát az utolsó cseppig beletöltötte Iniciusz boros kupájába.

156. fejezet

– No, akkor keressük meg ezt az ifjú Kalrundot a versenyzők szállásán – kezdett szedelőzködni Guzel a kormányzó hivatalában, majd miután felállt

az ovális asztal mellől, a spanyolra nézve így szólt: – Be kell öltöztetnünk az új barátunkat a testőrség egyenruhájába.

– Engem? – pislogott Esteban. – De hát miért?

– Te vagy az egyetlen közülünk, aki már találkozott a fejedelem fiával. Azért kell velünk jönnöd, hogy felismerd és azonosítsd – magyarázta Guzel. – Az viszont már egyáltalán nem célunk, hogy ő is felismerjen téged. A sisak és egy arcvédő ebben lesz a segítségedre.

– Na de miért ne ismerhetne föl? – értetlenkedett a spanyol. – Nem mindegy az már?

Guzel visszaült a helyére, mert úgy érezte, hogy ez a menet hosszabb lesz, mint ahogy előzőleg tervezte:

– Ha az ifjabb Kalrund felismer téged, akkor soha többé nem térhetsz vissza a fejedelemségbe – mutatott rá.

– De hát nekem eszem ágában sincs oda visszatérni! – csóválta meg a fejét Esteban.

– Márpedig vissza fogsz térni, mert dolgod lesz ott – szögezte le Guzel.

Rótvár hajdani főszakácsának arcán fájdalommal vegyes riadtság tükröződött:

– Ti megőrültetek? – fakadt ki keservesen. – Ha visszatérek, a fejedelem azonnal kivégeztet, és még örülhetek, ha simán lecsapatja a fejemet, és nem húzat karóba, vagy nem vettet máglyára! Ilyen sorsot szánnátok nekem? Hát, ezért kár volt kiszabadítani engem a gályarabságból! Az előbb még azt hittem, itt végre földi testvérekre találtam, de ahogy elnézem...

Guzel nagyon egyszerű mozdulattal csillapította le a temperamentumos spanyol felindultságát: az alkarjára helyezte a kezét. Érdekes módon Esteban már ettől is lehiggadt kissé, utána pedig végképp megnyugtatták a Tanító szavai, aki mindvégig szuggesztív módon, mélyen Esteban szemébe nézve magyarázta:

– Megértem, hogy igen rövid idő alatt elnyerte a tetszésedet mindaz, amit Osmosis szigetén tapasztaltál. Bizony, itt sokkal szebb és kényelmesebb az élet, mint bárhol az Északi-földrészen. És megígérem neked, hogy az evilági sorsod hamarosan itt fog majd folytatódni. Nem is akárhogy! De

egy időre vissza kell térned a Kalrund Fejedelemségbe. A tervünk nem nélkülözhet egy olyan embert, aki annyira szoros kapcsolatban áll annak az országnak az uralkodócsaládjával, hogy ő főz rájuk, és alkalomadtán igen bizalmas információkhoz juthat hozzá Rótvárban.

Esteban láthatóan kezdett beletörődni a megváltoztathatatlanba. Bár még akadtak kérdései, de azokat már sokkal szelídebben tette fel:

– Na jó, de hát én mégiscsak szökevénynek számítok a fejedelemségben. Milyen esély van rá, hogy egyáltalán visszakerülhessek Rótvárba, pláne főszakácsként?

– Azt csak bízd ránk, a fedősztori minden részletét alaposan kidolgozzuk, és utána profi módon végre is hajtjuk – nyugtatta meg Guzel. – De most már tényleg induljunk, elég sűrű lesz ez a nap, alaposan ki kell használnunk minden egyes pillanatát.

– Rendben – tápáskodott fel az asztal mellől Esteban –, de hogy is mondtad az előbb? Utána én is itt élhetek, ezen a szigeten?... És mit értettél az alatt, hogy nem is akárhogy fog folytatódni a sorsom...?

Amíg az ovális asztal túloldalán a spanyol kíváncsiskodott, ideát Attila és Szubotáj is felemelkedett a székéből.

– Ha megbocsátasz, kormányzó, mi is velük megyünk az Arénához – mondta a magyar. – Az anagur versenyzők igencsak furcsállnák, sőt rossznéven is vennék, ha nem lennénk ott velük ezen a délelőttön.

– Arról nem is beszélve – folytatta Szubotáj –, hogy amíg én velük vagyok, a tatár pofámat mindenki hamarabb bámulja meg, mint újdonsült spanyol barátunkét, legyen bármilyen maskarában is. Így tehát minden erőfeszítés nélkül hozzájárulhatok, hogy minél előbb beazonosíthassuk azt az aljas kis piromán, de rendkívül ambiciózus ifjút, aki magát az Arénát akarja felgyújtani ma éjszaka.

157. fejezet

Kalrund fejedelem ezt a késő nyári délutánt az elmélkedésnek szánta. Ritkán esett meg vele ilyesmi, utoljára talán Királyrév hajdani ostroma előtt vonult el valamiféle tudatos magányba, hogy végiggondolja a várható eseményeket, de most – az Osmosisban beharangozott olimpia megnyitója

előtt nem sokkal – újra idejét érezte az összegzésnek.

Jó korán helyet foglalt az étkezőjében, ettől kicsit meg is ijedtek a szolgák, mert a vacsora még nem volt készen, de Rótvár ura kegyesen intett, hogy ráér. Aztán maga elé meredt, és igyekezett végigfuttatni elméjében az elmúlt időszak történéseit.

Talán mivel vacsorázni készült, legelőször Esteban, a hűtlen alattvaló jutott eszébe. Vajon mi mozdíthatta legbelül a főszakácsot, amikor néhány kvintával ezelőtt megszökött Rótvárból? Nem volt itt aranyélete? Mi kellett volna még neki, hogy elégedett legyen a sorsával?

Aztán a gyerekeire gondolt, elsőként a mindenhez tehetségtelen ifjabb Kalrundra, és újra csak a legszerencsétlenebb uralkodónak érezte magát, amiért ennyire ügyefogyott fia született, és ráadásul már nincs is lehetősége másikat csinálni.

De aztán megvigasztalódott, midőn ikergyermekei másik tagjának alakját idézte fel, és úgy érezte, minden rendben lesz. Lanagrid egy igazán talpraesett leány, minden szempontból méltó arra, hogy kövesse őt a trónon, legalábbis addig, amíg a szíve alatt hordott gyermek fel nem cseperedik. Nem voltak kétségei afelől, hogy az újszülött neme fiú lesz, mint ahogy abban is biztos volt, hogy a magzat minden fontos tulajdonságot örökölt Iniciusz pátertől, a nemzőatyjától.

Iniciusszal kapcsolatban néhanapján voltak rémálmai, és azok borzalmasak voltak, minden egyes alkalommal verejtékben fürödve riadt fel. De ébren nem igazán foglalkoztatta a páter szörnyű esete, akit Lanagrid esküvője után a kettes számú kaputól nem messze fekvő kanálisban találtak meg, és furcsamód hiányzott a nyelve a szájából, valamint a két kézfejét is levágták. Szokványos eljárás, ha valakivel kapcsolatban sem azt nem akarják, hogy bármit is mondhasson, sem azt, hogy bármit is leírhasson.

Rótvárban persze mindenféle találgatások láttak napvilágot, de Kalrund csak nevetett magában a különböző teóriákon. Inkább ellágyulva gondolt a lányára, aki hamarosan fiút fog szülni a fejedelemségnek, ez egészen biztos, az istenek csakis így akarhatják.

Ezenfelül apró-cseprő ügyek is foglalkoztatták, például az, hogy egyre többen pusmogott a pórnép egy bizonyos Sebezhetetlen ragadványnevű

fiatal lovagról, akin nem fog sem a tőr, sem a kard, no meg a futkosókról, akiket a fejedelemség erdőin-mezőin figyeltek meg többen is, és emberfeletti képességeket tulajdonítottak ezeknek a különös férfiaknak.

Kalrund nem szerette, ha emberfeletti képességekről kelnek szárnyra mendemondák a fejedelemségében, mert úgy vélte, hogy ezeket bizonyos fajta csodavárás, sőt akár lázadás is követheti. Volt már ilyesmikre példa szomszédos hercegségekben és örgrófságokban. Ugyan melyik uralkodónak hiányzik efféle rendbontás?

Lassan lecsihadtak a gondolatai, mert megérkezett a vacsorája. És már megint nem volt olyan ízletes, mint amilyet Esteban működése idején tettek volna elé. A fejedelem már hosszú ideje sokat adott az étkezésre, hiszen amikor az egyik élvezeti forrás megszűnik, akkor óhatatlanul jelentősebb lesz egy másik. Az ember már csak olyan, hogy élvezetek nélkül nem bírja leélni az életét, sőt egyesek azt hiszik, hogy magának az életnek is az a célja, hogy az ember folyvást örömet kapjon.

Kalrund elé sült húst tálaltak vacsorára, de kevés sikerrel. Rőtvár urát kellően lelohasztotta, hogy az új főszakács nyilvánvalóan mostohán vagy tudatlanul bánt a fűszerekkel. Az viszont már nagyon is fellelkesítette, amikor az estebéd végeztével az egyik őrjáratának parancsnoka behurcolt a helyiségbe egy futkosót, akit a környékbeli erdőségben ejtettek foglyul.

A fejedelem azt remélte, hogy kiszedhet a fickóból valamiféle titkot, de a helyzet úgy alakult, hogy inkább ez a gyanús alak kezdett mindenféle titkokra célozgatni, amelyek Rőtvárban lapulnak. Aztán utalást tett arra is, hogy nem is az ifjú Kalrund az elsőszülött gyereke! Végül pedig még a feleségével kapcsolatban is talányos kijelentésekkel állt elő!

Szerencsére ekkor már csak ketten tartózkodtak a helyiségben, így az ostoba célozgatások nem kaphattak szárnyra ellenőrizhetetlen hírként Rőtvár mindig pletykára éhes folyosóin. Ettől függetlenül Kalrund úgy érezte, hogy kellően felmérgette ez a szemtelen jövevény, és most már nagyon kíváncsi lett rá, hogy mi lehet még a tarsolyában.

A fejedelem később csak arra emlékezett, hogy ez a futkosó felcsalta őt a könyvtárszobába. Hogy ott mi történhetett, arról fogalma sem volt, mert amikor magához tért, már egyedül tartózkodott a poros könyvek és iratok között.

Nagy nehezen felült, és a hátát a falnak támasztotta. Próbálta visszaidézni magában a futkosóval folytatott párbeszédének minden egyes szavát, de csakis az zakatolt az elméjében, miszerint a fogoly az asszonyával kapcsolatban azt mondta, senki idegenre nem tartoznak ezek a dolgok.

Feltápászkodott, és elindult lefelé a csigalépcsőn. Egyet sem gondolt már a futkosóra, úgy sejtette, hogy rég árkon-bokron túl járhat. Na de az ő asszonya! Vajon mit kellene tudnia Milláról? Csak ez foglalkoztatta most, és maga is meglepődött, hogy ennyire eluralták a gondolatait a feleségével kapcsolatos képzetek.

A csigalépcsőn még óvatosan botorkálva haladt le, de a folyosóra érve úgy érezte, visszanyerte az egyensúlyát, és tulajdonképpen úgy vonult végig a folyosókon, minden testőrt félrelökve, mint valami dúvad, aki zsákmány után kutat.

Milla megközelíthetetlen szobájának ajtaja előtt aztán lecsitult. A fűjtatását is igyekezett visszafogni, amikor benyitott a felesége szállásadó helyiségébe.

Hosszú ideig nem akart hinni a szemének.

A fia, az ifjabb Kalrund hanyatt feküdt az ágyon, Milla pedig ennek a serdülésnek indult férfitestnek a közepén ült, és nyilvánvaló volt, hogy éppen a fia hímvesszejét fogadja magába, egyébiránt rendkívül lelkes lovaglással és túláradó sikongatással.

Talán a bor által tompított elmének köszönhető, talán az uralkodói előre gondolkodás okozta, mindenesetre Kalrund visszafogta magát, és szépen behúzta maga után az ajtót.

158. fejezet

Dariosz nem is vette észre, hogy mikor maradt egyedül a vezérezredessel. Elaludt volna? Még ha pillanatokra is? Hát azért ennyire nem lehet fáradt! Mindenesetre már csak arra eszmélt fel, hogy Nihuc szokatlanul halkan és együttérzően így szól hozzá:

– Van egy olyan gyanúm, hogy veled most nem ártana elbeszélgetnem egy kicsit. Úgy érzékelem, szükséged lenne némi megerősítésre.

A kormányzó keserédesen elmosolyodott:

– Mi tagadás, amikor te, vagy derék android kollégáid úgy fogalmaznak, hogy „úgy érzékelem”, akkor nekem borsószik a hátam.

– Aztán miért? – kérdezte a testőrparancsnok.

– Számomra félelmetes, hogy akivel éppen beszélgetek, az gyakorlatilag belelát a fejembe – vallotta be Dariosz. – Főleg úgy, hogy ehhez nekem még csak meg sem kell szólalnom.

Nihuc hátradőlt a székén, és már-már filozofikus hangvételre váltott:

– Tudod, kormányzó, az ember többnyire attól fél a legjobban, ami ismeretlen vagy megfejtethetetlen számára, és hiába keres rá magyarázatot, sehogy sem talál. Csakhogy ez esetben nincs szó semmiféle földöntúli dologról.

– Hát, ha ez nem földöntúli, akkor semmi sem az – jegyezte meg gunyorosan Dariosz.

A vezérezredes most kissé előrehajolt, és egyik kezével rá is könyökölt az ovális asztalra:

– Te kormányzó! Ugye, jól tudom, hogy te a Földön rendőr voltál? Mondd csak, előfordult olyasmi, hogy beszélgettél egy bűnözővel, és pontosan tudtad, hogy hazudik?

– Most viccelsz? Persze, hogy előfordult. Sőt, többnyire, ez volt a jellemző.

– És honnan tudtad, hogy a delikvens hazudik?

– Mit tudom én? Ezer és egy oka lehetett – vonogatta a vállát unottan Dariosz. – Mondjuk a hanghordozásából, a dadogásából, a mimikájából, vagy abból, hogy a szánalmas makogása közben fülig pirult, netán elkezdett izzadni. Esetleg abból, hogy a fickó előzőleg már hússzor a pofámba hazudott, és feltételeztem, hogy ez huszonegyedjére sem okoz neki gondot. De olyan is volt, hogy a bűntársa már rég bevallott mindent, úgyhogy pontosan tudhattam, hogy amit ő hadovál, az csak ócska terelés.

– Na látod, kormányzó, nem is vagyunk mi olyan különbözőek – vigyorodott el Nihuc. – Elmondom, mi az összefoglaló neve mindannak, amit itt felsoroltál: in-for-má-ci-ó. Úgy bizony! Te is információkból dolgoztál, amikor megállapítottad valakiről, hogy hazudik, és ezáltal

gyakorlatilag beleláttál a fejébe, meg én is azt teszem. De elismerem, van némi különbség a kettőnk képességei között. Az én mesterséges intelligenciám a legkülönbözőbb adatok milliárdjait dolgozza fel az alatt az idő alatt, míg te egyet pislogsz, legyen szó mimikáról, mozdulatról, a tekintet irányáról, a pupilla átmérőjéről, a test hőterképéről, a lélegzetvétel szaporaságáról, a kipárolgásról..., és ha mindent fel akarnék sorolni, addigra vége lenne az olimpiának. De egy a lényeg: nincs semmi ördögösség abban, amit egy perccel ezelőtt még megmagyarázhatatlannak vagy félelmetesnek találtál.

– Ha nem sértelek meg, vezérezredes, bár a magyarázatot most már értem, de ettől függetlenül, vagy talán éppen ezért, még mindig eléggé félelmetesnek találom ezt a dolgot.

Nihuc elhallgatott egy pillanatra, de aztán újabb kérdéssel állt elő:

– Hallottál már olyan esetről a rendőri pályafutásod során, hogy valakinek sikerült átvernie a hazugságvizsgálót?

– Persze, hogy hallottam.

– Na látod. Ha bármikor előjönnek a félelmeid, csak gondolj erre a példára. És jól jegyezd meg, én soha nem tudhatom biztosan, hogy mit érzel, vagy mire gondolsz. Azon egyszerű oknál fogva, hogy ember vagy.

Dariosz mélyen elgondolkodott, főleg a vezérezredes utolsó mondatán. Az *ember* szót valahogy úgy ejtette ki, mint amikor valaki a legnagyobb szentségről beszél. Meghökkenítő volt és már-már patetikus, egyszersmind különös módon hízelgő.

A következő pillanatban, mint már annyiszor az elmúlt nap folyamán, újra csak Sztavрила tolakodott be a kormányzó elméjébe. Hirtelen ötlettől vezérelve nekiszegezte a kérdést Nihucnak:

– Azt meg tudod mondani, hogy én most szerelmes vagyok-e?

A joviális testőrparancsnok felnevetett:

– Érdekes ember vagy te, Dariosz! Mondd csak, előfordult veled olyan a Földön, vagy akár itt, Osmosisban, hogy meg tudtad állapítani valakiről, vajon szerelmes-e? Akár a viselkedése, akár a szavai, a tekintete, vagy bármi más alapján?

– Persze.

– Hát akkor ne adj fel nekem olyan rejtvényeket, amelyek megfejtése már tízéves kisgyerekeknek sem okozna nehézséget.

159. fejezet

Reggeli közben Milla csodálkozva tapasztalta, hogy az ura mindjárt a felszolgálás végeztével mindenkit kiküld a helyiségből. Nemcsak a szolgálokat, de még a testőrség tagjait is. Néhány kvintával korábban talán meghűlt volna az ereiben a vér, mert az lett volna az első tippje, hogy fény derült az Estebannal folytatott viszonyára, de mivel a hűtlen főszakácsot már régóta szökevényként tartották számon Rőtvárban, az asszony viszonylag nyugodt maradt. Egészen addig, amíg rá nem pillantott Kalrund kezére, amelyben úgy remegett a villa, hogy azzal még egy zsonglőr sem tudott volna ételt eljuttatni a tányértól a szájáig.

Persze maga a fejedelem is észrevette, hogy már nem ura a jobbjának, és mivel eddigre kellő feszültség halmozódott fel benne, hirtelen mozdulattal lesöpörte maga elől a terítéket, és ráförmedt a feleségére:

– Hát ezért nem utazott még el Osmosisba a fiad, ugye?

Ez volt az a pillanat, amikor Milla gyomra is összeszorult, és pontosan érezte, hogy már egyetlen falatnyi étket sem bír magához venni a reggeliből. Ugyan még nem látta át, hogy mi lesz a várható veszekedés tárgya, de azt jól tudta, hogy az urát viszonylag kevés dolog tudja annyira felidegesíteni, amelynek hatására egyetlen mozdulattal a falhoz ken egy egész tányérnyi szalonnás tojást.

– Jobb lenne, ha lehiggadnál – jelezte fahangon Milla –, az orvos is ezt tanácsolná, ha most itt lenne. Bár nyilván őt is kizavartad volna előzőleg.

Kalrund úgy érezte, nincs idő fölösleges körök lefutására, ezért hamar előállt a farbával:

– Mesélj, mióta baszol a fiaddal? – kérdezte fojtott hangon, szinte a fogai közt kipréselve a szavakat.

Milla szeme hirtelen tágra nyílt, de aztán erőt vett magán, és kimért mozdulattal helyezte le a tányérja mellé a villát. Okos asszony volt, rögtön felmérte, hogy itt már tagadásnak helye nincs, ezért a következő fokozatra váltva kezdte meg a védekezést:

– Ha én nem vagyok, akkor az ifjú Kalrund még mindig szűz lenne, ami az ő életkorában az alkalmatlanság legtökéletesebb ismervét jelenti, főleg egy olyan magas méltóság kapcsán, amelynek várományosa, ez jelesül a fejedelemség trónja. Én tehát csak a kötelességemet teljesítettem.

– Hogy mi van?! – bődült el uralkodói ragadványnevéhez méltóan Dörgedelmes Kalrund, és úgy pattant fel az asztal mellől, hogy a szék is kidőlt mögüle.

– Figyelmeztetlek – emelte fel mutatóujját Milla –, ha azt szeretnéd, hogy erről a titokról továbbra is csak hárman tudjunk, akkor ne emeld fel a hangodat.

– Csak a kötelességedet teljesítetted?! – ismételte üvöltve Kalrund, látszólag meg sem hallva felesége szavait, ám aztán, ha némi késéssel is, de eljutott az elméjéig az asszony intelme, mert onnantól már inkább az asztalra hajolva és mérgeskígyóként sziszegve küldte Milla felé a szidalmait: – Te beteg lelkű cemende! Hát ilyen kötelességet egész Evilágon nem ismer senki! Nincs egyetlen isten sem, akinek kedvérevaló volna ilyen undorító cselekedet!

Most már Milla is felemelkedett az asztaltól. Úgy vélte, ideje taktikát váltani. Megindult a férje felé, és mire odaért hozzá, magára öltötte egy megtört asszony és egyben szerető anya pózának minden nyomorát:

– Te is tudod, hogy szegénykénk milyen suta és esetlen volt, amióta csak megszületett. Ugyan, ki nyúlt volna a hóna alá egy ilyen szárnyaszegett kis madárkának, ha nem az anyja?

Kalrund úgy felmérgette magát ezen a próbálkozáson, és főleg a szánalmas hasonlaton, hogy még a visszanyesetlen orrszőrei is szabadon lebegtek, miközben dühödten fújtatva azt szuszogta:

– Tegnap éjjel úgy láttam, hogy mocskosul nem a hóna alá nyúlkáltál ennek a szárnyaszegett kis madárkának, hanem éppenséggel a tojásait markolásztad, amikor befészkelted magad az ölébe, és közben úgy kuvikoltál, mint egy uhubagoly!

Milla arckifejezése egy csapásra szigorúvá vált:

– Tőled már régóta hiába várok bármiféle közeledést – emlékeztette a fejedelmet, mert az volt a frissen született ötlete, hogy vádlottból vádlóvá

fog avanzsálni. – Szívesen szültem volna neked egy sokkal életrevalóbb fiút is, de nem adták meg nekünk ezt a kegyet az istenek. És ebben csöppet sem érzem magamat hibásnak, mert nem rajtam múlt. De ha már így adta a sors, és ez az egy fiunk van, akkor szerinted mit kellett volna csinálnom? Hagytam volna talán, hogy a legendáriumok majd ugyanolyan idióta uralkodóként tartsák számon, mint Gunnerud herceget? Minden istenekre, hát a vejünk egy káposztát tett magáévá a nászéjszakáján! Lanagrid arra nyitott be a szobába, hogy szanaszét hevernek a káposztalevelek, az a félkegyelmű meg ott ül az ágy szélén, azzal a buta vigyorral a képén, hogy immár semmi baj, besikerült a gyerek! Egy torzsába!!!

– Ne hasonlítsd össze a kettőt! – csattant fel Kalrund. – A fiadról beszélj, ne a lányunk férjéről!

Milla szigorúan összevont szemöldökkel tekintett az urára:

– Milyen érdekesen fogalmazol... Szóval Lanagrid a lányunk, az ifjabb Kalrund viszont a fiam? Csak az én fiam?... Nem tudta elkerülni a figyelmemet, hogy az egész ma reggeli beszélgetésünk során egyetlen egyszer sem bírtad kimondani azt, hogy a fiunk! Mindig csak az én fiam volt! Mit akarsz ezzel közölni? Talán ki akarod tagadni? Csak azért, mert az anyja tanította meg szerelmeskedni? Ez volna a legnagyobb bűne? És az én bűnöm micsoda? Hogy ezt a testet nem hagytam elhervadni?

Az utolsó mondattal egyidejűleg Milla kioldozott a ruháján két-három fűzőt, mire a vékonyka vászon úgy hullott le róla a földre, hogy immár meztelenül állt az ura előtt.

– Tessék! Ezt a testet kellett volna arra ítélnem, hogy többé ne érinthesse férfi?

Kalrund szinte vérben forgó szemekkel mustrálta végig a felesége alakját. Régóta nem volt része ebben a látványban, már ha kivonjuk az egyenlegből az előző éjszakát. Szó, ami szó, Milla még mindig vonzó és kíváncsi volt, és a fejedelem szívét momentán többféle fájdalom is összeszorította. Egyrészt mindennél jobban szeretne volna magáévá tenni az asszonyát, akár e pillanatban is, de tudta, hogy nem lenne képes rá. Másrészt még igencsak frissen élt a képzeletében az éjszaka látottak minden apró mozzanata, és az undor mellett mindenféle egyéb rossz érzés is hatalmába kerítette, mind férjként, mind apaként.

– Őrség!!! – bődült el hirtelen ötlettől vezérelve, és amikor azt látta, hogy Milla riadtan magára akarja kapni az öltözékét, rálépett a vászon szélére. Így amikor a következő pillanatban berontottak az alabárdosok, csak annyit láttak, hogy a fejedelem asszonya mezítelenül guggol a kőpadlón, és eszelős arccal rángatja a ruháját.

– Az úrnőtök elkapott egy súlyos fertőző betegséget – harsogta Kalrund. – Azonnal különítsétek el a várbörtön legtávolabbi tömlöcében, különben ki tudja, mekkora járvány törhet ki Rótvárban. A ruháit pedig égessétek el. A fejével játszik, aki nem teljesíti a parancsokat!

Milla okos asszony volt. Már nem tépkedett semmilyen vásznot, és nem is szólt egy szót sem. Belátta, hogy ez a játszma számára most véget ért. Ugyan mivel is védekezhetett volna? Talán tárta volna az igazságot a testőrök elé, és mesélte volna el, min veszekedtek a fejedelemmel a soha el nem fogyasztott reggeli alatt?

Megadóan túrta, ahogy a riadt arcú katonák az alabárdjukat maguk elé tartva finom, de határozott bökődésekkel kiterelik a helyiségből, aztán meg végig a folyosókon a leendő cellája felé.

160. fejezet

Dariosz meglepődve konstataálta, hogy igencsak különös hangulatba került a vezérezredessel folytatott beszélgetés során. Voltaképpen azelőtt ezt a Nihucot mindig valamiféle undorral figyelte, nem is annyira a külleme, mint inkább a személyiségjegyei alapján. De hát ez a kövérkés katonaember oly régóta volt már a Kormányzói Testőrség feje, hogy senkinek eszébe sem juthatott megkérdőjelezni a posztját és az ezzel járó társadalmi rangját. Azonban Dariosz most már együtt látott benne két személyiséget, és ezek többnyire keveredtek egymással.

Természetesen azon nincs mit csodálni, hogy ha egy ember szemtanúja lesz annak a jelenségnek, amely során egy általa évek óta ismert hadügyi vezető agyi adatbázisát egyszerűen áttelepítik egy úgynevezett metamorf típusú android mesterséges intelligenciájába, akkor kissé megbicsaklik a tudata. Csakhogy Dariosz esetében nem csupán erről volt szó.

A kormányzó néha úgy képzelte el ezt a dolgot, mint amikor egy sárga folyadékot szép lassan összevegyítenek egy kék folyadékkal, és abból a

végén zöld lesz. Mégpedig azért, mert óráról-órára azt tapasztalta, miszerint a metamorf kiemelkedő mesterséges intelligenciája elkezd vegyülni a hajdani Pépes Arcú emberi tulajdonságaival, és ez nagy reményekre jogosította. Ezért is merte venni magának a bátorságot, hogy rákérdezzen:

– Miért én?

– Tessék? – kapta fel a fejét Nihuc, mire a kormányzó nem állhatta meg, és gúnyosan vigyorogva odabökte:

– Na, mi az? Mégsem látsz bele a fejembe?

– Már mondtam, hogy nem ez a helyzet – sóhajtott nagyot Nihuc. – Azt akarod tudni, miért téged választottak ki arra, hogy te legyél Osmosis kormányzója? Nos, ez nem bonyolult. Egy bizonyos pillanatban a Földön élő emberek közül, az összes létező paramétert figyelembe véve te voltál a legalkalmasabb erre.

Dariosznak a hangja is elakadt. Nemcsak azért, mert egyáltalán érkezett válasz, hanem annak hangvétele és tartalma miatt is. Vérszemet kapott, és feltett szándéka volt, hogy ha már így alakult, tovább üti a vasat:

– Nem gondoljátok, hogy érdekesebb lenne minket is beavatni a tervbe? Hátha akkor jobban sikerülne.

– Mik ezek a többszámok? – érdeklődött a vezérezredes. – Kiknek kéne ezt gondolniuk? És kik azok a „minket”?

– Kezdem úgy érezni, mintha hülyének néznél – jegyezte meg csalódottan Dariosz, de azért kifejtette: – A „minket” az nyilván a földi emberek csapata. Mario, az anagur törzsfő, jómagam és így tovább. A másik célzásom meg arra a csapatra irányult, akik titeket ideküldtek, és a hathatós együttműködésekkel jól láthatóan kavargják is itt a dolgokat.

Nihuc nagyot fújtatott – mintha csak a Pépes Arcú tenné ezt –, majd láthatóan mérlegelni kezdett – mintha csak a metamorf tenné ezt.

– A magam részéről azt hittem, már kezded kapisgálni – bökte ki végül a vezérezredes.

– Miből gondoltad ezt? – tárta szét a karjait Dariosz.

– A tippjeidből. Emlékezz csak! „Játék? Emberkísérlet? Föld kettő pont nulla?” Ilyesmiket soroltál nem is olyan régen.

- És eltaláltam? Ebből melyik az igaz?
- Lényegében egyik sem, és ezzel együtt, valamilyen formában mindegyik.
- Na, te is nagy segítség vagy...
- Tudom, hogy nincs gyereked, Dariosz. De azért azt nyilván érted, hogy egy gyereket nem lehet csak úgy a világra szülni. Táplálni, gondozni, nevelni kell, különben elpusztul. És megvédeni, amitől csak lehet. Legalábbis kezdetben.
- Nem mondanám, hogy értem...
- Az emberiség is olyan, mint egy gyerek.
- Mármint melyik emberiség? A földi vagy az evilági?
- Bármelyik.
- Na ne...
- Önmagában életképtelen, ezért táplálni kell. Önmagában csakis állati sorban képes létezni, ezért gondozni, nevelni kell. Nem tudja, mi a helyes, ezért irányítani, vezetgetni kell. Kezdetben nagyon buta, ezért tanítani kell. Pontosan ugyanolyan, mint egy gyerek. Vagy inkább olyan, mint egy csecsemő, aztán egy kisdéd, majd egy növendék, később egy serdülő, és csak a végén lesz belőle felnőtt. Önálló, értelmes, magabízó és magabíró, kifejezett felnőtt. Akiről már bizvást el lehet hinni, hogy meg tud állni a saját lábán.

Dariosz úgy érezte, minden fáradtsága elpárologt hirtelen, és már nemhogy leragadni nem akart a szeme, de olyan kíváncsian bámult Nihucra, mint még soha a bűdös életben senkire:

- Csak nem azt akarod mondani, hogy ugyanez a projekt folyt le a Földön is?
- De, pontosan ezt akarom mondani – bólintott szelíden a testőrparancsnok. – Csakhogy ott csődöt mondott. Az ottani emberiség felnőttkorba lépett, és már nem lehet, úgymond, nevelni. Nem lehet a jó irányba befolyásolni. Mindent újra kell kezdeni. Az a projekt, úgy ahogy van, elveszett. Előbb-utóbb el fogja pusztítani önmagát. És ez ellen már semmit nem lehet tenni.

Dariosz úgy érezte, hogy ennyire kijózanító szavakat még soha életében nem hallott.

– Nem véletlenül használtam ezt a hasonlatot – folytatta Nihuc. – Ha felnőtt a gyereked, és azt látod, hogy egy önpusztító, agyatlan, dologtalan, csak az élvezeteket hajszoló, a jövővel mit sem törődő ember lett belőle, akkor mit tudsz tenni?

A kormányzó borúsan és egyelőre vigasztalhatatlanul meredt maga elé.

– Hát, semmi esetre sem azt, hogy akkor csinálok egy másik gyereket – bökte ki nagy sokára.

– Márpedig az élet élni akar, és az életnek mennie kell tovább – mutatott rá Nihuc. – Újra meg kell próbálni, és bízni kell benne, hogy ezúttal sokkal jobban sikerül.

Dariosz végre felemelte a fejét, és kérdően nézett a metamorfra:

– Ezek szerint ti már itt vagytok ezen a bolygón a kezdetek óta?

– Bizony itt – bólintott Nihuc, aztán felállt, és az asztalon átnyúlva megragadta a kormányzó vállát: – És hogy ezen a bolygón ne futhassanak zsákutcába a dolgok, most nagyon gyorsan elmegyünk a nerideai testvéreink laktanyájába, szépen begyűjtjük tőlük a kékséges kavicsokat, te meg aranyat adsz nekik azok helyett, ráadásul még mondasz is egy szép beszédet.

161. fejezet

– Jól vagy? – kérdezte a fejedelem, amikor a színe elé vezették a fiát. – Van valami különös kórság, egyéb baj, ami kínoz vagy nyomaszt?

– Nyimnyem – motyogta az ifjabb Kalrund.

– Felteszem, ez a te sajátságos nyelveden annyit tesz, hogy nincsen – állapította meg bosszúsan a fejedelem, aztán intett a testőröknek, hogy elmehetnek.

– Emlékszel még rá, amikor felhívtam a figyelmedet, hogy időben meg kell érkezned Osmosisba? – faggatózott Kalrund, mire a fia újra csak dűnnyögött valamit, ennek hatására pedig a fejedelem erősen felcsattant:

– Talán a reggelid elköltése során zavartak meg, és még nem sikerült

lenyelned az utolsó falatot, vagy mi az istenek haragja van veled?
Megmondtam már ezerszer, hogy rendesen nyisd ki a szádat, amikor beszélsz, úgy talán van rá esély, hogy mások is megértsék, amit mondani akarsz!

Az ifjú mulyán bámult maga elé, nem nagyon értve, hogy az apja azt szeretné megtudni, mi a fenét keres még mindig Rótvár falai között ahelyett, hogy éppen Osmosisban nevezne be az olimpiára. Azt azonban sejtette, hogy az uralkodó valamit elvár tőle, de mivel nem tudta, mi lehet az, végül annyit bírt kinyögni:

– Most micsináljak?

– Hogy mit? – dörögte haragosan a fejedelem. – Szerintem ba...

Kalrund elharapta a szót, amely egy jól ismert, közkeletű, nagyon népszerű káromkodásnak indult, de az uralkodó rájött, hogy olyasmire akarta felszólítani a fiát, amit az már egyébként is megtett az előző éjszakán, azelőtt meg ki tudja, még hányszor. Meg aztán nem is lett volna észszerű felfednie a leendő olimpikon és önkéntes gyűjtogató előtt, hogy mindent tud a titokról, mert ez csak összekuszálta volna a szálakat. Így hát irtózatos erőfeszítéssel nyugalmat erőltetett magára, és már sokkal szelídebben kérdezte meg:

– Tudod, hogy mi lesz a dolgod Osmosisban?

– Tudom – bólintott az ifjú.

– Tudod, hogy mit kell felgyűjtanod?

– Tudom. Az Arénát.

– Helyes. És azt tudod, hogy Osmosisban senkinek sem árulhatod el, hogy te Kalrund fejedelem fia vagy?

– Tudom.

– Remek. És a naptárt ismered? Tudod, hogy milyen nap van ma? Tudod, hogy nyárutó hanyadik napja van?

– Tudom.

– Pazar. Akkor már csak azt az egyet áruld el nekem: miért nem vagy még úton?

– Nem tudom.

„Ó, hogy baszódna meg!” – jajdult fel magában Kalrund, de rájött, hogy már megint olyasmit kívánt a fiának, ami amúgy is megtörtént vele. Aztán az jutott eszébe, ugyan milyen alapon élcelődött ő a Gunnerud uralkodócsalád ifjú sarjának idióta mivoltán, hiszen az ő fia sem különb a hercegnél. Igaz, hogy más formában, de mind a kettő úgy hülye, ahogy van. Próbált visszaemlékezni, hogy bő másfél évtizeddel ezelőtt miféle bűnt követett el, amiért azzal büntették az istenek, hogy ilyen selejt gyereket csináljon Millának, de aztán felhagyott a kísérlettel. Egyrészt túl hosszú volt a leltár, másrészt meg az előző éjszaka történetek fényében nem mindegy már...?

Kalrund inkább a gyakorlati teendőkre összpontosított, ezért hát kiszólt az ajtón a testőröknek:

– Hívatom Pindzsuját lovagot. Azonnal!

Pindzsuját az a fajta katona volt, aki Kalrund uralkodásának utóbbi tíz esztendejében minden egyes háború során olyan hőstetteket vitt véghez, amelyek híre bejárta az egész fejedelemséget. Ám még ennél is fontosabb volt, hogy megbízható, eszes és hűséges lovagnak bizonyult, azért is választotta ki a fejedelem arra a szerepre, hogy a fiát Osmosisba kísérje.

– Megtudhatnám, miért nem vagytok még úton? – kérdezte tőle is Kalrund, abban a reményben, hogy klasszisokkal értelmesebb választ kaphat, mint a fiától. Ebben nem is kellett csalatkoznia.

– A méltóságos Milla úrnő halasztotta el az utunkat egy nappal, felség. De jómagam azt hittem, erről neked is tudomásod van, nagyuram – mondta csodálkozva a lovag.

Kalrund az ablakhoz lépett, és közben azt morogta maga elé:

– Szóval a méltóságos Milla úrnő... Az a beteg lelkű cemende az egész fejedelemség érdekét feláldozná a saját mocskos élvhajzásának oltárán...

– Bocsáss meg, nagyuram, de nem értettem szavaidat – szabadkozott a lovag.

– Nem is neked szántam őket – fordult vissza Kalrund, majd ráparancsolt a fiára:

– Eredj, pakold össze a holmidat, amit magaddal akarsz vinni, mert mire kettőt pislantok, már indultok is!

– Mány önnyepanyonyam – motyogta a szokásos módján a mulya fiú, mire az apja ráívalt:

– Ne nyammogj már itt nekem! Hányszor kértelek, hogy nyisd ki a szádat rendesen, ha beszélsz?

– Már összepakoltam – ismételte meg valamivel artikuláltabban az ifjú.

– Nagyszerű – bólintott a fejedelem. – Akkor is menj a lakrészedbe, mert beszédem van a kísérőddel!

Miután Kalrund kettesben maradt a lovaggal, az íróállványhoz lépett, és egy, már odakészített levél aljára gyorsan odakörmölt néhány szót. A papírlapot összehajtogatta, lezárta a pecsétjével, majd átnyújtotta a legmegbízhatóbb katonájának, és közben csak úgy záporoztak az utasításai:

– Figyelj rám jól, derék Pindzsuj, mert egy bizonyos ponton megváltozott az eredeti terv. Most elindultok, amilyen gyorsan csak lehet, és váltott lovakkal elvagtattok Királyrévig. A gálya már vár titeket, azzal átkeltek a szigetre. Annak rendje és módja szerint benevezed a fiút az olimpiára. És itt kerül képbe az a levél, amit most átadtam neked...

162. fejezet

Dariosz a gondolataiba mélyedve ült a kormányzói hintóban, miközben Osmosis Főváros Déli Helyőrsége felé kocsikázott. Az zökkentette vissza a valóságba, amikor a mellette ülő Nihuc vezérezredes finoman megbökte az oldalát:

– Mi foglalkoztat, kormányzó? Tudnom kell, mielőtt odaérünk, úgyhogy kérlek, légy őszinte és lényegretörő.

– Egyelőre nem nagyon tudom, mit mondjak a nerideai katonáknak – vallotta be Dariosz. – Próbálok fejben megírni egy beszédet, de folyton bezavar, hogy nem tudom, mit árulhatok el nekik, és mit nem. És ezt nem könnyű ám úgy végezni, hogy közben majd' leragad a szemem.

– Látom – bólintott a testőrparancsnok, aztán nem tudni, honnan, előhúzott egy furcsa kinézetű, apró kulacsot, és odanyújtotta a kormányzónak:

– Küldd le a tartalmát. Csak két korty az egész, de hidd el, segíteni fog.

Dariosz gyanakodva vette át a különös kis palackot, és közben tovább panaszkodott:

– Nyilván nem mondhatok nekik semmit a ma éjjel várható fejlem...

– Küldd le! – szakította félbe Nihuc. – Húzd ki a dugóját, és nyeld be, mert ha késlekedsz, akkor túl későn fog hatni.

A kormányzó megtette, amit a metamorf kért. A folyadék íze és állaga nem emlékeztette semmire, legfeljebb egy olyan ismeretlen gyógyteára, amit magától soha nem akart volna meginni.

– Málnás vagy banános kisserelésben nincs? – fanyalgott gyűrött arccal. – Egyáltalán mi volt ez?

– Hamarosan megtapasztalod, hogy segít – nyugtatta meg Nihuc.

És valóban, Dariosz szinte érezte, ahogy a fáradtság szép fokozatosan kiszáll a testéből, és mintha az agya is gyorsabban kezdett volna dolgozni, mint korábban. Ennek következtében egyre több kérdés tolult fel az elméjében, amelyeket sorra a vezérezredes elé is tárt:

– Azért ennyi jelvény kicseréléséhez elég sok ötvösmester kell. Már ha feltételezzük, hogy gyorsan akarjuk megoldani az egészet. Ahogy észrevettem, Szubotáj például már tegnapi kért volna a szigeten fellelhető ridezitet, vagy mi a bánatot. Osmosisban van egyáltalán annyi ötvös, amennyi képes gyorsan végrehajtani ezt a cserét? És szólt nekik valaki? Továbbá a...

Csak akkor hallgatott el, amikor Nihuc az alkarjára fektette kövérkés kezét, ezzel egyidejűleg pedig annyit mondott:

– Nyugalom. Mindent elintéztam. Például az ötvösöket is.

Dariosz tényleg megnyugodott, és fogalma sem volt, minek köszönhető ez. A vezérezredes kövérkés kezének? Az átható tekintetének? Vagy a furcsa folyadéknak, amit megitatott vele? Esetleg ezek együttes hatásának?

Nem volt már idő ezen elmélkedni, mert ekkor megérkeztek a helyőrségbe. Nyílt a kapu, felharsantak a fanfárok, és a kormányzó szinte már csak arra eszmélt fel, hogy az emelvényre kísérik, amely a gyakorlótér keleti végén terült el, és hirtelen ott állt előtte az egész Neridea Ezred.

Dariosz kissé megilletődött. Miután képes volt levenni a szemét a fegyelmezetten és tökéletes mértani rendben felsorakozott harcosok

látványáról, oldalra pillantgatott, és hol a jobbán álló Nerid király, hol a balján helyet foglaló Nihuc tekintetét kereste, végül pedig az utóbbinak szólt oda, mintha csak az iskolában lenne:

– Majd súgjál!

A vezérezredes elvigyorodott:

– Abban hiba nem lesz, csak bízd ide.

Dariosz égnek emelte ökölbe szorított jobb kezét, jelezve, hogy beszélni kíván. Ennek hatására odalenn, a gyakorlótéren a századosok kiadtak valamiféle parancsot, mire az egész ezred egyszerre vágta magát vigyázzba, és lándzsáikat az úgynevezett pihenő állásból az égnek meresztették. Mi tagadás, kellően impozáns látvány volt.

– Neridea derék katonái! – kezdte beszédét a kormányzó. – Azért jöttem ma elétek, hogy személyesen fejezzem ki megbecsülésemet irányotokban. De nemcsak a saját nevemben beszélek, hanem Osmosis Köztársaság minden lakosa nevében. Ennek a szigetnek minden polgára tapasztalhatta az elmúlt időszakban, hogy mekkora segítséget jelentett a közbiztonság fenntartása terén a jelenlétetek. Arról nem is beszélve, hogy a ma kezdődő olimpia a ti közreműködésetek nélkül soha nem valósulhatott volna meg. Ti voltatok a zászlóvivői ennek az új kezdeményezésnek, mert személyesen ti vittétek végig a lobogóinkat az Északi-földrészen, ti adtátok hírül a norling népek körében, hogy mi készül Osmosis szigetén.

Nerid király ekkor köhintett egy aprót, aminek Dariosz egy pillanat erejéig jelentőséget tulajdonított, de miután oldalra tekintett, megnyugodva látta, hogy az öreg uralkodó semmit nem akart ezzel közölni, valóban csak a torkára mehetett valami.

– Térjünk át a gyakorlati tennivalókra! – harsogta újra előre nézve Dariosz.

– Kérlek benneteket, hogy adjátok le jelvényeiteket a gyakorlótér oldalán felállított bódéknál.

A beszéd ezen pontján különös morajlás futott végig az ezreden. Hát tényleg igaz lenne, amit már régóta rebesgetnek, hogy a kormányzó másodrendűnek nézi a nerideai embereket? Befogadta őket ugyan, de szolganépként tekint rájuk? Akiket majd úgy hajthat az uralma alá, hogy sírva tallóz, aki él?

Dariosznak nem lehetett róla fogalma, de az ellenséges erők már jó ideje azon dolgoztak, hogy Neridea katonáinak körében finoman elhintsenek mindenféle fals információkat, ezzel is megbontva az egységet és a hűséget, és ezek az áskálódások most beérni látszottak.

Már nem voltak olyan feszesen égnek meredők azok a lándzsák. A mértanilag tökéletes katonai alakzatok némelyikében először csak pusmogás alakult ki, kevéssel később dühödt hangú párbeszéd is felhallatszott a tribünre, és ez az egész folyamat abban csúcsosodott ki, hogy az egyik katona egyszer csak eldobta a lándzsáját, és a környezetéből hamarosan csatlakoztak hozzá legalább két tucatnyian.

„Folytasd!” – ezt a szót érzékelte Dariosz az elméjében, és maga sem tudta, honnan vette az erőt, de hirtelen úgy elbődült, hogy a gyakorlótér túloldalán lévő barakkok felől hallotta visszhangozni a szavait:

– Mindannyian a meori nép tagjai vagyunk! És én most bizonyóságot teszek róla nektek, hogy számomra nincs különbség a harcosaink között! A jelvényetekben ugyanúgy megkapjátok az arany korongot, mint Osmosis katonái! Mától kezdve jogotokban áll minden közterületen viselni azt a jelvényt, amely igazolja, hogy ennek a szigetnek megbecsült és egyenrangú védelmezői vagytok! A tiszteletem a tiétek!

A pusmogó és értetlenkedő katonák most mind az emelvény felé fordultak. Egyesek az eldobott lándzsájukat is újra felvették.

– Mi itt mind a meori nép tagjai vagyunk – harsogta Dariosz –, testvérei egymásnak az örömben és a bajban is. És amikor majd együtt indulunk Neridea visszafoglalására, akkor csak az különböztethet meg minket a csatatéren, hogy ki a bátrabb, ki a vitézebb, ki az önfeláldozóbb, de mindannyian azért fogunk küzdeni, hogy az ősi hazátok visszakerüljön a jogos birtokosaihoz!

Soha nem látott őrjöngés futott végig a sorokon, még azok a katonák is lelkesen éljeneztek, akik ez idáig meg sem mozdultak, mert a fegyelem erősebb parancs volt bennük minden másnál. Ám Neridea visszafoglalásának meglebegtetése a létező legerősebb motivációnak bizonyult.

Egészen addig, amíg a századosok nem üvöltötték el magukat. Ekkor újra helyreállt a rend, a katonák beálltak a helyükre, immár az égnek meredt

minden lándzsahegy, és hirtelen síri csönd támadt a gyakorlótéren. Ebbe a szinte vágható csendbe hasított bele Nerid király ordítása:

– Éljen Dariosz kormányzó! Éljen Osmosis! Éljen a szabad Neridea!

A katonák ezek után már parancsra és szabályos rendben vonultak az ötvösök sebtében felállított bódéi és asztalai elé, és a legnagyobb örömmel és büszkeséggel adták át jelvényeiket a cseréhez.

A kormányzó kissé idegesen fordult oldalra, Nihuc felé, és fojtott ingerültséggel érdeklődött:

– Ki volt az a barom állat, aki nem árulta el a katonáknak, hogy miféle csere lesz ez?

– Én – vágta rá vigyorogva a vezérezredes. – Hát nem szebb így ez az egész? Katarzis csak akkor jöhet létre, ha előzőleg megjáród a gödör alját is. Innentől fogva ezek a katonák tűzbe mennének érted, Dariosz. És hamarosan szükség lesz minden bátorságukra, ezt elhiheted nekem.

163. fejezet

Esteban rendkívüli módon csodálkozott, amikor az öregember meg a Tanító egy rózsaszín zászlós ház elé vezette. Ugyan még soha nem járt ilyesféle helynek a környékén sem, de a fejedelemségben már sokat hallott róla, hogy milyen jellegű örömtanyák ezek. A legkülönbébb vándorok és csavargók kaján vigyorral mesélték mindenféle sörszagú söntésekben, hogy mit tapasztaltak, amikor meglátogattak egy-egy efféle kéjbarlangot a Szigetvilág nagyobb városaiban. A spanyol akkoriban hitte is, amit hallott, meg nem is.

– Most ez komoly, hogy ti egy bordélyba invitáltok engem? – kérdezte Baskírt, de mire kettőt pislogott, az ősz szakállú öreg már be is rántotta a kapualjba. Utána azonban legnagyobb csalódottságára levezették egy alagsori helyiségbe, amelyben nemhogy nők, de egy szál ember sem tartózkodott, csupán deszkából összetákolt padsorok árválkodtak a dohos levegőjű, félhomályos teremben.

Amikor letelepedtek, a hajdani főszakács folytatta az értetlenkedést:

– Kezdem elveszíteni a fonalat. Azt mondtátok, az a legfontosabb, hogy felismerjem az ifjabb Kalrundot, ám alig, hogy azonosítottam, máris

elhúztuk a csíkot az Arénának még a környékéről is. Most meg ez a hely..., hát, komolyan mondom...

– Nincs ebben semmi különös, hamarosan te is meg fogod érteni – mondta Guzel. – A küldetésedet teljesítetted, a továbbiakat a két törzsfőre bízhatjuk. Mégiscsak jobb, ha ők tartják szemmel a helyszínen a fejedelem fiát, nekik legalább van közük az olimpiához, elvégre az anagur küldöttség vezetői. A mi folyamatos jelenlétünk előbb-utóbb szemet szúrna valakinek, márpedig az a legfontosabb, hogy elkerüljünk minden gyanús hadmozdulatot.

– Hadmozdulatot? – meresztett nagy szemeket a különös szóhasználat hallatán Esteban.

– Bizony, hadmozdulatot – erősítette meg Guzel. – Mert lényegében a mai nappal kezdődik a háború, Osmosis felgyújtásával, vagy legalábbis kezdődne, ha hagynánk. De az ellenségeinknek nem szabad tudnia róla, hogy mi már rég tisztában vagyunk a terveikkel.

– Hálásak vagyunk neked, mint hírhozónak – vette át a szót az öreg Baskír –, de most arra kérünk, mesélj el mindent töviről-hegyire arról, amit Rőtvarban sikerült kihallgatnod. Próbálj visszaemlékezni a legapróbb részletekre is, mert sosem lehet tudni, minek van jelentősége, és minek nincs.

– Nem értem – csóválta meg a fejét a spanyol. – Hát most mondtátok, hogy tisztában vagytok az ellenség terveivel, nem? Akkor mit tudnék én még hozzátenni?

– Azért csak próbáld meg, hátha – mondta egyszerre a két férfi, és még a szájuk sarkában bujkáló félmosoly is megdöbbenően egyforma volt.

Esteban néhány pillanatig elképedve bámulta őket, mielőtt megkérdezte:

– Igen fura muksók vagytok, tudtok róla? Ti amúgy rokonai vagytok egymásnak? Ő az apád? – mutatott az öregemberre, miközben Guzelre nézett. – Ugye, jól tippelek?

– Mondhatjuk, hogy a leszármazottja vagyok – hagyta jóvá a Tanító. – Mindenesetre a családfakutatás témakörét egyelőre hanyagoljuk, mert még számos megbeszélni valónk van.

Ezek után a két android valóban a legapróbb részletekig kifaggatta Estebant mindarról, amit Rótvárban hallott, aztán pedig elmesélték neki, hogy mi következik most:

– Innentől kezdve úgynevezett szabadfoglalkozást élvezhetsz holnap reggelig – tájékoztatta Guzel. – Azért is hoztunk ide, mert úgy éreztük, hogy nincs olyan épülete az egész fővárosnak, amelynek profilja jobban megfelelne az érdeklődési körödnek, mint éppen egy bordély. Miután befejeztük a beszélgetést, a lányok a rendelkezésedre állnak. Annyian és annyiszor, ahogy csak kedved tartja. Megértjük, hogy a hosszú gályarabság után van mit bepótolnod.

– Holnap reggel azonban irány a kikötő – vette át a szót az öregember, és hirtelen előhúzott egy papírlapot. – Ebben a kisokosban mindent megtalálsz angol nyelven. Itt a hajó neve, itt a kapitány neve – mutogatta végig az egyes tételeket, s közben megnyugtatóan hozzátette: – Ne aggódj, ezen a gályán egyetlen percig sem kell evezned, egyszerű utas leszel. Királyrévből indul egy borszállító társzekér, minden adata ott szerepel. Megalkudsz a kalmárral, aki jó pénzért elvisz Hódospatakig. Jártál már azon a településen?

– Még nem – felelte igencsak fancsali képpel Esteban.

– Hamarosan fogsz – biztatta Guzel. – A fogadóba menj, ott fogsz velem találkozni. A továbbiakat majd a helyszínen megbeszéljük. Természetesen az utazáshoz és egyebekhez szükséges pénzt biztosítjuk számodra.

A spanyol szinte leforrázva ült a helyén. Próbálta megérteni, mi a fene történik most vele – és főleg: miért –, de egyelőre nem sokra jutott. Az átkozott gályarabságtól megszabadulva azt hitte, ezen a szigeten a korábbinál sokkal melegebb otthonra találhat, és ez alatt korántsem csak az időjárást értette. Úgy képzelte, jó barátokra lel a földi embertársakban, aztán tessék! Máris vissza akarják küldeni oda, ahonnan elmenekült, és leginkább az a Guzel erőlteti ezt, akire ő a félszemű kapitány hajójának gyomrában eltöltött idő után megmentőjeként tekintett. Hát miféle emberek ezek? Min mesterkednek, mit szerveznek itt ilyen nagy erővel?

Mielőtt nagyon elmerülhetett volna a gondolataiban és az önsajnálatban, azt vette észre, hogy Guzel az alkarjára teszi a kezét. Lassan felemelte a tekintetét, és a megmentője szemébe nézett. Aztán szinte nosztalgikus

hangulatba került, mert pontosan ugyanolyan érzés kerítette hatalmába, mint ott, a félszemű kapitány hajójának gyomrában.

– Megértem, hogy egyelőre rossz szájjal veszed tudomásul a történeteket – szólt csöndesen a Tanító. – De tudnod kell, hogy nagyon sok minden múlik a közreműködéseden. És ennek a közreműködésnek egyelőre Rótvár lesz a helyszíne. Ott kell begyűjtened minden információt, ami fontos lehet számunkra. Talán az egész evilági emberiség sorsának alakulása múlhat azon, hogy képes leszel-e teljesíteni a küldetésedet. Viszont egy ilyen horderejű feladat olyan jutalommal jár, amelyet most még elképzelni sem tudsz. Bízz bennünk, mi ezután sem fogjuk elengedni a kezéd, és sosem fogunk lehetetlent kérni tőled. Minden támogatást meg fogsz kapni tőlünk, és végül együtt fogunk örülni a sikernek.

164. fejezet

Mario egyelőre kedvetlenül csellengett Osmosis főterének környékén, és közben mindenféle, néha egészen filozofikus gondolatok ragadták magukkal. Kissé mellőzöttnek érezte magát, mert a kormányzó nem adott neki semmilyen megbízást, de hát be kellett látnia, hogy a meori nyelv ismeretének hiányában nem is lehet most különösebb hasznát venni a szigeten. Ettől függetlenül nem esett jól neki, hogy Dariosznak, akit ő feltétel nélkül tisztelt, mintha kiesett volna a látóköréből ezen a reggelen.

Haragudni persze nem tudott rá. A kormányzónak láthatóan elég sok minden kiszorult a látóköréből ezen a reggelen, és az vesse rá az első követ, aki a merénylet után és a szinte állandó ébrenlét mellett még képes lett volna mindenre és mindenkire odafigyelni. Egy olimpiai megnyitó napján. Ez lehetetlen.

Próbálta fejben összerakni az elmúlt időszak eseményeit, és egyre csak azon morfondírozott, hogy vajon ezeket a fejleményeket irányítja valaki, vagy csak véletlen, hogy éppen most csúcsosodnak ki a nagy jelentőségű, néhol megmagyarázhatatlan, máskor meg egészen ijesztő, szinte már elviselhetetlenül tömény történések?

Észre sem vette, hogy a nagy morfondírozás közepette lefordul mindenféle bekötőutakra. Később már egészen aprócska mellékutcákban találta magát, de nem zavarta a dolog. Olykor feleszmélt, körbepillantott, de úgy

vélte, hogy minden cél nélkül kószálni egy ilyen nagyszerű városban a szabadság egyik csodája. Emma jutott eszébe, és a kis boltja, amit majd hamarosan megnyithat, és akkor talán boldogan élhetnek Osmosisban, amíg csak megadatik nekik.

Teljes szívéből szerette Emmát, minden sejtje a szőke lány után vágyakozott. Legszívesebben most is lóra pattant volna, hogy visszatérhessen az Orgil-birtokra, de valahogy azt érezte, hogy ma őrá Osmosisban lesz nagyobb szükség. Másrészt meg annak is tudatában volt, hogy hiába is lovagolna el a szerelméhez, utána folyton csak kínozná az önvád, amiért nem a többieknek segít, mármint ennek a földi csapatnak, különös tekintettel a kormányzóra, akinek ő komoly esküt tett.

Számára is furcsa volt, de már nagyon régóta nem jutott eszébe a földi élete. Néha úgy érezte, ő mindig is itt élt, és azok a hajdani, meglehetősen halovány emlékek csak valamiféle álomból származnak. Ha valaki azt kérdezte volna tőle, akar-e még visszatérni, ő százból százszor a maradásra voksolt volna, és már rég maga mögött hagyta azt az énjét, aki hajdanán a fejedelemségben folyton azt kutatta, miképpen lehetne visszakerülni a Föld nevű bolygóra, a régi életbe.

Egy szűk utcácskában rózsaszín zászlót pillantott meg lengedezni az egyik épületen. Többnyire összeépített, egymáshoz bújó, egyemeletes házak voltak, a szemben lévő ablakok között néhol kötelek feszültek, és mindenféle vásznak száradtak rajtuk, esetenként egészen zavarba ejtő női ruhadarabok.

Mario ráébredt, hogy a vigalmi negyedbe tévedt. Nem volt ellenére a dolog, tehát se meg nem rémült, se el nem csodálkozott, mindössze konstataulta, hogy az összevissza császkálása végül ide vezetett. Ráadásul gondolkodni sem lett volna ideje ezen az egészen, mert ekkor, szinte karnyújtásnyira előtte kicsapódott egy ajtó, és egy meglehetősen alélt hölgy kísérelt meg kiborulni teljes terjedelmével az utcára, de szerencsére egy kifogástalan úriember a derekánál elkapva ezt megakadályozta.

A nőszemélyen az látszott, hogy vagy nagyon hosszúra nyúlt számára az éjszaka, vagy olyan típus, aki a csúcsteljesítményre hajtva már napfelkelte idején első rendelőként szeret jelentkezni a csapszék pultjánál, hogy legkésőbb délre részeg legyen.

A kifogástalan úriember ruházata mindössze nyolc helyen tartalmazott foltot, és ebből legfeljebb kettő származott egy feltételezett korábbi hányásból, a többit szabályosan körbefércelt szövetdarabok képezték. Viszont a derékszíja háromféle tőrnek is otthont adott, mert hát ugyebár ki tudhatja?

Na, ekkor gondolta azt Mario, hogy ide érdemes lenne betérni, mert ha az ember nem mártózik meg az alvilág legsötétebb bugyraiban, akkor nem is mondhatja el magáról, hogy ismeri a várost.

Közben azt látta, hogy egy kényes-fényes kocsi érkezik meg a rózsaszín zászlós épület elé, kipattan belőle öt szolga, akik közül kettő morcos arckifejezéssel az út közepére szalad, és izmosan pózolva tekintget körbe, vajon ki fenyegetheti az ő uraságát a környéken, másik kettő a szolidan érkező úr behaladását biztosítja a műintézménybe, egy meg abrakoltatni kezdi a lovakat.

– Az igen – gondolta Mario, és úgy vélte, neki jobb helye lesz most ebben az italkimérésben, mint a nyílt utcán.

165. fejezet

A két anagur törzsfő kellemesen laza hangulatban járta be az olimpia legkülönbözőbb helyszíneit, mint valami turisták. Mivel mindketten diplomáciai jelvényt kaptak Dariosz kormányzótól, ezt minden különösebb nehézség nélkül megtehették.

Lovasnomád népek vezetőiként először is látogatást tettek az istállóban, mert kíváncsiak voltak rá, miféle jószágokat biztosít a rendezőség a lovas íjászat versenyszámához. Ugyanis az ebben a számban indulók nemcsak saját paripájukkal nevezhettek be. Akik valamilyen okból nem hozták magukkal saját hátasukat, érkezési sorrendben választhattak egy lovat a helyi állományból. És persze kaptak lehetőséget arra is, hogy a nap bizonyos szakaszaiban az Aréna küzdőterén gyakoroljanak a kiválasztott jószággal, hogy legyen idejük némileg összeszokni, egymásra hangolódni.

Attila nosztalgikus hangulatban cövekelt le egy almásderes paripa mellett, és elgondolkodva simított végig az állat szürke-fehér foltos szőrén:

– Pontosan ilyen lovat kaptam a Rákóczi-film forgatásának idejére – jegyezte meg a múltba révedve. – Annyira a szívemhez nőtt, hogy miután

végeztünk a külső helyszíneken az összes jelenet felvételével, meg is akartam vásárolni, de a tulajdonosa semmi pénzért nem volt hajlandó megválni tőle. Mondjuk ezt meg is tudtam érteni...

Szubotáj egy zömök testfelépítésű, viszonylag rövid, de erős lábakkal és nagy fejjel rendelkező jószág mellett állt meg, hasonló indíttatásból, mint a társa:

- Ezt a fajtát úgy nevezik a Földön, hogy mongol ló. Kíváncsi vagyok, kiválasztotta-e őt valaki – simogatta végig nagy szeretettel az állat nyakát.
- Ha nem, akkor ez azt jelenti, hogy ezen az olimpián mindenki hülye, és az anagur testvéreinknek tényleg nem lesz ellenfele ebben a versenyszámban.

Később végigjárták az Aréna mellett elterülő bazársort, ahol ételtől-italtól kezdve, a legkülönbözőbb ruhaneműkön át, a csecsebecsékkal és ajándéktárgyakkal bezárólag szinte mindent lehetett kapni. Az utóbbi tárgyakon természetesen ott szerepelt az ötkarikás szimbólum, némelyiken girbegurba meori betűket is fel lehetett fedezni, amelyekről még maga a kormányzó is azt nyilatkozta, hogy képtelen kiolvasni őket.

Az anagur törzsfők az Aréna lelátójára is felmehettek a diplomáciai jelvényük birtokában, kivéve a kormányzói páholyt, ott bizony igen nagy termetű és szigorú tekintetű testőrök készítették őket hátra arcra, ők pedig beérték azzal, hogy az Aréna déli karéjának legmagasabb pontjára felmászva tekintettek végig a létesítményen, onnan néztek le a küzdőtérre, ahol éppen a birkózók, az íjászok és a dárdahajítók gyakorlatoztak, persze egymástól jól elkülönítve.

- Nem semmi stadion, valljuk be – szólt elismerően Szubotáj.

– És még innen, fentről is kiválóan látni-hallani mindent – tette hozzá Attila. – Csodálatos tervezés. Vajon evilági ember mérnöki tudását tisztelhetjük benne, vagy pedig az is a Földről érkezett, aki megálmodta ezt a fantasztikus létesítményt?

– Nem kell mindenben idegen nyomokat keresni – vélekedett a tatár. – Ott van például az, aki az ókorban a római Colosseumot megálmodta. Talán ő is egy másik világból érkezett a Földre annak idején?

– Ki tudhatja? – vont a vállát a magyar. – Én lassan már semmiben sem vagyok biztos, amit eddig az Univerzumról hittem.

Báméskodtak még egy darabig, ám aztán Szubotáj úgy vélte, ideje lenne visszatérniük a versenyzői szállások környékére. Igaz, hogy még messze az éjjel, de hát mégiscsak az ifjabb Kalrund szemmel tartása volna a feladatuk. Legnagyobb meglepetésére Attila ekkor kaján mosollyal letelepedett az Aréna lelátójára:

– Na, ha már ennyire kínoz a kötelességtudat, akkor legyen. Tartsuk szemmel az ifjabb Kalrundot... Micsoda szerencse, hogy ehhez momentán egy métert sem kell megtennünk! – mutatott le Attila a küzdőtérre, ahol éppen feltűnt a szóban forgó fiatalember.

Most már Szubotáj is odaült a társa mellé, így aztán kisvártatva mindketten elhűlve nézték, mit művel az ifjabb Kalrund gyakorlatozás címén. Ugyanis mindjárt az első nyílveszőjével sikerült eltalálnia az olimpiai személyzet egyik tagját, akiről sok minden elmondható volt, csak az nem, hogy túlzottan közel állt volna az állványra szerelt kerek céltáblához. Szerencsére az illető bőrmellényt viselt, amelyről lepattant az amúgy is meglehetősen gyengén kilőtt nyílvesző, de azért látszott a férfin, hogy nem veszi jónéven a dolgot.

– Ezt egyszerűen képtelen vagyok elhinni – fogta a fejét Szubotáj. – Tényleg ez a két lábon járó szerencsétlenség lenne Kalrund fejedelem egyszülött fia? Már néhány órával ezelőtt, amikor spanyol barátunk beazonosította a delikvenst, akkor is voltak kétségeim, de most aztán végképp nehéz elhinnem, hogy itt nincs semmiféle tévedés.

Közben odalenn a bőrmellényes fickó nagy elánnal indult meg a mérsékelten tehetséges íjász felé, és odafönn a kakasülön is jól hallható volt, hogy felindultan magyaráz neki valamit, igen élénken gesztikulálva.

– Mit nem adnék, ha érteném a meori nyelvet! – sóhajtott fel Attila. – Így csak találgathatok, hogy a bőrmellényes pasas most vajon különféle szexuális tevékenységekre szólítja fel hősünket, vagy pedig az édesanyja fiatalkori hivatására vonatkozóan terjeszt elő tippeket?

– Mit ne mondjak, meg tudom érteni szegényt – jegyezte meg Szubotáj. – Képzeld csak bele magad a helyébe. Nagy reményekkel jelentkezik versenybírónak az olimpiára, erre még a megnyitó ünnepség sem zajlik le, de már simán kilövi őt egy gizda kis gyökér, akinek semmi keresnivalója

nem volna egy ilyen versenyen. Nem valami hősiez lezárása egy fiatal életnek.

– Mindjárt elsirom magam – próbált hüppögést imitálni Attila, de aztán minden színészi képessége cserben hagyta, és olyan orbitális röhögésben tört ki, hogy az csakhamar a tatárt is magával ragadta.

Miután alaposan kimulatták magukat, Szubotáj komolyra fordította a szót:

– Te emlékszel bármire is, hogy az elmúlt öt évben, amikor nyugatra kalandoztunk, hallottunk volna valami hírt vagy pletykát Kalrund fejedelem kétbalkezes, pancser fiáról?

– Nem – ingatta a fejét a magyar. – De hát mi főképp az északabbra elterülő vidékeken portyáztunk, Kalrund birtokai meg azért mégiscsak a Belső-tenger partján fekszenek.

– Na jó, de ez a nyomorult akkor is egy nagy uralkodóház trónörököse! Hogyhogy semmilyen hír nem jutott el hozzánk arról, hogy ez a gyerek ennyire alkalmatlan mindenre?

– Nyilván jól tudnak titkolózni – vonogatta a vállát Attila. – Te sem lennél büszke rá, ha ilyen képességtelen ügyefogyott lenne az egyszülött fiad. Biztosan nem reklámoznád sehol.

– Ebben a sztoriban nagyon bűzlik valami – vakargatta a füle tövét Szubotáj. – Csak egyelőre képtelen vagyok rájönni, hogy mi. De hogy nem kerek a történet, az olyan biztos, mint hogy ez az ifjabb Kalrund soha a bűdös életben nem lehet olimpiai bajnok.

Ekkor a szervezők kiharancsoltak mindenkit a küzdőtérre. Mint hamarosan kiderült, ez azért történt, mert megkezdődött a megnyitó ünnepség főpróbája. A két anagur törzsfő tehát úgy döntött, hogy most már tényleg a versenyzői szállások felé veszik az irányt, és a nyomába erednek ennek a rejtélynek.

166. fejezet

Az italkimérésbe lépve Mario már az első pillanatokban érezte, hogy itt sok új élményben lesz része. Ám azt még csak nem is sejtette, hogy a tapasztalatai jóval sokrétűbbek és szerteágazóbbak lesznek, mint ahogy azt elsőre gondolta volna.

Elsőként az tűnt fel neki, hogy milyen nagy a helyiség. Az utcáról ez még csak véletlenül sem így látszott. Pontosabban fogalmazva: aki az aprócska portálból vont le következtetéseket, mielőtt belépett volna az italkimérésbe, az utána igencsak meglepődhetett, hiszen korántsem tizenöt-húsz ember kiszolgálására volt alkalmas a műintézmény. Most is legalább nyolcvan-kilencven fő vigadozott benne, a legkülönbözőbb módokon. Egyesek csak ittak, mások mindenféle tiltott szerencsejátékokat űztek, néhányan pedig a helyiségben fellelhető, többnyire olcsó és ápolatlan lotyókat próbálták megfűzni.

Mario úgy vélte, a tulajdonos valamikor megszerezhetette a szomszédos épületek tulajdonjogát is, ám nem akart hatalmas, hivalkodó utcafrontot magáénak tudni, ezért a jobbra és balra eső két ház nyílászáróit vakablakként tartotta fenn, mert láthatóan többre becsülte a kocsmája csöndesen megbúvó imidzsét, mint a harsány, feltűnősködő közképet. Hogy csak az adóbeszedők miatt nem szeretett volna szemet szűrőan magamutogató lenni, vagy más is motiválta, ezt nem lehetett tudni, de Mariót e percben nem is foglalkoztatta a dolog.

Sokkal inkább feltűnt neki, hogy a helyiségben mindenféle rendű és rangú ember mulatozott. Az a fickó például, aki a többszörösen lehányt, foltos gúnyájában az imént visszarántotta az ajtóból a mindenáron kiájulni szándékozó fiatal nőt, éppúgy megfért a létesítményben, mint azok a jólöltözött urak, akik leginkább valamiféle hivatalnokoknak tunktek első pillantásra, és egy távolabbi asztalnál beszélgettek bizalmasan.

Ha földi szóval kellett volna megfogalmaznia, ami a szeme elé tárult, Mario mindenképpen a multikulturális kifejezést használta volna. Az sem lepte volna meg, ha kiderül, hogy szabadnapos rabszolgák éppúgy vigadnak a helyiségben, mint magas rangú, megbecsült polgárok. Hogy ez annak volt-e köszönhető, miszerint az olimpia megnyitójának napja van, vagy itt ez volt az általános gyakorlat, főleg ebben a korai időpontban, azon Mario már egyáltalán nem morfondírozott, mert elkövetkezett az a pont, amitől kezdve kizárólag saját magával volt képes foglalkozni.

Mivel nem beszélte a helyi nyelvet, csak mutogatva tudott rendelni a csapostól egy csupor mézsört. Csakhogy ez a helyzet szinte egyik pillanatról a másikra megváltozott.

Ahogy ott álldogált a pult mellett, jó darabig összefüggéstelen zümmögésnek, felfoghatatlan kavalkádnak érzelte a helyiség hangzavarát. Nem volt ezzel semmi baja, hiszen ugyanezt tapasztalta például az ételárusító placcon is, ahol Zurabbal először találkozott, vagy később bármikor, ha a helyiek beszédét kellett hallgatnia.

Igen ám, de most hirtelen azt tapasztalta, hogy ő ezt az egészet megérti. Mindent ért, amit körülötte mondanak!

Pontosan tudta immár, hogy az előtte alig karnyújtásnyira borozgató bánatos atyafi éppen azt panaszolja az ivócimborájának, hogy beteg a kislánya. Mögötte valaki azt ecsetelte egy másik illető számára, hogy őt megcsalta a felesége, ezért még iszik egy kupa bort, és aztán átmegy srégen szembe, a rózsaszín zászlós házba, és kiválaszt magának egy kövérekés, nagy mellű nőt, és vele fogja megbosszulni a hűtlen asszony árulását, kerül, amibe kerül. Hát most mit csináljon, ha neki a kövérekés, nagy mellű nők tetszenek, akikbe mindenhol jól bele lehet markolni? Az ő asszonya is ilyen, de már egy ideje csak a kifogásokat hallja tőle, ha huncutkodásra kerülne sor, ámbár most már érti az egészet, a szeretőjének tartogatta a testét, őt pedig levegőnek nézte az az álnok és rafinált céda.

Mario teljesen lefagyottan álldogált a pult mellett. Egy darabig mozdulni sem tudott, annyira lemerevedett, ám tartott tőle, hogy csak idő kérdése, és ezt mások is észreveszik. Erőltetnie kellett, hogy mindenféle komfortmozgásokat végezzen, például megvakargatta az orrát, a füle tövét, végigsimított a homlokán, mintha csak izzadna, közben pedig kétségbeesetten próbált visszaemlékezni bármi olyan dologra, ami igazolhatná, hogy ő most már jogosan érti a meori nyelvet.

Hirtelen egy valóban távoli példa tolult fel az elméjében, még a földi életéből. Az apja egyik idősebb lovásza mesélte anno, hogy gyerekkorában jó pár évet eltöltött Svájcban, a csonka családjával együtt, ott is jártak iskolába a nővérével. Az édesanyjuk korán megözvegyült, egyedül nevelte őket, és adódott egy jó munkalehetőség számára Zürichben, hát odaköltöztek egy időre. A lovasz azt mesélte, hogy a testvérével naphosszat német nyelvű tévét néztek, mindenféle sorozatokat, magazinműsorokat, rajzfilmeket... és egyszer csak azt vették észre, hogy értenek németül. De szinte minden átmenet nélkül!

Lehet, hogy valami ilyesmi történt most velem? – kérdezte magától az olasz fiú. És aztán az is eszébe jutott, hogy amikor Evilágba került, sokáig nem értette, mit karattyolnak mellette ezek a norling népek, de mintha akkoriban is úgy történt volna, hogy ez szinte minden átmenet nélkül, egyszer csak átváltott...

Szeretett volna sokkal intenzívebben belemerülni ebbe a nem túl régi emlékbe, de ez nem sikerülhetett, mert a koncentrációját erősen zavarta az atyafi, aki mögötte állva folyton a kövérekés, nagy mellű asszonyáról hablatyolt. Mario kissé bosszúsan hátrafordult, és elhatározta, hogy most aztán kipróbálja, el tud-e tanácsolni valakit meori nyelven a közeléből, felszólítva, hogy kicsit távolabb sírja el a bánatát, de a kísérlet egyelőre nem jöhetett létre. Amikor megfordult, csodálkozva vette észre, hogy az égvilágon senki nem áll mögötte.

Mario egy ideig nagyon buta arccal bámult maga elé, mert hiába nem látta a panaszkodó fickót, még mindig úgy hallotta a sirárait, mintha előtte állna a szerencsétlen megcsalt férfi. Ráadásul ekkor a haverja elkezdte vigasztalni szegény felszarvazott férjet, és eltelt egy kis idő, mire az olasz fiú lényegében szájról olvasással be tudta határolni, hogy a két atyafi, akiknek a párbeszédét hallja, közvetlenül a bejárat melletti asztalnál diskurál, jó tizenöt méternyire tőle.

Ekkor már nem alibiből kellett megtörölgetnie a homlokát. Elképesztően furcsa dolgot vett észre magán. A helyiség bármelyik szereplőjére képes volt a hallását úgy összpontosítani, hogy olyan tisztán követhette a mondandóját, mintha csak ott ülne mellette.

Szó szerint nem akart hinni a fülének. Próbaképpen kiválasztotta a legtávolabb helyet foglaló párocskát. Egy durva darócinget viselő férfi próbálta megfűzni az egyik legborzosabb utcalányt bizonyos szolgáltatásokra, a szajha viszont azt firtatta állhatatosan a nagydarab parasztnál, hogy mekkora összeget szánna ennek a tevékenységnek az ellentételezésére.

Mario agyában mindez úgy képződött le, mintha egy stúdióban ülne, és a hangmérnök egyszer csak sorra lehúzná a potmétereket, ennek következtében az összes zaj a minimális szintre halkulna. A korsók és üvegek csörömpölése, a többi ember szövegelése, a bejárat ajtó nyikordulása, minden zavaró röhögés, beszélgetés, lármás

megnyilvánulás, tompa zörej és más hangeffekt, egyedül az maradna tisztán kivehető, ahogy a fésületlen lotyó kihívóan odaszól a darócinges parasztlegénynek:

– Hány ezüst csörög a zsebedben, te nagy medve?

„Olyat már hallottam, hogy valaki a szemét fókuszálja bizonyos megfigyelendő tárgyra, és akkor megszűnik minden, ami körülötte van. Na de a fülét...?” – értetlenkedett magában, és egyszerűen nem tudta hova tenni az újonnan támadt képességeit. Nyelvtudás minden átmenet nélkül? Szuperhallás? Mi a fene ez? Vajon azok az androidok intézték? És van valami célja? De akkor miért nem szóltak előtte?

Egy darabig szórakoztatta magát frissen támadt tudásával, mint amikor új játékot kap egy kisgyerek, és boldogan bekapcsolja, kikapcsolja, forgatja, nézegeti. Mario is sorra „rákapcsolta” a hallgatózási fókusz a legkülönbözőbb emberekre, és végtelenül élvezte, hogy lényegében bárkit ki tud hallgatni a helyiségben.

Gondolatban most megkövette Giuseppe Grossót, a hajdani iskolai padtársát, akinek hiába könyörgött, ugyan, árulja már el, hogyan tudja mozgatni a fülét, a srác azonban azt felelte, hogy fogalma sincs, ő egyszerűen csak csinálja. Hát most Mario is így járt. A világon senkinek sem lett volna képes elmagyarázni, miképpen tudja fókuszálni a hallását, ő is egyszerűen csak csinálta.

A dolog jó darabig egészen szórakoztató volt, egészen addig, amíg Mario meg nem hallotta, miről beszélgetnek azok a jólöltözött urak, akik egy távolabbi asztalnál ültek...

167. fejezet

Az anagur törzsfők az Aréna versenyzői szállása mellett álló hatalmas filagória egyik asztalánál ültek, és az ifjabb Kalrundot tartották megfigyelés alatt. Igazából remekül is érezhették volna magukat. A kör alakú, minden oldalról nyitott filagória közepén elárusítóhely üzemelt, ahol különféle jeges frissítőket és harapnivalót lehetett vételezni. A tető védett a tűző naptól, és alatta kellemes szellő lengedezett, hiszen az építménynek nem volt oldalfala. De a két anagur főember mégsem volt túlságosan boldog.

– Szerinted meghalt? – kérdezte társától Attila.

– Nincs olyan szerencsénk – nyögte a tatár.

No igen, a megfigyelési feladat elképesztő monotóniáját az adta, hogy az ifjabb Kalrund már időtlen idők óta mozdulatlanul ült egy támla nélküli padon, és nagyon buta arccal meredt maga elé.

– Tudod, mire emlékeztet ez engem? – kezdett bele a szokásos anekdotázó hanghordozással a magyar. – Talán 2197-ben történhetett, hogy bemutattuk a Nemzetiben a kiváló cseh szerző, Jaroslav Hapek nagyon modern darabját, amelyik úgy kezdődött, hogy bejött a színpadra a főhős, egy bizonyos Suglicsek nevű szereplő, leült egy székre, és aztán tíz percreg némán bámult maga elé.

– Varázslatos lehetett, szinte idáig érzem a mély mondanivalót – mondta Szubotáj. – Remélem, a sztorid úgy végződik, hogy a műértő közönség már az első felvonás végén, egy hangulatos lincselés keretében agyonverte mind a főszereplőt, azt a bizonyos Suglicseket, mind pedig a kiváló szerzőt, Jaroslav Hapeket.

– Nem nagyon volt rá esély, mert az első felvonás végére alig négyen maradtak a nézőtéren, de ők is mindannyian aludtak – vallotta be Attila.

– Van egy olyan érzésem, hogy ez a Jaroslav Hapek valahogy átkerülhetett Evilágba, és itt is egy színdarab írásával foglalatostkodik, a főszerepre pedig nem mást szemelt ki, mint az ifjabb Kalrundot – osztotta meg feltételezését a barátjával Szubotáj. – Na de a Világügyelő Férfiú áldja meg, hát ez a szerencsétlen hülyegyerek már több mint egy órája mered maga elé! Mi a nagytalpú keresztanyján gondolkodhat?

– Szerintem azon sajnálkozik, hogy nem sikerült kivégeznie a bőrmellényes versenybíró – tippelt a magyar.

– Vajon ez az a helyszín, ahol gyújtogatni akar, azért üldögel itt ilyen régóta, szinte katatón állapotban? – forgatta a fejét a tatár, felváltva mustrálva a fából készült tetőszerkezetet, illetve a filagória távolságát a versenyzői szállástól.

– Nem hinném. Éjszaka itt már nemigen tartózkodik senki – vélekedett Attila. – Meg aztán innen vagy átviszi a szél a tüzet a szomszédos épületekre, vagy nem. És ha leég az olimpia büféje, az nem valami

bombasztikus hír. Inkább az istálló lesz a megfejtés, az sokkal veszélyesebb célpont minden szempontból.

Szubotájnak még a szíve is elfacsarodott, amikor felidézte magában a zömök kis mongol ló tekintetét, de persze a többi jószág szörnyű pusztulásának gondolatát is nehezen viselte, azért aztán szerfölött indulatosan jelentette ki:

– Ha valahogy mégis sikerülne ennek a nyomorultnak a terve, hát nem hiszem, hogy be tudnám tartani a barátaink utasítását, és nem lenne olyan indíttatásom, hogy élve szállítsam le nekik Kalrund fejedelem fiát.

A beszélgetésnek váratlan közjáték vetett véget. Odalépett valaki az ifjúhoz, aki valóban komoly harcosnak nézett ki.

– Ő biztosan az a híres-nevezetes Pindzsuj lovag lesz – tippelt Szubotáj.

– Ki a bánat az a Pindzsuj lovag? – csodálkozott el Attila.

– Az ifjabb Kalrund kísérője, akiről spanyol barátunk mesélt – magyarázta a tatár. – Máskor figyelj oda jobban, amikor információk röpködnek a kormányzó ovális asztala mellett. Ha én annak idején nem figyeltem oda egy katonai eligazításon, a századparancsnokom úgy bevágatott a fogdára egy hétre, mint a huzat!

– Hát, nem is tudom, de én most legszívesebben odarohannék, és megráznám a kezét ennek a kiváló úriembernek, amiért megmentett attól, hogy belehaljak az unalomba – érzékenyült el Attila. – Végre megtudhattuk, hogy az ifjabb Kalrund nem változott szoborrá, nem halálozott el, és nem ivott meg egy vödör ragasztót, ami megkötött a testében. Megmozdult!

– Csakhogy innentől kicsit nehezebb lesz a feladatunk – mutatott rá a tatár.

– De hát azért vagyunk ketten.

– Mire célzol?

– Nyilván nem ártana ettől kezdve Pindzsuját is szemmel tartani... Na, melyiküket választod? A hülyegyereket vagy a lovagot? Esetleg húzzunk sorsot?

Nem volt szükség sorshúzásra, mert Attila gondolkodás nélkül stoppolta le magának a derék vitézt, aki máris magára hagyta a bávatag ifjút, és

elindult a versenyzői szállások felé. A magyar pedig habozás nélkül a nyomába eredt.

168. fejezet

– Most jövök a déli helyőrségből – közölte baljóslatúan az egyes számú megfigyelt. – Sajnos nincsenek jó híreim. A Páva maga mellé állította az idegen katonákat.

– Hogy rohadna el az összes belszerve, de lehetőleg még ma – sziszegte fojtott hangon belgyógyászati ihletettségű jókívánságait a kettes számú megfigyelt. – Hogy érte el ezt?

Mario most már tudta, hogy holmi darócinges parasztok, kócos szajhák és önsajnáltató, felszarvazott férjek helyett csakis erre a két fickóra kell összpontosítania. Egyelőre nem volt teljesen világos számára, hogy miről beszélgetnek, de azt egészen biztosan érezte, hogy semmilyen más diskurzus nem lehet fontosabb annál, mint amit ezek a férfiak folytatnak a helyiség egyik távoli, félreeső asztalánál.

– Kaptak egy nyamvadt kis aranykorongot a jelvényükbe – újságolta a magasabbik, akinek göndör, fekete haja volt.

– Ennyi? – hitetlenkedett az alacsony, aki majdnem teljesen kopasz volt.

– Na jó, azért a Páva mondott egy rohadtul lelkesítő beszédet is nekik – ismerte el a göndör fürtös.

„Szóval itt a Páva a kormányzó fedőneve” – vont le a következtetést Mario.

– Kivel volt ott? Egyedül ment ki? – firtatta a kopasz.

– Nem, a Zsírossal – felelte a göndör.

„A Zsíros nem lehet más, csakis Nihuc” – dekódolta a párbeszédet az olasz fiú.

– De hát a Zsíros a legnagyobb ellensége, nem? – értetlenkedett a kopasz.

– Na és? – kérdezett vissza a göndör. – Ha ráparancsolt a Páva, hogy menjen vele, akkor mit tehetett volna? Talán fedje fel az igazi hovatartozását? Nyilván kényszerhelyzetben volt. Szerintem neki lehetett

a legnehezebb végighallgatni az emelvényről ezt az egész kétségbeesett próbálkozást.

– Igazad van, ez az egész csak egy kétségbeesett próbálkozás az utolsó pillanatban – bólogatott a kopasz, és a hanghordozásából nem lehetett tudni, hogy csak magát akarja nyugtatni, vagy tényleg hiszi is, amit mond.

– Miből gondolod ezt? – tudakolta a göndör, mert ezek szerint ő sem volt ezzel tisztában.

– Alaposan megdolgoztuk a nerideai katonákat az elmúlt hónapokban, nem igaz? Ez nem múlik el nyomtalanul, egyik pillanatról a másikra – magyarázta a kopasz. – Lehet itt lelkesítő beszédeket mondani, ígérgetni, handabandázni, ez átmenetileg hatni is szokott, de aztán vihareseben elmúlik a varázsa, mert mindig szembejön a valóság. Úgyhogy szerintem ennek az egésznek semmi jelentősége a holnapi terveinkre vonatkozóan.

– Arról nem is beszélve, hogy ma éjjel mégiscsak bekövetkezik egy komoly esemény...

– Úgy van. Az majd rádöbben a nerideai ezred tagjait, hogy a Páva próbálkozása csak egy elvágott nyakú madár kétségbeesett vergődése. Szaladgálhat még egy ideig fej nélkül a baromfiudvarban, de a végén úgyis összeesik.

Mario rendelt egy újabb csupor mézsört a pultnál, és közben nem is tudta, mit gondoljon az új képességéről. Kellett ez neki? Jó volt kihallgatni a köztársaság két ádáz ellenségének diskurzusát? Ettől most büszkébb vagy boldogabb? És főleg: bizakodóbb? Hát, biztosan nem.

Úgy érezte magát, mint aki egy süllyedő hajón ül, és mindjárt elfedik a feje búbját is a hullámok. Szép és boldog kapcsolat Emmával? Takaros kis bolt, nyugodt élet? Hűség a kormányzóhoz? De hiszen napok kérdése, és nem lesz már kihez hűségesnek lenni, mert itt annyian és annyiféle irányból fenekednek a köztársaság ellen, hogy a győzelemhez olyasfajta csoda kellene, amelyet talán még a kétségtelenül nagyon különleges képességű androidok vagy metamorfok sem képesek elősegíteni, legyenek bármennyien is!

Végzőra újra üzembe helyezték magukat a megfigyelt urak, akik csak azért hallgattak egy darabig, mert nagy egyetértésben bort vedeltek, és

most már tudható volt, hogy nem Dariosz egészségére ürítik poharukat. Ám ennél sokkal ijesztőbb dolgot cselekedtek a következő pillanatban. Felálltak az asztaluktól, és megindultak a bejárati ajtó felé, Mariónak pedig halvány fogalma sem volt, hogy melyiküket kellene követnie.

169. fejezet

Amíg a déli helyőrségben egyszerre tizennégy ötvösmester dolgozott a katonák jelvénytárcsáján, Nihuc vezérezredes lehetőséget teremtett egy hatszemközti megbeszélésre a kaszánya egyik parancsnoki helyiségében. Nerid király ennek nem tulajdonított különösebb jelentőséget, sőt inkább természetesnek vette. Dariosz viszont erősen bosszankodott, hogy már megint olyan programot szervezett a testőrparancsnok, amelyről őt előzőleg elfelejtette tájékoztatni.

– Felséges uram! – szólította meg a vezérezredes Neridea királyát, miután mindhárman helyet foglaltak egy kerek asztal mellett. – Tudom, hogy élvezed a kormányzó úr legteljesebb bizalmát, ezért hát beavatott téged az ellene elkövetett merénylet számos részletébe. Így arról is értesülhettél, hogy az ocsmány és gyáva gaztettű orzók egy kis létszámú különítménye hajtotta végre.

– Valóban így van – bólintott az uralkodó. – Azóta is azon töprengök, kiknek a megbízásából cselekedhetett ez a csapat, mert hogy nem egy véletlenszerű bevetésről van szó, abban biztos vagyok. Lehetetlennek tartom, hogy a Belső-tenger söpredékének tucatnyi tagja egyszer csak úgy vélte, milyen jó ötlet lenne áthajózni Osmosis szigetére, és meggyilkolni a sziget kormányzóját.

– A meglátásod és a következtetésed hibátlan, felség – hízelgett Nihuc. – Mint a Kormányzói Testőrség parancsnoka nemhogy alátámasztom szavaidat, de új értesülésekkel is ki tudom egészíteni. Az orzók különítménye természetesen megbízásból tevékenykedett, csak hogy ezzel kapcsolatban több rossz hírem is van. Egyrészt nemcsak az a néhány orzó szivárgott be Osmosisba, akik a merényletet megkísérelték, hanem sokkal többen. Másrészt pedig nem a kormányzó meggyilkolása volt az egyetlen céljuk, valószínűleg komolyabb felforgató tevékenységet is terveznek, immár nem egy személy, hanem a köztársaság ellen.

Dariosznak jelentős erőfeszítésébe került, hogy ne üljön ki az arcára a csalódottság, a bosszankodás, a rémület és a kíváncsiság különös egyvelege. Szerencsére ezek annyira különböző érzelmek, hogy szinte kioltották egymást, ezért a kormányzó képes volt pókerarcot erőltetni magára, és úgy tenni, mintha a világon semmiféle újdonságot nem jelentene számára a vezérezredes baljóslatú szózata. Ezzel együtt szeretett volna egy baromi nagyot belerúgni Nihuc lábába az asztal alatt, de úgy sejtette, ez nem fájna annyira a metamorfnak, mint ahogy ő szeretné.

Szóval a vezérezredes még mindig rendelkezik olyan információkkal, amelyekről eddig eszébe sem jutott egy árva szót is szólni nekem – elmélkedett magában Dariosz. – És vajon sok ilyen lehet a birtokában? Előfordulhat, hogy ma estig még olyan dolgokról fogok hallani, amiktől a hajam is égnek áll majd?

Eközben Nerid király megosztott asztaltársaival néhány további feltételezést:

– Az persze adja magát, hogy az orzók vezérkara nagyon szeretné, ha egy kiadós zavargás ütné fel a fejét Osmosisban. Nyilván tisztában vannak vele, hogy a népem maradéka ide menekült, mint ahogy azzal is, hogy nekem sohasem állt szándékomban lemondani atyáim ősi szigetéről. Az sem lepne meg, ha kiderülne, hogy az orzók, ott a Belső-tenger nyugati végeiben már értesültek róla, miszerint Dariosz kormányzó katonai támogatást ígért nekem Neridea felszabadításához. Csakhogy az a baj, hogy még ezenfelül is túlságosan széles a merítési lehetőség. Mármint abban az értelemben, hogy nem tudnék egyetlen környékbeli uralkodót sem megnevezni, aki ne dörzsölné elégedetten a tenyerét, ha azt hallaná, hogy Osmosis szigetén zendülés, lázadás, netán egyenesen felkelés tört ki.

– Ismét csak azt kell mondanom, teljes mértékben egyetértünk, felség – bólintott Nihuc vezérezredes.

Dariosz érzékelte, hogy a tekintélye védelmében ideje lenne megszólalnia, így hát azzal kapcsolatban tett fel kérdést Neridnek, ami a legjobban foglalkoztatta e percben:

– Nagy király! Ebben a nehéz időszakban tudnom kell, hogy ha a közeljövőben kenyértörésre kerülne a sor, akkor számíthatok-e rád, mint szövetségesemre.

Neridea uralkodójának válasza kellő határozottsággal érkezett:

– Kormányzó, én most sem mondhatok mást, mint amit eddig is képviseltem. Számomra nincs fontosabb, mint a hazám visszafoglalása. Amíg ezen célom elérésében te a segítségemre vagy, addig én is szövetségesemnek tekintelek téged. És bármilyen alaposan is kutakodsz a Szigetvilág históriájában, nem fogsz tudni olyan esetet találni, amikor Neridea bármelyik királya megszegte volna az adott szavát.

170. fejezet

Pindzsua lovag nem vette észre, hogy követik. Legfőképp azért, mert nem is foglalkozott ilyesmivel. Semmi más nem érdekelt ebben az időszakban, mint az a különös érzés, hogy Kalrund lepecsételt levele szinte már égeti a bőrét. Ezt persze csakis átvitt értelemben kell elképzelni, de az tény, hogy amikor a nap folyamán a lovag néha elővette az összehajtogatott papirost a belső zsebéből, akkor minden alkalommal egyre nagyobb késztetést érzett, hogy feltörje a fejedelem pecsétjét.

Egészen sokáig ellen tudott állni ennek a kísértésnek, hiszen Kalrund azzal bocsátotta útjára, hogy a papirosra írt üzenetet csak az olimpiai megnyitó másnapján olvashatja el. És mivel az elmúlt több mint egy évtized úgy telt el Pindzsua életéből, hogy a fejedelem volt az ő legfőbb hadura, hát nem okozott számára nehézséget betartani a parancsot. Egészen mostanáig...

Magának sem tudta megmagyarázni, hogy miért tört rá efféle késztetés. De nem ez volt az egyetlen dolog, amiről nem volt képes számot adni a saját lelkiismerete előtt. Gyakorlatilag mindaz, ami az Osmosisra való megérkezésük óta történt vele, a legkülönösebb és néha egészen hátborzongató benyomások, tapasztalások, élmények észvesztő kavalkádja volt.

Sőt, az első ilyen felismerés már a hajón megfogalmazódott benne, mielőtt még kikötöttek volna a szigeten. Legnagyobb meglepetésére valamiféle furcsa, atyáskodásba hajló érzései keletkeztek az ifjabb Kalrunddal kapcsolatban. Egyszer csak nem holmi megvetésre méltó, ügyefogyott trónörökös látott benne, sokkal inkább egy elanyátlanodott, megvédelmezendő fiatal legényt, akit valamilyen érthetetlen okból az istenek úgy segítettek erre a világra, hogy semmiféle képességgel nem

ruházták fel, amelyek a neki szánt sors beteljesítésére alkalmassá tehetnék volna.

Pindzsua szerfölött csodálkozott magán, hiszen az egész életét katonaemberként élte le, illetéknéppen a száanalom nem tartozott legfontosabb érzelmeinek amúgy sem széleskörű tárházához. Ám az a sajnálat és megbocsátó könyörület, amit immár a fiú iránt érzett, jóval túltett mindenben, amit eddig tapasztalt.

No persze, mielőtt egy csupaszív lovagnak képzelnék Pindzsuját, nem árt tudnunk, hogy jellemének legfőbb vonásait a becsvágy és a pénzéhség képezték. Ebből következően hosszú évek óta elfojtott dühöt hordozott a lelkében, amely egyenesen Kalrund felé irányult. Lassan egy évtizede ő volt a fejedelem legsikeresebb katonája, aki minden jelentős csatában olyan hőstetteket vitt véghez, amelyek messze földön híressé tették, de ebből lényegében semmiféle kézzelfogható haszna nem származott.

Eleinte még olyan naiv vágyakat is dédelgetett magában, hogy hűségese szolgálataiért cserébe Kalrund egy egész örgrófságot rá fog bízni a frissen elfoglalt területeken, de aztán ez illúziónak bizonyult. Később Pindzsua megelégedett volna szerényebb hűbérbirtokokkal is, netán egy végvárral, amelyhez csekélyke földtulajdon és néhány jobbágyfalucska tartozik, ehelyett azonban a fejedelem csak különféle kitüntetések és semmit nem érő, sebtében kitalált címeket adományozott neki, amelyek még csak jelentősebb anyagi előnyökkel sem jártak.

Így lett belőle például A Fejedelemség Hőse, A Korona Védelmezője, vagy éppen Rótvár Első Lovagja, és közben egyre inkább úgy érezte, sokkal kifejezőbbek lennének azon címek, mint mondjuk A Fejedelmet Titokban Leginkább Megvető Vitéz, vagy éppen a Rótvár Lovagjai Közül Az Első, Ki Szívesen Leköpné Kalrundot. Végül már azzal szórakoztatta magát, hogy ő is különböző címeket talált ki, amelyeket titokban át is adott Kalrundnak, mégpedig nagy, elképzelt ünnepségek keretében. Ilyenek voltak például a Rótvár Legpohosabb Borissza Semmirekellője, vagy mondjuk A Korona Leghálátlanabb Kövér Seggarca megtisztelő cím.

Eme fantáziálgatásokat azonban reggelre kialudta, mert ezek természetesen mindig Rótvár belső gyűrűjének valamelyik kocsmájában születtek meg benne, másnap azonban győzött a gyerekkorától kezdve szigorúan belénevelt hűség és fegyelem.

Most azonban megint elővette a levelet. Már jó messzire maga mögött hagyta az Arénát az egész olimpiai felhajtással, és megállapodott a városrész egyik nyugalmasabbnak tűnő parkjának félreeső padjánál. Letelepedett rá, és hosszasan bámult a fejedelmi pecséttel ellátott papirosra. Aztán egy határozott mozdulattal feltörte a viaszpecsétet, és széthajtogatta a levelet.

Attila, aki egy közeli bokorcsoport mögül szemlélte a történéseket, egy pillanatig késztetést érzett, hogy valami úton-módon a lovag mögé lopózzon, és belepillantson az irományba. Ám hamar rájött, hogy nem menne vele sokra, hiszen nem valószínű, hogy anagur rovásírással íródott a szöveg, márpedig ő azon kívül semmiféle evilági írásjeleket nem ismert.

Azt viszont egészen pontosan érzékelte, hogy a lovagot alaposan felzaklatják a levélben olvasottak. Pindzsua csakhamar felpattant ültő helyéből, fel-alá kezdett járkálni a pad előtt, és amikor visszarogyott rá, még akkor is a papírlapot bámulta, mint aki nem akar hinni a szemének.

171. fejezet

Mario is kilépett a szórakoztató létesítmény ajtaján, nem sokkal a két megfigyelt delikvens után, és ahogy előzőleg számított rá, az egyikük jobbra ment, a másikuk meg balra. De nem is ez zavarta az olasz fiatalembert. Sokkal inkább az, hogy nem értette, miért volt biztos benne előzőleg, hogy ez így fog történni.

Utólag persze teljesen nyilvánvalónak érezte, hogy amikor két furcsa fickó összeül egy kocsmában titkos információkat megosztani egymással, akkor nem igazán valószínű, hogy a helyiségből történő kilépésük után ők majd egymás társaságában fognak távozni egy viszonylag szűk utcácskában, ahol két elhaladási irány is létezik.

Mario leginkább azon hökkent meg, hogy ő erre az egészre jóformán egy szemvillanás alatt rájött. Azelőtt sem tartotta magát buta fiúnak, de azért az váratlanul érte, hogy ilyen konzekvenciák levonására pillanatok alatt képes, és a megfejtés kikövetkeztetése nem igényel hosszadalmas morfondírozást, mint máskor.

Ráébredt, hogy rövid időn belül egy harmadik megfejthetetlen képessége is keletkezett, és immár sokkal gyorsabb az észjárása, mint eddig

bármikor. Ráadásul ennek megfelelően a reakcióideje is felgyorsult, mert azt most már tisztán érezte, hogy nem lett volna szabad ilyen hamar a két delikvens nyomába erednie.

Mintha valahogy felborult volna az idő. Úgy tűnt neki, mintha percek óta töprengene ezeken a fejleményeken a kocsmá előtt állva, most meg ahogy jobbra pillant, a göndör hajút olyan távolságban látja, hogy szinte le tudná köpni a hátát, ha meg balra néz, akkor a kis kopasz még annyira sem távolodott el a bejárattól, hogy ő néhány gyors lépés után meg ne tudná paskolni a tenyerével a pucér fejét. De szerencsére nem lett baj a dologból, mert egyik illető sem pillantott hátra, mindegyik ment a dolgára leszegett fejjel.

Mario nagyon kíváncsi lett rá, hogy vajon meddig tartanak ki ezek a kvalitásai. Hirtelen az jutott eszébe, milyen jó lenne, ha most valamilyen formában itt teremhetnének az androidok, hogy tanácsot kérhessen tőlük. Mert ugyan ki mástól lehetne ilyen ügyekben tanácsot kérni? És főleg magyarázatot, hogy mégis mi a fene történik most övele...

Még szinte ki sem gondolta ezt, hát mit látott? A rózsaszín zászlós házból nem mások léptek ki, mint Guzel és az öreg Baskír. Egyenesen felé tartottak, és csakhamar meg is álltak előtte.

– Hogy kerülsz ide, Mario? – kérdezte fojtott hangon a Tanító, és azért kommunikált nagyon halkán, mert az angol nyelvet használta. – Valami baj van?

– Azt még nem tudom, de erős a gyanúm, hogy egy szerencsés véletlen folytán beletenyereztem valaminek a közepébe – súgta vissza az olasz fiú, de igencsak meglepő módon meori nyelven.

Ha Guzel és Baskír emberek lettek volna, akkor bizonyára összenéznek. De mivel két androidról van szó, ilyesmire nem volt szükségük. Ennek kapcsán most kihasználom a lehetőséget, és jelzem a kedves olvasók felé, hogy tipográfiai szempontból bevezetek egy új metódust. Valahogy ugyanis jeleznem kell, amikor a mesterséges intelligenciák egymás között kommunikálnak, és ezt úgy teszik, hogy arról senki más nem értesülhet. Ennek a fajta párbeszédnek a leírása pedig innentől dőlt betűs lesz, továbbá a „hívójelüket” teszem a sor elejére csupa vastag nagybetűvel, utána kettősponttal, a párbeszédet jelző kötőjel meg elmarad. A Tanító

hívójele a Guzel, az öregé a Baskír, a vezérezredesé pedig a Nihuc lesz. És azt is szögezzük le a későbbiekre nézve, hogy olyan kommunikáció is létezik közöttük, amelyikben csak ketten vesznek részt, nem kell feltétlenül mindhármuknak csatlakozni az adatátvitelhez.

BASKÍR: *Meori nyelven beszél. Ennek elvileg sokkal később kellett volna bekövetkeznie.*

GUZEL: *Valóban. Nihuc, te tudsz valamit erről?*

NIHUC: *Semmit. Viszont a déli helyőrségben összegyűlt a fellelhető összes ridezit, hamarosan átadom, és Baskír elindulhat az észak-keleti pusztaság felé.*

GUZEL: *A Neridea Ezred rendben van?*

NIHUC: *A legnagyobb mértékben. A király gyakorlatilag hűségesküt tett Dariosznak. De ez várható is volt. Nem érdekük, hogy bármiféle változás következzen be Osmosis hatalmi struktúrájában. Ők a kormányzótól kaptak ígéretet a katonai segítségre, minden más felállás számukra a bizonytalansággal egyenértékű.*

BASKÍR: *Nyugtázva. Hamarosan találkozunk.*

– Igazából nem tudom, hogy a fenébe kerültem pont ide, csak összevissza csámborogtam a városban. Itt azonban kihallgattam ezt a két főszer – mutatott két oldalra Mario, és gyakorlatilag szóról szóra elismételte, miről tárgyaltak a delikvenssek odabenn, majd hirtelen elhallgatott.

Újra csak oldalra pillantott. Először balra, aztán jobbra. És nem hitt a szemének.

Úgy érezte, mintha földi időszámítás szerint már percek óta beszélgetne a két androiddal, de eközben a göndör hajú és a kis kopasz alig harminc-negyven métert haladtak. Őrjítő volt. Mintha valami lassított filmbe csöppent volna.

– Nem tudtad eldönteni, melyiküket lenne érdemes követni, igaz? – kérdezte Guzel.

– Hát ja, valahogy így... – bólogatott elfogódottan Mario.

NIHUC: *Új információk feldolgozva. Kapjátok el mindkét célszemélyt.*

BASKÍR: *Melyikünk melyiket?*

NIHUC: *Guzel a göndört, Baskír a kopaszt. Mindkét esetben adattörlés,*

aztán vissza a találkozási pontra.

GUZEL: *Nyugtázva.*

Az öreg Baskír joviális mosollyal rátette a kezét Mario vállára, és így szólt:

– Jól tetted, hogy nem eredtél egyikük nyomába sem egyedül. Nagyon nagy baj is lehetett volna belőle, ha úgy alakul a helyzet, hogy észrevesznek. Vagy pláne, ha kiiktatod bármelyiküket...

– Na de...

– Most nincs időnk tovább beszélgetni, de hamarosan mindent megértesz. Menj vissza a kocsmába, és várj, mi pedig tesszük a dolgunkat. Én fogok érted jönni – közölte Baskír.

Mire az olasz fiú kettőt pisloghatott volna, a két android megindult a delikvenssek után. Guzel a göndör hajút, Baskír meg a kis kopaszt vette üldözőbe. Mario pedig engedelmesen visszafordult a kocsmajátó irányába, és nemsokára újra benyitott a búfelejtő helyiségbe.

Amikor Guzel utolérte a göndör fickót, hátulról meglapogatta a hátát:

– Nahát, micsoda meglepetés! Mit keresel te ebben az utcában ilyen korai órán? – kérdezte, mintha csak jó cimborája lenne a célszemélynek.

– Elnézést, de ismerjük egymást? – vont össze a szemöldökét gyanakodva a göndör hajú.

– Jaj, ne játszd már meg magad! – vigyorgott huncut módon Guzel, és közben maga felé fordította a férfit, majd rátette a vállaira mindkét kezét, hogy egyenesen a szemébe nézhessen.

– Én nem... én nem abban a házban jártam, amelyikre gondolsz – hebegte elbizonytalanodva a delikvens, mintha csak valamiféle szégyellni való dolgon kapták volna rajta. – Én egy kocsmában voltam, ahol egy barátommal találkoztam, és...

– Nem kell mentegetőznöd, nagyon jól tudom, hogy nem a rózsaszín zászlós házban jártál – nyugtatta meg Guzel, és a tekintetét szinte belemélyesztette a göndör fickó először zavartan pislogó, majd tágra nyíló szemébe. – De a kocsmában sem jártál. Még csak most készülsz odamenni. Nagyon fontos dolgod van ott. El kell mesélned a barátodnak, hogy mit tapasztaltál a Déli Helyőrség kaszárnyájában...

A Baskír hajszála ugyanilyen módon állította meg a kis kopaszt az utca túlsó végében. Még a reakció is hasonló volt, a fickó elszántan tagadta, hogy a rózsaszín zászlós házba valaha is belépett volna.

– Hát persze, hogy nem jártál ott, hiszen még csak most igyekszel arrafelé – bólintott barátságos mosollyal az öreg Baskír. – De nem a rózsaszín zászlós házban lesz dolgod, hanem az azzal szemben lévő kocsmában, nem igaz?

A kis kopasz szinte lemerevedett. Volt valami lebilincselően rabul ejtő az ősz szakállú férfi tekintetében, amitől azt érezte, ez az ember most a lelke mélyéig lát.

– Igen... pontosan oda igyekszem... a kocsmába... nagyon fontos tárgyalásom lesz ott valakivel... – hebegte a kopasz. – Már majdnem meg is feledkeztem róla. Nagyon köszönöm, hogy emlékeztettél rá, idős barátom! – kezdte el szorongatni az öreg Baskír kezét, aztán mint valami alvajáró, megindult az utca belseje felé.

Mario újabb csupor mézsört hörpölgetett a kocsmapultnál, amikor kinyílt az ajtó. Egy kopasz kis fickó lépett be rajta, gyorsan körbepásztázta a helyiséget, aztán megindult egy üres asztal felé. Nem sokkal később Baskír is felbukkant, de ő egyenesen a pulthoz igyekezett, és derűs arccal cövekelt le Mario mellett. Végül pedig a göndör hajú fickó tűnt fel a bejáratnál, aki később rendelt egy flaska bort, majd letelepedett a kis kopasz asztalához.

Mario élénken hegyezte a fülét, és megnyugodva konstataálta, hogy még mindig képes a hallását fókuszálni. Ennek köszönhetően a következő párbeszédet hallhatta a távoli asztal felől:

– Most jövök a déli helyőrségből, és jó híreim vannak – közölte bizakodóan az egyes számú megfigyelt. – A Páva maga mellé akarta állítani az idegen katonákat, csak nem jött neki össze.

– Nocsak! Mi történt? Mesélj már, ne úgy kelljen minden szót kihúzni belőled! – követelőzött felajzva a kettes számú megfigyelt.

– A Páva először megpróbálkozott egy lelkesítőnek szánt beszéddel, de az olyannyira hitványra sikerült, hogy még én is majdnem felröhögtem. De persze uralkodtam magamon, mert nem lett volna szerencsés, ha bárki észrevesz rajtam valamit. Hát hogy nézett volna ki, ha éppen a

Kormányzói Hivatal katonai referense vigyorog az emelvényen? Ezért hát emberfeletti erőfeszítéssel...

– Ne a saját érdemeidet ecseteld már, hanem azt meséld, ami történt!

– A Páva azt hitte, ha belenyomat a katonák jelvényébe egy apró kis aranykorongot, attól majd mindegyikük térdre borul előtte. Ehelyett néhányan még a lándzsáikat is eldobálták, akkora volt a lelkesedés – kuncogott a göndör hajú.

– Kivel volt ott a Páva? Egyedül ment ki? – firtatta a kopasz.

– Nem, a Zsírossal – felelte a göndör.

– Szerintem a Zsírosnak sokkal nagyobb erőfeszítésébe került, hogy visszatartsa a röhögését – vélekedett a kopasz.

– Csodálom is érte – szólt elismerően a göndör.

– Szóval a Páva tett egy kétségbeesett próbálkozást az utolsó pillanatban – vakargatta elgondolkodva az állát a kopasz –, de még mindig nem érti, hogy mi alaposan megdolgoztuk a nerideai katonákat az elmúlt hónapokban, és az nem múlik el nyomtalanul. Arról nem is beszélve, hogy ma éjjel mégiscsak bekövetkezik egy komoly esemény...

– Úgy van – nyugtázta a göndör. – A Páva próbálkozása csak egy elvágott nyakú madár kétségbeesett vergődése. Szaladgálhat még egy ideig fej nélkül a baromfiudvarban, de a végén úgyis összeesik.

172. fejezet

Lassan Pindzsua lovag is ráeszmélt, hogy nem igazán kellene neki itt valamiféle nagyjelenetet előadni a park szélén. Az odáig rendben van, hogy próbált félrehúzódni az emberek elől, de érzékelte, hogy egyre több járókelő tűnik fel, akiknek szemet szúrhat az ő ideges viselkedése. Visszaült hát a padra, és még utoljára széthajtogatta a papírlapot, hogy elolvashassa Kalrund fejdelem levelét.

„Derék lovagom! Ma van az olimpia megnyitójának másnapja.

Neked most egyetlen dolgod van Osmosisban, de az mindennél

fontosabb. Az ifjabb Kalrundot el kell vinned a helyi kormányzó

elé, fel kell fedned a kilétét, és közölnöd kell, hogy a fiamnak jelentős szerepe volt a tegnapi események alakulásában.

Tudom, hogy hűséged a Korona iránt megingathatatlan, és tisztában vagy vele, hogy magasabb rendű szempontokat egyszerű katonaként nem láthatsz át úgy, ahogy egy uralkodó birtágas kitekintéssel az eseményekre. Ezért hát bármilyen ellenérzés munkál is most benned, a legmélyebb elszántsággal kell megcselekedned, amit parancsolok, mert ez a fejedelemség érdeke.

A fent leírt kötelességed teljesítése után téged Osmosis legfelső vezetői renegátnak fognak hinni, ilyenképpen a fejedelemség első számú kéme lehetsz a szigeten. A legfontosabb küldetést teljesítheted be, amit valaha rád bízta, és ennek nem is marad el a jutalma, amikor majd hamarosan visszatérsz körünkbe.

Ezt a levelet azonnal semmisítsd meg, amint elolvastad.

Legfőbb hadurad és parancsolód:

Kalrund fejedelem”

Nem tehetett róla, Pindzsujának még most is remegett a keze, pedig már maga sem tudta, hanyadjára olvassa el a levelet. Háborgó lelkén a düh, a csalódottság és a döbbenet érzésének olyan nyomasztó egyvelege ült, amelynek összetevői csak fölerősítették egymást. A lovag úgy határozott, hogy szóról szóra haladva elemzi az üzenetet, így talán képes lesz levezetni a feszültségét.

Egyszerű katonaként nem érthetem meg, mi? – háborgott magában. – Szóval én a szemedben csak egy ostoba bugris vagyok. A mai napig sem

tudtad elfelejteni a paraszti származásomat. Egyáltalán nem érdekelt, hogy sorra szerzem a dicsőséges győzelmeket, akkor is csak egy felkapaszkodott közrendű vagyok, ugye? Nyilván ennek köszönhető, hogy soha meg nem kínáltál volna némi birtokkal, hát nehogy már egy parasztnak jobbágysai lehessenek!

„*Tudom, hogy hűséged a Korona iránt megingathatatlan.*” – Jó nagy tévedésben vagy, te hasas pojáca! Én hosszú évek alatt eljutottam oda, hogy most már bárkit szívesebben szolgálnék, mint a te családotod.

„...*ennek nem is marad el a jutalma, amikor majd hamarosan visszatérsz körünkbe.*” – Milyen remek is lesz! Bizonyára megkapom A Fejedelemség Legjobb Páncéljában Feszítő Lovag, vagy A Legszebb Paripa Hátán Harcoló Katona címet, te borgőzös dagadék.

Így füstölgött magában Pindzsua, de aztán hátradőlt a padon, és miközben nagyot fújtatott, úgy érezte, elszállt minden haragja. Sőt, egyre inkább körvonalazódott benne egy olyasféle felismerés, miszerint ez az egész kiruccanás Osmosisba még tartogathat egészen sokat ígérő lehetőségeket is...

Összehajtogatta a levelet, és visszatette a belső zsebébe. Aztán felállt a padról, és igen határozott léptekkel vissza, az Aréna felé vette az irányt. Nem tetszett neki, hogy az iromány néhány sejtelmes utalást is rejt, ezeknek rögvést a végére akart járni. És hát ki más lehetett volna ebben a segítségére, ha nem az ifjabb Kalrund? Elvégre a kis felségnek mégiscsak tudnia kell, hogy miféle küldetéssel indította őt útnak fejedelmi atyja erre a szigetre, mert hogy az nem a versenyzői dicsőség volt, az teljesen biztos. Éppen ideje tehát kiszedni belőle, hogy mit tud, és mit titkol. És a trónörökös képességeinek ismeretében Pindzsua lovagnak nem volt kétsége afelől, hogy ez sikerülni is fog.

173. fejezet

Mario és az öreg Baskír teljesen különböző arckifejezéssel hagyták el a kocsmát. Az android a már jól megszokott sztoikus nyugalmat és derűt sugározta, az olasz fiatalembernek azonban az egész fizimiskájára kiült az aggodalom és az értetlenség. Ennek hangot is adott, miközben megpróbált lépést tartani az öregemberrel, akit egyébként már az első, még norling

földön történt találkozásuk óta nagyra becsült:

– Nem kéne kicsit lassítani? Ha ennyire sietünk, akkor mindjárt utolérjük ezt a göndör fickót. Nem biztos, hogy a követésnek ez a legcélszerűbb módja – jelezte finoman és udvariasan Mario.

– Nem követjük, legfeljebb ugyanoda tartunk, ezért aztán nyugodtan meg is előzhetjük – tájékoztatta Baskír. – A saját szájával mondta ki, hogy ő a Kormányzói Hivatal katonai referense, tehát nyilvánvaló, hogy a Kormányzói Palota felé igyekszik. Akárcsak mi.

– És mi lesz a kis kopasszal?

– Őt nyugodtan Guzelre bízhatjuk, és hidd el nekem, a Tanító már a nyomába is eredt az utca túlvégén – újságolta az öregember, de aztán ő is kíváncsiskodni kezdett: – Úgy tapasztaltam a kocsmában, hogy te is kiválóan hallottad, amit ez a két személy egymás között beszélget. Elárulod, hogy mikor tettél szert a szelektív auditívus kompetenciájára?

– A micsodának a micsodájára? – hunyorgott értetlenkedve Mario.

– Ohh, bocsánat... a hallásod fókuszálásának képességére.

– Igazából ott, a kocsmában vettem észre, hogy van nekem ilyesmim – felelte Mario.

BASKÍR: *A Sebezhetetlen ma nemcsak a meori nyelvtudásra, hanem a szelektív auditívus kompetenciájára is szert tett. Ötlet?*

GUZEL: *Nekem nincs, még mindig azt állítom, hogy túl korai, nem volt tervben. Nihuc?*

NIHUC: *Nekem sincs. De koncentráljunk az aktuális feladatokra, minden más polémia halasztó jellegű.*

A göndör hajú hivatali alkalmazott megelőzése ezekben a pillanatokban meg is történt. Baskír mindenáron tartani akarta azt a gyaloglási sebességet, amelyről úgy gondolta, hogy az még a vigalmi negyedben sem feltűnő.

– Nem értem ezt az egészet – panaszolta kissé lihegve Mario. – Azt hittem, hogy egy véletlen folytán hatalmas leletre bukkantam ebben az ócska csehóban a két fickó beszélgetésének kihallgatásával. Nem gondolom én, hogy kitüntetés járna ezért, de nemrég azt mondtad, nagy bajt is

okozhattam volna, ha bármelyiküket kiiktatom. Oké. De akkor mi van Tardillisz országnaggyal? Mi van az áruló testőrökkel? Mi van a...?

– Idefigyelj – ragadta meg az olasz fiú alkarját Baskír, próbálván arra ösztökélni, hogy tartson lépést vele. – Tardillisz egy gyáva és gerinctelen gazember volt, az olimpia megnyitójának napján amúgy is el akart utazni. Biztosan ismered az efféle jellegbajnokat, aki később azt tudja mondani, hogy na de hát, kérem szépen, én ott se' voltam!...

– Rendben, ezt értem. Na de a többiek? – firtatta Mario.

– Bízz bennünk. Minden olyan személyt kiiktattunk, akit szükséges volt, és mindenkit szabadon hagytunk, akinek a hirtelen eltűnése problémát okozhatott volna. Itt vannak például a tényleges gyűjtogatók. Őket nyugodt szívvel kapcsolhattuk le, mert korábban mindent jó előre letisztáztak, a terv készen állt, konkrét helyszínekkel és időpontokkal. A mai naptól már egyenesen tilos volt egymással találkozniuk, elkerülendő a lebukásveszélyt. Sőt olyanok is akadnak köztük, akik soha nem is tudtak egymásról. Az ő elfogásuk tehát nem rejtett kockázatot.

– Ilyen homályos tag például Kalrund fia?

– Ő is, de persze nem csak rá céloztam – felelte Baskír. – Viszont vannak olyan szereplői ennek az eseményláncolatnak, akiket végzetes hiba lenne kiiktatni, mert akkor dominószerűen borulna az egész rendszer, és minden maradék résztvevő gyakorlatilag azonnal megtudná, hogy megbukott a tervük. Nyilván mondanom sem kell, hogy ez nem érdekünk.

– Persze, ez világos – motyogta Mario, és közben arra gondolt, milyen érdekes, hogy ennek az ősz hajú, rövidre nyírt szakállú fickónak a közelében előbb-utóbb mindig úgy megnyugszik, hogy a létező összes aggodalom és bizonytalanság elpárolog a lelkéből. Nem lesz itt semmi baj, hiszen ezek az androidok urai a helyzetnek!

GUZEL: *A célszemély lóra ült, nyugatra tart, de nem olyan sebességgel, hogy gondot jelentene számomra a követése.*

NIHUC: *Valószínűség-számítást és helyzetelemzést végezve a két lehetséges helyszín 98,071%-os eredménnyel a Nyugati Helyőrség vagy a Monostor.*

BASKÍR: *Melyik a nagyobb kockázat?*

NIHUC: *A Nyugati Helyőrségben az információk összegzése alapján nincs*

esélye zendülésnek vagy lázadásnak, legfeljebb kisebb csoport dezertálása lehetséges. A nagyobb kockázat a Monostor.

GUZEL: *Nincs információm arról, hogy a követett férfi egyházi személy lenne.*

NIHUC: *Attól még kapcsolódhat az egyházhoz számos világi szálon, mint például a kiszolgáló cselédség tagja, vagy akár egyéb módon fedett személy.*

BASKÍR: *Hány ember rejthető el a Monostorban?*

NIHUC: *Akár ezerötszáz is.*

GUZEL: *Annyival már komoly zavargást lehet okozni Osmosis belvárosában, főleg egy tűzvész után...*

174. fejezet

Amikor Pindzsua visszatért az Aréna melletti filagóriába, az ifjabb Kalrundot ugyanabban a pózban találta, ahogy otthagyta. Nem nagyon lepődött meg ezen, bár azt más rőtvári személyekkel ellentétben sosem gondolta, hogy a trónörökös buta lenne. Szentül meg volt győződve róla, hogy csupán lassabb az észjárása, mint egy átlagemberé. Ehhez pedig jó adag önbizalomhiány is társul, és a kettő együtt igazán szerencsétlen kombináció.

– Beszelnünk kell valamiről, kis felség – ült le mellé. – Mégpedig egy nagyon fontos dologról.

Az ifjabb Kalrund lassan ráemelte a tekintetét a lovag arcára, de egyelőre nem szólt semmit.

– Elárulod nekem, hogy miért jöttél Osmosis szigetére? – kérdezte Pindzsua.

– Onympiánya – dünnyögte szokásához híven a trónörökös.

– Úgy értettem, mivel bízott meg fejedelmi atyád, mi itt a küldetésed?

– Onympiánya nyilaznyi – egészítette ki vallomását az ifjabb Kalrund, abban a reményben, hogy ha megduplázza a szavak mennyiségét, akkor kielégítheti a lovag kíváncsiságát.

– Ezt a részét értem, hiszen ez nyilvánvaló – mutatott rá Pindzsua. – Csakhogy én úgy értesültem, hogy neked más jellegű feladatod is van itt,

amit jó atyád bízott rád. Csak még azt nem tudom, hogy mi az. Nagyon jó lenne, ha elárulnád, leginkább a saját érdekedben.

– Atyám a lelkemje kötyöttye, hogy nyem monyhatyom megy – motyogta a trónörökös.

Pindzsua kezdte felhúzni magát:

– Azt is mondta, hogy ne nyammogj, mégis azt csinálod – pirított rá a fiúra, de hamar visszafogta magát, amikor látta, hogy az ifjabb Kalrund tekintetében félelemmel vegyes értetlenség tükröződik. Fújtatott egy nagyot, aztán szinte suttogva folytatta: – Figyelj rám, kis felség. Lehet, hogy nagy veszélynek vagy kitéve, márpedig én, akit azzal bíztak meg, hogy vigyázzak rád ezen a szigeten, ezt nem engedhetem meg. Már nem számít, hogy mit ígértél fejedelmi atyádnak, mert a helyzet megváltozott. És csak ketten vagyunk itt, csakis egymásra támaszkodhatunk. Muszáj megbíznod bennem. A legokosabb, amit most tehetsz, hogy szépen elmondasz nekem mindent, de nagyon-nagyon őszintén. Érted?

A trónörökös igencsak tanácstalan volt. Hát mit nem ért ez a lovag? Ami titok, az titok, és azt nem szabad elmondani senkinek, ezt mindenki tudja. Eddig olyan barátságosan viselkedett, vajon mi üthetett belé?

Pindzsua nagy várakozással nézte a kis felség mulya arcát, és várta, hogy eljussanak az agyáig a szavai. Sejtette, hogy ez nem lesz gyors folyamat, ezért néha körbepillantott, figyelve a filagória egyre nagyobb forgalmát. Dél közeledtével elkezdtek gyűlni mindenféle népek, akik harapnivalóra és frissítőre áhítoztak, és a népsűrűség fokozatos növekedésével a lovag türelme fordított arányban csökkent.

Odébb a két anagur törzsfő is fokról fokra izgatottabb lett. Elsősorban Attila, aki mindenáron azt szerette volna, ha minél előbb keresnek maguknak egy jobb megfigyelőhelyet, leginkább olyat, ahol fültanúi is lehetnek a szemmel tartott páros csevegésének.

– Aztán mit érnénk vele? – kérdezte Szubotáj. – Úgysem értenénk meg, miről beszélnek.

– Öt éve kalandozunk nyugatra, mindenféle norling fejedelemségek területeire – mutatott rá a magyar. – El ne meséld már nekem, hogy nem ragadt ránk annyi a nyelvükből, hogy simán megértsük őket!

– Ez itt nem egy színdarab, kedves törzsfő kollégám, amelyik tele van a szerző által kitalált mesebeli elemekkel – szögezte le a tatár. – Akkor sem értenénk pontosan ezt a déli norling akcentust, ha tökéletes csönd lenne a környéken, de gondolom, te is észleled, hogy egyre nagyobb a zivaj. Mégis, mi a terved? Álljunk mögéjük, lihegjünk a nyakukba, hátha megtudhatjuk, miről bájcevegnek? Kicsit sem lenne feltűnő.

– Na jó, de...

– Mégis, mire tippelsz, milyen nagy horderejű témájuk lehet? Tán csak nem az Aréna felgyújtása? Na, azért az információért aztán nagyon megérné lebuktatni magunkat, nem igaz? Hogy utána még a követésük is lehetetlenné váljon. Hát nézz már rá annak a nyomorult trónörökösnek a mulya arcára! Szerintem a derék lovag most próbálja elmagyarázni neki, hogy pisilés után rázza meg a fütykösét, mert ez így szokás a férfiaknál. Ilyesmiket akarsz kihallgatni?

– Azzal bíztak meg minket, hogy...

– Azzal bíztak meg minket, hogy tartsuk szemmel a kis gyújtogató hülyegyereket. És pontosan azt is csináljuk – jelentette ki határozottan Szubotáj, de aztán hirtelen összevonta a szemöldökét, amikor azt látta, hogy a megfigyelt páros felemelkedik a támlátlan padról, és útnak ered valamely ismeretlen cél felé.

Pindzsujának ugyanis időközben elfogyott a türelme, és úgy gondolta, be kell vetnie a végső érvet, hogy meg tudja győzni a kis pártfogoltját. De az ehhez szükséges aktust nem akarta az egyre forgalmasabb filagória alatt megvalósítani. Mit lehet tudni?

Odabenn, a tető alatt Szubotáj és Attila is feltápászkodtak, és lassan megindultak a helyszínt elhagyó páros felé. Szerencsére nem kellett komoly gyalogtúrára készülniük. Még a filagória árnyat adó tetőszerkezete alól sem kellett kimenniük, a szélső fakorlátnak támaszkodva figyelhették, amint az ifjabb Kalrund és a lovag letelepednek a túloldali park egyik bokorcsoportjának tövében.

– Még a végén tényleg igazad lesz – jegyezte meg kajánkodva Attila. – Lehet, hogy most következik a gyakorlati oktatás abban a tárgyban, hogy mi módon kell megráznia a fütykösét egy férfinak, miután pisilt egyet a bokrok között.

– És még ezt akartad közlelőől kihallgatni – vigyorodott el a tatár. – Ha az eddigi tapasztalatainkból indulunk ki, például az íjászati tréningből, akkor ez a szegény lovag hamarosan oldalba lesz hugyozva – nevetett fel Szubotáj, aztán csodálkozva vette észre: – Nézd már, egy használati utasítás is előkerült erről a kardinális tevékenységről. Vajon ábrák is gazdagon díszítik?

Pindzsua természetesen nem a férfi nemi szerv higiénájának oktatóanyagát vette elő a belső zsebéből, hanem Kalrund fejedelem titkos levelét, amelyet semmilyen módon nem egészítettek ki a fütykőst ábrázoló rajzos útmutatók, csupán betűket tartalmazott. Ám ezeket a betűket megdöbbentő élenkséggel kezdte falni az ifjú trónörökös.

A lovag elégedetten szemlélte, ahogy a kis felség tekintete végigszánkáz a sorokon. Még az is megfordult a fejében, hogy ha a trónörökös valamely furcsa oknál fogva gyorsabban fogadja be az írott mondanivalót, akkor érdemesebb lenne a fontosabb ügyekben levelezés útján tartani a kapcsolatot vele.

– Látod már, hogy igazat beszéltem? – fakadt ki halkán, de annál izgatottabb hangon Pindzsua. – Mondtam, hogy megváltozott a helyzet, hinned kell nekem.

A kis Kalrund sokáig nézett maga elé egészen különös fénnel a szemében, aztán bávatagon megszólalt:

– Fej kej gyúnyanyom agy Anyényáty.

A lovag legszívesebben logopédus után kiáltott volna, ebben mindössze az a szomorú körülmény akadályozta meg, hogy sejtelve sem volt róla, miszerint létezik ilyen foglalkozás.

– Hogy mondod, kis felség? – tudakolta izgatottan. – Kérlek, ismételd meg a szavaidat, de ha lehet, próbáld meg a szokásos nyammogás nélkül, jó?

A trónörökös odahajolt a védelmezőjéhez, és egészen közlelőől súgta neki:

– Fel kell gyújtanom az Arénát.

Pindzsua kis híján dobott egy hátast a bokrok közé, ültő helyéből, de persze nem azért volt harcedzett katona, hogy ne legyen képes egy ilyen váratlan helyzetet kezelni. Villámsebesen elkezdett járni az agya, és cikázó gondolataiban egyelőre különös egyveleget alkotott a friss információ, meg

az a kellően nagyívű ötlet, amelyik már egy ideje formálódott az elméjében, csak még sosem volt annyi ideje, hogy igazán elmélyüljön a legkülönbözőbb kimenetek számbavételében.

Most azonban egyik pillanatról a másikra megvilágosodott. Nem ámítás, nem csalás, Kalrund odadobta a fiát az ellenségnek, mint valami áldozati jószágot... Felgyújtani az Arénát? Az olimpia színhelyét? Mindjárt az első estén? Másnap meg feladni a bűnöst a helyi kormányzónak? Ez a legszikárabb parancs?

Hát miféle apa az, aki ilyesmire képes? Lett légyen bármennyire is képességtelen az egyszülött fia. Ez egyszerűen mocsokság, hiszen ezért teljesen biztosan kivégzés vár az elkövetőre! Jobb esetben kíméletes, de sokkal valószínűbb, hogy kínhalál!

Aztán a derék lovag elhessegette ezeket a gondolatokat – mivel már tudta, hogy mit akar tenni –, és egyre szebb színekben kezdte látni a saját sorsát. Micsoda ajándékot kapott az istenektől! Végre minden álma megvalósulhat, és ezért igazából semmiféle olyan dolgot nem kell cselekednie, amelyik csak feleannyira lenne veszélyes, mint eddig bármelyik győztes csatája.

Pindzsuja nagyívű tervének középpontjában most már az állt, hogy a kis felséget maga mellé állítja, végképp a befolyása alá vonja, és megmentőjeként erre nagy esélye is van. Hamarosan pedig úgy alakulhatnak a dolgok, hogy ő lesz az a lovag, aki visszatér Rótvárba a jogos trónörökös első embereként, és az ifjabb Kalrundot az uralkodói székbe segíti. Akit az a rohadék nemzőatyja el akart veszejteni!

Márpedig ha ő az új fejedelem első embere lesz, akkor onnantól kezdve nem lesznek semmiféle hülye címek, például A Fejedelemség Legszélesebb Hátú Lovagja, meg efféle baromságok! Ott kőkemény kifizetések lesznek, örgrófságok, végvárak, birtokok sok-sok jobbaggyal és termőfölddel, majd ő ezt a kis felséggel, vagyis akkor már a teljhatalmú uralkodóval elintézi.

Addig meg? Hát nincs ezzel semmi gond, látszólag teljesíti a vén borissza Kalrund minden kívánságát, eljátssza a kémet, aki majd a fejedelemség szeme és füle lesz ezen a szigeten, még a fiút is feladja a kormányzónak, tehát menjen minden a terv szerint, de közben senki sem fogja tudni, hogy neki van egy saját és sokkal nagyravágóbb terve, mint amivel a bélpoklos

és borissza fejedelem útnak indította. És az a dagadt pojáca sohasem fogja megtudni, hogy az Aréna azért nem lobbant lángra Osmosis szigetén, mert ő ezt megakadályozta.

Pindzsua immár nem is a fejedelemség legmegbecsültebb lovagjának, hanem egyenesen hadvezérnek, sőt stratégának érezte magát. Csakis azért nem játszott el a gondolattal, hogy egyszer őt is felkenhetik uralkodónak, mert tisztában volt vele, hogy ezek a dolgok vérségi alapon öröklődnek tovább időtlen idők óta. Na de hát aki a kis felségre, vagyis akkor már a trónra segített fejedelemre van a legnagyobb hatással, az nem mondhatja el magáról, hogy ő a Kalrund Birtok legnagyobb embere? Hát ezt a kisiút – már ha okosan csinálja – úgy keríti a hatalmába, mint annak a rendje. És akkor lényegében ő lesz a...

– Te, ahogy elnézem ennek a lovagnak az arcát – jegyezte meg Szubotáj –, itt már nem az van napirenden, amire mi tippeltünk.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Attila.

– Hát csak úgy, hogy szerintem már nem a hugyozás utáni rázás jár a fejében, hanem a hugyozásmentes. Ha érted, mire gondolok.

A tatárnak annyiból volt igaza, hogy Pindzsua meglehetősen élvezte arccal lovalta bele magát a saját tündérmeséjébe, és most megint közel állt ahhoz, hogy egy hátast dobjon a bokrok közé, csak már nem olyan okból, mint az imént. És közben Kalrund halálát kívánta. De nem is egyszerű kíváncsi volt ez, hanem szinte elvárás, amelynek Pindzsua szerint hamarosan be kell következnie. A bélpoklos, dagadt, nagyívó pojáca elhullik, mint az őszi légy, és akkor majd ő a kis felség mellett bevonul Rőtvarba, ahol hamarosan megváltoznak a dolgok, mert ő azt majd elintézi, a kis nyammogót a befolyása alá hajtva.

– Nagyon szeretlek téged, kis felség – ölelte át hirtelen ötlettől vezérelve az ifjabb Kalrund vállát. – A legokosabb dolgot cselekedted, tisztán látszik, hogy nagy uralkodó lesz belőled. Most pedig szépen felállunk, leszarjuk az olimpiát, és elmendegélünk a kormányzó hivatalába.

– Milyen menyünk onya? – érdeklődött a trónörökös.

– Legfőképpen azért, mert ott lakik a kormányzó úr – nyünnyögte olyan modorban Pindzsua, ahogy az ember kétéves gyerekekhez szokott

gügyögni, aztán megragadta a kis felség grabancát, felhúzta maga mellé, és nagy egyetértésben elindultak a belváros felé. A lovag barátságosan rátette a kezét a fiú vállára.

175. fejezet

A laktanyából visszaérvén Dariosz és Nihuc már egy ideje négyszemközt tárgyaltak a Kormányzói Hivatalban, amikor csatlakozott hozzájuk az olasz fiú és az öreg Baskír. Ez utóbbi nyomban átvett a vezérezredestől egy nem túl méretes bőrzacskót, és a tenyerében tartva méregetni kezdte.

– Mit mondjak, nem húzza le a karomat – jegyezte meg Baskír. – Milyen a tisztasága?

– Elég hitvány – ismerte el Nihuc, de rögtön hozzá is tette: – Egy kis röpködésre azért elég lesz.

– Ezek miről beszélnek? – bökte meg a kormányzó könyökét Mario.

– A ridezitről, vagy mi a nyavalyáról. Már nem emlékszel? Pedig alig pár órája beszéltünk róla pontosan ekörül az asztal körül – csóválta a fejét Dariosz. – Most már elhiszem, hogy egy szemhunyasnyit sem aludtál az éjjel. Miért nem vonulsz el az egyik elit lakosztályba pihenni?

– Úgysem tudnék elaludni – legyintett az olasz fiú. – Annyi minden zsibong a fejemben, hogy talán még a szememet is képtelen lennék lehunyni.

– Ezt megértem. Magam is így vagyok vele – bólintott együttérzően a kormányzó, aztán odaszólt Nihucnak: – Vezérezredes! Nem adnál egy kortyot abból a borzalmas ízű teából a fiúnak, amivel engem kínáltál meg a helyőrség felé menet? Hátha őt is feldobná egy kissé.

A metamorf az ajtóban állva útjára bocsátotta az öreg Baskírt a zacskónyi ridezittel, aztán visszafordult, és különös arckifejezéssel így válaszolt:

– Nem sok értelme volna. Rá egyáltalán nem gyakorolna számottevő hatást.

– Aztán miért nem? – kérdezte csodálkozva Dariosz.

– Mert ő a Sebezhetetlen.

– Bevallom őszintén, nem igazán értem az összefüggést – pislogott a kormányzó. – Talán attól félsz, hogy miközben nyakalja, jól beledöfném a törömet a hasába, ezáltal kifolyna a testéből ez a viszolyogtató nedű?

– Nem most van itt az ideje, hogy ezt megbeszéljük – jelentette ki határozottan és még az előbbinél is furcsább arc kifejezéssel Nihuc.

A jelenleg a helyiségben tartózkodó személyek közül kettőnek számtalan kérdése lett volna még a harmadikhoz, de hamarosan megváltozott a létszám, és ezzel együtt a hangulat is. Az ajtónálló ugyanis azt jelentette, hogy igen magas rangú személyek várnak bebocsáttatásra. Néhány pillanat múlva pedig belépett a hivatalba egy daliás termetű norling lovag és egy megszeppent kamaszfiú.

– Legyetek üdvözölve, uraim – hajolt meg a lovag. – Melyikőtökben tisztelhetem a kormányzó úr őfelségét?

– Jómagam volnék az – emelkedett fel az asztaltól Dariosz –, de figyelmeztetlek, ez itt az Osmosis Köztársaság, itt nem szokás őfelségének nevezni senkit, még a sziget első emberét sem.

– Bocsáss meg, nagyuram – szabadkozott a lovag, és újból meghajtotta magát, igaz, immár csak jelképes mozdulattal. – A nevem Pindzsua, én vagyok A Kalrund Fejedelemség Hőse, A Korona Védelmezője.

– Ahhoz képest, hogy ilyen komoly vitéze vagy egy norling fejedelemségnek, meglehetősen jól beszéled a meori nyelvet – jegyezte meg Dariosz.

– Tízéves sem voltam, amikor már zsákokat és bálákat rakodtam Királyrév kikötőjében, kormányzó úr – mesélte Pindzsua. – Szabadjon megjegyeznem, aki ott nem tanulja meg a meori nyelvet, az vagy süket, vagy gyengeelméjű.

– Láthatóan téged egyik jelzővel sem lehetne illetni – állapította meg Dariosz. – És ki ez a riadt kislegény az oldaladon?

Pindzsua oldalra fordult, rátette a kezét a trónörökös vállára, és norling nyelven így biztatta:

– Mutatkozz be szépen, kis felség.

– Ény vanyok any ifnyabb Kalnyuny – motyogta elfogódottan az olimpikon.

Néhány pillanatra kínos csönd támadt a helyiségben.

– Ugye, nem tévedek, ha azt gondolom, hogy ez a fiúcska nem sok zsákot és bálát rakodhatott Királyrév kikötőjében? – tippelt Dariosz.

– Félreérted a helyzetet, kormányzó – szabadkozott Pindzsuj. – Nem meori nyelven akart megszólalni, hanem norlingul, mert az az anyanyelve, és más népek nyelvét nem beszéli.

Dariosz kérdően nézett Marióra, de az olasz fiú csak megvonta a vállát, hogy ő bizony hiába érti tökéletesen az Északi-földrész népének nyelvét, egy szót sem tudott megfejteni abból, amit ez a srác itt előadott.

Nem így Nihuc, ő aztán nem csak a vállát vonogatta:

– Már meg ne haragudj, ha megkérdem – szólt oda az asztal túloldaláról a lovaghoz –, de ez a fiatalember rendelkezik szájpaddal?

Pindzsuját úgy elfutotta a méreg, hogy még a két orcája is kivörösödött. Legalább tízszer elmondta az ide vezető úton a kis felségnek, hogy eszébe ne jusson nyammogni, amikor a kormányzó elé állnak, erre pont azt csinálja! Legszívesebben lekevert volna neki egy igencsak méretes tockost, és most úgy érezte, hogy ha lenne az olimpián olyan versenyszám, mint például helyből nyakonvágás, akkor tőle az aranyérmet senki emberfia el nem vehetné, érkezzen Evilág bármely tájáról is.

Pedig milyen szépen felépítette magában ezt az egész jelenetet útközben! De ezzel a nyomorult makogással odalett minden remény arra, hogy egy igen hatásos és döbbenetes bejelentést tegyen a köztársaság első számú vezetője előtt.

– Uraim! – szólalt meg nagy sokára, és próbálta menteni a menthetőt. – Kérlek titeket, ne nehezteljetek az itt álldogáló kislegényre, mert teljes joggal érzi most feszélyezve magát. Ő ugyanis nem más, mint Kalrund fejedelem egyszülött fia.

176. fejezet

Guzel észrevétlenül követte a kopasz kis fickót, és nem lepte meg, hogy lassacskán elhagyják Osmosis főváros területét. A megfigyelt személy nyugati irányban haladt, és pontosan afelé a szurdok felé menetelt nagy lelkesedéssel, ahol nem sokkal korábban a merénylet történt.

Egyébiránt valamiért rendkívül jókedvű és laza volt a kis kopasz. A városból kiérve néhol önfeledt fütyörészésbe kezdett. Erdős területre érve apró faágakat tépdesett le, a mezőkön meg virágokat, és kedvtelve szagolgatta őket. Néha páros lábbal ugrott bele kisebb gödrökbe, mint valami pajkos gyerek... egyszóval felszabadult volt.

Guzel nagyon is értékelte ezt a viselkedést, mert semmi nem utalt arra, miszerint a fickó tudatában lenne, hogy követik, így neki is könnyebb dolga volt. De a szurdokon túli vidékeken minden megváltozott. Egyrészt a kopasz férfi is elkezdett hátratekintgetni, másrészt pedig a terep jó darabon nyílt, lapos és kopár volt, tehát nem lehetett szoros követést alkalmazni.

Természetesen ez nem okozott komolyabb problémát Guzelnek, legfeljebb nagyobb odafigyelést és összetettebb tervezést igényelt. A széles, nyílt, belátható terek szélén mindig megállt, és hagyta, hogy a kopasz áthaladjon ezeken a szakaszokon, és csak akkor eredt a nyomába, félelmetes sebességgel, amikor a delikvens már elhagyta a zónát. Ilyenkor hőtérvé, szagminta és még sok más jellemző alapján követte az útját, és sohasem hagyta, hogy a megfigyelt személy kiléphessen az ő érzékelésének hatótávjából.

Így érkezett meg Guzel egy sűrű erdőség közepébe, ahol a Monostor állt. Az az épületegyüttes, amelyik az osmosisi egyház legnagyobb vidéki fellegvára volt, és mint ilyen, egyszerre sérthetetlen, megközelíthetetlen és támadhatatlan. Még csak katonáknak vagy testőröknek sem kellett strázsálniuk a komplexum falai előtt, mert a cölöpkerítésre festett vallási jelképekből mindenki tudhatta, hogy ez az építmény tabu.

Guzel pozitívként értékelte, hogy nincsenek jelen a Monostor területének cölöpfalánál őrszemek vagy más katonai személyek. Valamelyest ismerte már a környéket, hiszen az elmúlt években többször járt erre, de olyasmire még soha nem került sor, mint amire most készült. Felkapaszkodott a fatörzsekből ácsolt palánkon, és bemerészkedett a létesítmény belsejébe.

Amint odabenn leereszkedett, hirtelen két csaholó kutya rohant felé, de a vad ugatásnak Guzel egyetlen pillantással véget vetett. A jószágok meghunyászkodva kushadtak le a Tanító lábai elé, sőt a farkukat csóválva és lelkesen lihegve jelezték, hogy mostantól kezdve falkavezérnek tekintik.

Guzel immár nyugodtan pásztázta végig a környéket, és a sok apró barakk mellett azt a hatalmas hodályt részesítette előnyben, amelyikről úgy sejtette, hogy nem birkanyájaknak adhat otthont. Meg is indult az építmény felé, nyomában a két lihegő kutyával, és csakhamar a tetőszerkezeten találta magát, amelyen észrevett néhány szellőzőablakot. Az egyiket óvatosan kihajtotta, és lassan ledugta a fejét a nyíláson.

Ha ember lett volna, a szája is tátva marad a látványtól. Összesen 1478 embert számolt össze, a legvegyesebb összetételben. A seregletnek nagyjából a felét orzók alkották, a másik felét pedig fellázított rabszolgák, napszámosok és egyéb alacsony rendű emberek, akiknek a keze ügyében számtalan fegyver lapult, a kiegyenesített mezőgazdasági szerszámoktól kezdve az egészen professzionális lándzsákig és buzogányokig.

Mindannyian olyan padsorokban ültek, amelyek békeidőkben nyilvánvalóan arra szolgáltak, hogy a hívek az istenek magasztalásáról zengedező szónoklatokat hallgassanak, de most nem igazán effélék hangoztak el. A deszkából ácsolt színpad közepén nem más állt, mint Zsatar főpap, aki a legdíszesebb ünnepi ruházatban beszélt a hallgatóságához:

– Hűséges és elszánt mindnyájatokhoz szólok! Ha eddig volt is közöttetek olyasvalaki, aki nem hitt a győzelmünkben..., bár ezt nehezen tudom elképzelni..., az most bizonyosságot nyerhet, hogy az istenek is megáldották küldetésünket! Uvon padre, gyere fel a pódiumra, és mondd el mindenkinek az örömhírt! – intett oldalra a főpap, mire a kis kopasz fickó lelkesen oda is lépdelt.

– Én vagyok Uvon padre – mutatkozott be lelkesen. – Most jövök a Déli Helyőrségből... illetve nem onnan, de akivel találkoztam, a hírhozóm, hát ő mindenképpen onnan jött. A Kormányzói Hivatal katonai megbízottja!... És ő az én barátom!... Elmondott nekem mindent ma, csupa jó hírt!... Neridea katonái nem tartanak Dariosszal, hanem utálják, mert megsértette őket!... És ezen a sorakozón bizonyosságát is adták! Eldobálták lándzsáikat, meg... meg ilyenek! Lázadoztak, bár először csak pusmogtak egymás között, és amikor...

– Jól van, most már elég lesz – tolta félre Zsatar főpap a kis kopaszt, aztán elbődült:

– Amikor holnap reggel! Bevonulunk a leégett fővárosba! Drága barátaim!

Akkor! Majd akkor látjátok meg! Hogy micsoda hatalom van a kezünkben! Amit az istenektől kaptunk! Hogy eltiporjuk ezt a gyalázatos rendszert! Ezt a nyomorult köztársaságot! Neridea harcosai nem fogják! Segíteni a kormányzót! És ti mind! A kitüntetett harcosai lesztek! Ennek a nemes küzdelemnek! Jutalmatok nem marad el! Éljen a királyság!

Guzel úgy érezte, eleget hallott, megindult lefelé. Tudta, hogy innentől kezdve nincs más dolga, mint elrohanni a Kormányzói Hivatalba, és megosztani az információit a földi emberekkel.

Ahogy landolt a földön, egy hatalmas termetű férfival találta szemben magát. Nyomban biztonsági rések után kezdett kutatni az elméjében, mert tudta, hogy ilyesminek nem lett volna szabad megtörténnie.

– Ki vagy te, és mit csináltál a tetőn? – kérdezte hörgő sztentori hangon az idegen, mire a Tanító a kutyákra mutatott:

– Majd a barátaim elmesélik.

Azzal felvette a kezdősebességet, és elnyargalt a cölöpkerítés felé, de néha azért hátrapillantott.

A két bozontos kutya olyan vadállati vehemenciával esett neki a hatalmas termetű fickónak, hogy csakhamar a földre gyúrték, onnantól kezdve pedig nem volt kérdéses a dominancia. Úgy szedték szét, hogy pillanatokon belül egyértelművé vált: ez a férfi soha nem lehet sem fültanú, sem szemtanú semmilyen ügyben.

177. fejezet

– Mindig örömmel és nagy tisztelettel fogadom a legkülönbözőbb fejedelemségek és királyságok küldöttségeit – közölte diplomatikusan a kormányzó Pindzsujával –, de most mégis fel kell tennem a kérést: mi a célja ennek az előre be nem jelentett látogatásnak, derék lovag?

Pindzsuja egyelőre csak a torkát köszörülte, mert ráébredt, hogy a korábbi elképzeléseivel szemben igencsak nehéznek bizonyul a vallomástétel. Most érezte csak át igazán, hogy amint bizonyos szavakat kiejt a száján ebben a helyiségben, onnantól kezdve soha nem lesz visszaút számára a fejedelemségbe. De egy pillanattal később erőt vett magán, és határozottan belekezdett:

– Kormányzó úr, én kötelességemnek érzem, hogy a legőszintebben felfedjem a küldetésem mibenlétét... Pontosabban nem is az enyémet... Hanem ennek a kis felségnek a megbízatását. És ez egyben azt is jelenti, hogy el kell árulnom neked a titkot, és el kell árulnom a fejedelmet, akit eddig híven szolgáltam.

– Nocsak – hökkent meg Dariosz, és felváltva járt a tekintete a lovag és a mellette riadtan pislogó trónörökös arcán.

– Nem volt könnyű a döntésem – szögezte le Pindzsuja. – Én kerek tíz éven át hűséges katonája voltam a fejedelemnek. De amit most elvárna tőlem, az számomra egyszerűen... felfoghatatlan! Nem visz rá a lélek!

– Mi volna a megbízás, és mit nem bír el a lelkiismereted? – firtatta a kormányzó.

A lovag nagyot fújtatott, aztán viszonylag egybefüggően bevallotta:

– A terv nem más volt, mint az Aréna felgyújtása, nagyuram. Már az olimpia első estéjén. Ha nekem nem hiszel, és cselt gyanítasz a dolgok mögött, akkor majd hiszel ennek a levélnek. – Azzal benyúlt a belső zsebébe, előhalászta a papírost, és átnyújtotta a kormányzónak. – Kérlek, nagyuram, olvastasd el olyasvalakivel, aki érti a norling írásjeleket, és te feltétel nélkül megbíazol benne. Merthogy a levél tartalma igencsak megdöbbentő.

Dariosz mélységesen utálta azokat a szituációkat, amikor esély nyílt rá, hogy evilági írástudatlansága kiderülhet, de ez most másféle helyzet volt. Elvégre igazán nem várhatta el senki Osmosis első emberétől, hogy el tudja olvasni a norling betűket. A kormányzó tehát joggal adta át a levelet Nihucnak, aki leplezetlen kíváncsisággal nyúlt a papírosért, aztán széthajtogatta, és szóról szóra lefordítva felolvasta a szöveget.

Dariosz a karjait a háta mögött tartva fel-alá kezdett sétálni a helyiségben. Egyrészt el kellett játszania, hogy számára a levél minden szava újdonságként hatott, másrészt viszont igencsak komoly töprengésre késztették a levél azon szavai, amelyek valóban újdonságot jelentettek számára.

Végül megfordult, és szigorú hangon szólította meg Pindzsuját:

– Kalrundot szolgálod már tíz esztendeje, azt mondtad. Harcos ember vagy, így tehát neked nem lehet idegen a vér, a halál, a szenvedés. A fejedelem katonája vagy, ezért aztán most, hogy kiderült számodra, miszerint a legfőbb hadurad Omosist elpusztítandó ellenségnek tekinti, vakon kellene követned a parancsait. Mi az oka hát, hogy meghasonlottál önmagaddal, és feladtad nekünk a trónörökös?

Pindzsua nagyot sóhajtott:

– Két okom is van rá, és tisztában vagyok vele, hogy az egyik nehezen lesz hihető. Azt fogod gondolni, nagyuram, hogy alakoskodó hízélgés, amit előadok, de akkor is igaz. Nekem alig egy nap alatt a szívemhez nőtt Omosis. Rabul ejtett a hangulata, lenyűgözött a szépsége, csodálom a pompás épületeit, és belesajdulna a szívem, ha azt kellene látnom, hogy közülük akár csak egy is a tűz martalékává válik.

– Hát ez tényleg nehezen hihető – ismerte el Dariosz anélkül, hogy levette volna a tekintetét a lovag arcáról. – Azt akarod mondani, hogy ugyan már kicsiny gyerekkorodban rakodómunkás voltál Királyrév kikötőjében, de soha, egyetlen alkalommal sem jártál Omosisban?

– Ugyan, hogyan is járhattam volna, nagyuram? – tárta szét a karját Pindzsua. – Szegény családból származom, és hiába dolgozott apám, anyám, én és a nagyobb testvéreim, az összes keresetünk csak arra volt elegendő, hogy ne haljunk éhen. Ezért is adtak el később a szüleim Kalrund toborzótisztjeinek. Arról nem is beszélve, hogy az én gyerekkoromban azzal riogattak minket Királyrév kikötőjében a felnőttek, hogy eszünkbe ne jusson felszökni egy Omosisba tartó hajóra, mert a potyautasokat azonnal kivégzik a szigeten, a köztársaság meg egyébként is a démonok mételye és legördögibb találmánya, amellyel alá akarják ásni az istenek által Evilágra bocsátott ősi rendet és gondviselést.

– Jól van, ezt megértem – intett Dariosz. – Akkor most térjünk át a második indokodra.

– Csak nézz rá erre a fiúra, nagyuram – karolta át az ifjabb Kalrund vállát a lovag, mire az kissé összerezzen. – Ő a másik indokom. Ismerem kicsiny gyerekkora óta. Nekem ugyan még nincs se feleségem, se utódom, de ép ésszel fel nem foghatom, miképpen aljasulhat odáig egy apa, hogy odadobja egyszülött fiát az ellensége karmai közé. Amióta feltörtem a levél

pecsétjét, már nem hűséget érzek a fejedelem iránt, hanem mélységes megvetést.

– Te volnál a nevelője ennek a gyermeknek? – firtatta Dariosz.

– Az ugyan nem vagyok, de Rőtvár régi lakójaként szemmel követtem felcseperedését – felelte a lovag. – És abban igazad van, nagyuram, hogy nem idegen tőlem a halál, a vér és a pusztulás látványa, hiszen számos csatát megjártam. De azokban a csatákban férfiak vívtak férfiakkal, becsületes módon, hősiezen. Amit viszont Kalrund eszelt ki a saját dicsősége érdekében, az gyáva és aljas terv. Tudván tudhatta, hogy a gyermekét ezzel halálra ítéli, mégis odadobta volna védtelen prédaként az ellenségeinek.

Dariosz most már levette a szemét a lovagról, és hátrafordult az ovális asztal felé, elsősorban Nihuc tekintetét keresve. Nem is kellett csalódnia. A vezérezredes arckifejezésében és pillantásában szinte minden benne volt. A kormányzó ugyanazt érezte, mint nem sokkal korábban, a Déli Helyőrségben, amikor egyszer csak megjelent a fejében a megoldás, és a teendőit olyan tisztán látta, mintha valaki diktált volna neki.

– Most magamra kell maradnom a tanácsadóimmal – fordult vissza a jövevények felé. – Nyilván ezt megérted, derék lovag. De annyit mondhatok, hogy nagyra becsülöm az Osmosisnak tett szolgálataidat, és a legjobb ellátást fogjátok kapni a Kormányzói Palotában, amíg döntök sorsotok felől.

Azzal kinyitotta az ajtót, és váltott néhány szót az örökkel, akik csakhamar elvezették a két norling előkelőséget az elit lakosztályok folyosója felé.

178. fejezet

Pindzsua és az ifjabb Kalrund egyedül maradtak a lakosztályban. Mívesen faragott bútorok, pazar falidíszek és a legfinomabb anyagokból készített függönyök alkották a berendezést. Mindketten a szájukat tátva forgolódtak a helyiségben, aztán a lovag lelkesen odalépett az ablakhoz, de kissé lelombozódva vette tudomásul, hogy az egy szűk és néptelen belső udvarra néz.

Sebaj, hátat fordított az ablaknak, és mint valami pajkos kölyök, nekifutásból rászaladt a széles ágyra, virtuóz bukfencsel érkezve meg a párnákkal és gyönyörű kelmékkel gazdagon ellátott felületre, ahol is úgy kiterült, mint aki máris aludni akar. De persze rögtön felült, és kérdően nézett a trónörökösre.

– Mi az, te nem is értékeled, hogy hova kerültünk, kis felség? – szólt oda csodálkozva a helyiség közepén bávatagon álldogáló ifjabb Kalrundnak.

– Oty manyaty a nyinyam – jelentette be szomorúan a legényke.

Pindzsua annyira lelkes hangulatban volt, hogy eszébe sem jutott rászólni, hagyja már abba ezt a hülye nyammogást. Már csak azért sem, mert ezúttal elsőre sikerült megfejténie, mi a bánatról makog a trónörökös. Kikecmergett a párnák közül, odament a fiúhoz, átkarolta a vállát, aztán leültette az ágyra maga mellé.

– Ne foglalkozz most a nyiladdal, kis felség – biztatta atyai módon. – Ha ott maradt, hát ott maradt. Úgysem lesz rá szükséged, hiszen nem kell részt vened az olimpiai versenyen. Ennek vége. Most már biztonságban vagyunk.

A trónörökös leereszkedett vállai és riadt szemei arról árulkodtak, hogy nincs igazán kibékülve ezzel az új helyzettel, ezért Pindzsua szükségét érezte, hogy újra belevésse az elméjébe:

– Kis felség! Eddig halálos veszedelemben voltál. Téged atyád elárult. Ideküldött az olimpiára, pedig tudta, hogy itt számodra dicsőség nem teremhet, de neki az volt a legfontosabb, hogy felgyújtsd az Arénát. Ugye, megérted ezt? Hiszen már elmondtam kétszer is, miközben elsétáltunk ide, a Kormányzói Palotába. Téged az atyád elárult. A halálokat akarta. Azt kérte tőlem, hogy adjalak át az ellenségnek a gyújtogatás után. Olvastad a levelét, nem igaz? Tudod, hogy nem hazudok neked. Ott állt a levélben fehérén-feketén az igazság. Azt nem lehet félremagyarázni. Ugye, azt azért sejtetted, hogy mi lett volna a sorsod, ha sikerül az atyád terve? Téged itt kivégeztek volna. És ha vissza akarnál menni Rótvárba, ott sem várna más rád, mint a halál. Mert atyád a halálokat akarja.

Az ifjabb Kalrund arcán apró könnycsepp gördült végig, és ettől Pindzsua egészen érzékenyült.

– No, nincsen semmi baj, most már biztonságban vagyunk, itt nem bánthat senki – ölelte magához a fiút. – Ez a kormányzó egészen rendes embernek látszik, nem igaz? Tudom, hogy nem értettél semmit abból, amit mondott, de csak nézz körül, hogy milyen jó kis szállást adott nekünk. Hát még Rótvárban sem volt ilyen fejedelmi lakosztályod, kis felség!

– De hol vany anyunyám?! – fakadt ki a trónörökösből a sírás, és a nyammogás ellenére Pindzsua tökéletesen értette, hogy a fiúban most született meg a felismerés, hogy az anyját sem láthatja többé, vagy legalábbis jó darabig.

– Na, idefigyelj csak, kis felség! – próbált lelkesedést erőltetni magára a lovag. – Most szépen lemegyünk innen a városba, és eszünk valami finomat. Nem is olyan messze van egy tér, ahol mindenféle halakat árulnak, de olyan sokféle elkészítési móddal, hogy te azt el sem tudod képzelni. Végigkóstolunk mindent, amíg csak bírja a gyomrunk! Meglátod, tetszeni fog!

Azzal felpattant az ágy széléről, magával rántotta a megszeppent trónörökös, és olyan eltökélten vezette ki a lakosztályból, mintha csak valami győzedelmes csata utáni diadalmenetre igyekeznének.

A folyosón aztán elfogyott a lendülete. Nem kevesebb mint hat fegyveres torlaszolta el a továbbhaladás útját, mégpedig oly módon, hogy legelöl állt egy jól megtermett katona, mögötte ketten, a harmadik sorban pedig hárman sorakoztak fel, egymásnak vállat vetve.

– Csak enni mennénk – próbálkozott Pindzsua, mire az elől álló hústorony szikáran kijelentette:

– Bármilyen ételt hozathatsz magatoknak. Csak mondd, és én intézkedem.

– Ez nagyon kedves figyelmesség, és a kiszolgálásnak igencsak magas foka – ismerte el udvariasan a lovag –, de mi azért mégiscsak személyesen mártóznánk meg Osmosis semmivel össze nem hasonlítható hangulatában, és aztán majd visszatérünk ide, a szállásunkra. A kormányzó úr azt mondta, hogy...

– Ismétlem, bármilyen ételt hozhattok – szögezte le a hatalmas termetű őr, de olyan szigorúan, hogy közben villámokat szórt a tekintete: – Most pedig vissza a lakosztályba. Különben megtudjátok, hogy *nekem* mit mondott a kormányzó úr.

Pindzsujja később már erősen fogta a fejét az ágy szélén ülve, ahogy a térdein könyökölt. Kicsit sem értette magát. Mi a fene történt itt vele Osmosisban? Hiszen esett már fogságba nem egyszer, láncra is fűzték, verembe dobták, vérdíjat is tűzött ki a fejére az ellenség, és mindig pontosan tudta, hogy hol van, mi történik vele, és miért. Mégis, honnan a fenéből gondolta, hogy most elég lesz egy feltört pecséttel ellátott levelet felmutatnia, és onnantól kezdve a keblére öleli őt az egész Osmosis Köztársaság?

– Figyelj rám, kis felség! – sóhajtott fel a végképp megszeppent ifjabb Kalrundot magához ölelve. – Megígérem neked, hogy egyszer még diadalmasan térünk vissza a fejedelemségbe, és ott majd a fejedre teszik a koronát.

179. fejezet

A kormányzó hivatalában felpezsdült az élet. Miután a két norling jövevény távozott, Dariosz odaült Mario mellé, és el akarta mesélni neki, mi volt az előző percek párbeszédének lényege, mert kíváncsi lett volna a véleményére és frissen szerzett benyomásaira, de az olasz fiú csak intett:

– Köszönöm, ne fáradj, tökéletesen értettem mindent.

A kormányzó viszont kicsit sem értette. Honnan a fenéből tudja Mario, hogy ő miről beszélgetett az imént meori nyelven ezzel a lovaggal? Mi a búbánat történik itt?

Közben Nihuc intézkedett, hogy a két anagur törzsfőt bocsássák be, és ahogy azok bevonultak a helyiségbe, Attila nyomban panaszkodni kezdett:

– Egy hónappal ezelőtt arról sem volt fogalmam, hogy létezik a Kormányzói Hivatal helyisége, most meg szinte kínkeserves volt kívül várakozni, miközben tudtam, hogy nagy dolgok történnek idebenn. Nagyjából olyan volt, mintha a takarásból kellett volna végignéznem egy színdarabot, a legcsekélyebb remény nélkül, hogy én is színpadra léphetek.

– Azért ez nem valami jó hasonlat – jegyezte meg Mario. – Elvégre a takarásból mindent láthatsz és hallhatsz, ami a színpadon történik, még ha nem is léphetsz be.

Ahogy kiejtette ezeket a szavakat, az olasz fiú újra csak megdöbbszent saját magán, a mai napon már sokadszor. Honnan a fenéből jött ez a gondolata? Emlékei szerint a földi életében egyszer járt színházban, akkor sem élvezte különösebben a dolgot. Valami kötelező iskolai program volt... És honnan tudja, mi az a takarás? Mitől van az, hogy az egyre kínzóbb kialvatlansága ellenére ilyen penge módon vág az agya, még olyan témák kapcsán is, amelyek a lehető legtávolabb állnak az érdeklődési körétől?

Nem volt módja ezen sokáig elmélkedni, mert Nihuc vezérezredes parancsoló szavai szinte pattogtak a helyiség falai között, mint valami ötletszerűen elhajított gumilabda.

– Ha kérhetem, uraim, mindenki foglalja el a helyét, és koncentráljunk a legaktuálisabb problémákra! – szölt szigorúan a testőrparancsnok. – Szorít az idő, próbáljuk meg a lehető leghatékonyabban kihasználni.

Aztán saját maga is példát adott erről, mert igazán tömören összefoglalta az anagur törzsfők számára, hogy mi hangzott el a helyiségben, amíg öök kényszeredetten odakinn várakoztak.

Szubotáj elég hamar megfogalmazta a saját kérdését:

– Ha ez a lovag ilyen nagyon a szíven viseli a trónörökös sorsát, és már évek óta közel áll hozzá a kissrác, akkor vajon eszébe jutott volna Kalrund fejedelemnek, hogy pont őt jelölje ki a fiú mellé, mint kíséretet? Nem gondolt volna arra, hogy a kötődés miatt Pindzsua úgysem lesz képes feladni? Nekem nem kerek ez a történet.

– Elgondolkodtató meglátás – ismerte el Dariosz. – Azt sem lehet kizárni, hogy egy dupla csavaros norling csellel állunk szemben, és Kalrund fejedelem éppen így tervezte az egészet, mátol kezdve pedig repesve várja Pindzsua kémjelentéseit a szigetünkről.

– Vizsgáljuk meg Kalrund szemszögéből a dolgokat – indítványozta Mario, és már bele is kezdett az elemzésbe: – Ha nem tudott előre a lovag magánakciójáról, akkor teljesen nyilvánvaló, hogy a fejedelem el akarja veszejteni a fiát. Ráadásul nemcsak másokra bízna a piszkos munkát, jelesül Osmosis kormányzójára, de még hasznót is akar húzni belőle, mert nyilván ezt a történetet úgy mutathatná fel a többi, velünk ellenséges uralkodónak, mint egy felülmúlhatatlan áldozatot. „Látjátok, én a legdrágábbat adtam a sikerünkért, egyszülött fiam életét!” Azoknak meg

persze fogalmuk sem lenne, hogy Kalrund saját maga játszotta a kezünkre az Aréna felgyújtóját.

Dariosz egyre gyanúsabban pislogott az olasz fiúra, és korántsem azért, mintha nem értette volna a szavait. Sőt!

– A másik eset – folytatta Mario –, hogy Kalrund előre megírt színjátékához tartozik az a jelenet is, amit az előbb láthattunk a két jövevénytől. Ez a megoldás is többszörös haszonnal kecsegtet. Ha híre megy a dolognak, hogy Osmosisban lekapcsolták és foglyul ejtették a trónörököst, attól Kalrund még ugyanúgy trófeaként mutathatja fel a dolgot a szövetségesei előtt: „Lám, én a legdrágább kincsemet, egyszülött fiamat küldtem harcba az ügyünkért.” Közben pedig dörzsöli a markát, hogy sikerült a bizalmunkba férkőznie a leghűségesebb lovagjának, aki ezentúl majd jelent neki Osmosis Köztársaságból.

– Mindig ilyen penge az agyad, amikor átvirrasztasz egy-egy éjszakát? – érdeklődött a kormányzó. – Mert ha igen, akkor parancsba adom, hogy bármikor is válságos helyzetbe kerül Osmosis, neked tilos lesz aludnod.

– A legrosszabb eshetőséget még meg sem említettem – folytatta komoran Mario. – Mostantól ez az ifjabb Kalrund tökéletes casus bellivé lépett elő. Nem gyújtotta fel az Arénát, tehát nincs miért kivégeznünk. De tudjuk, hogy mit tervezett, tehát szabadon sem engedhetjük. És ugyan mi lenne komolyabb ok a háborúra egy norling fejedelemség számára, mint az, hogy a trónörökösét Osmosisban tartják fogva?

Darioszon kívül most már Nihuc is szúrós szemmel vizslatta az olasz fiú arcát, és közben jelentette a társainak, hogy Mario immár nemcsak a meori nyelv ismeretének és a hallás fókuszálása képességének birtokosa, de az agyműködése is számottevően felgyorsult. Azonban az androidok közötti adatforgalomnak jelenleg nem ez az információ volt a legfontosabb része, hanem valami egészen más. És hogy mi, arról a vezérezredes hamarosan számot is adott a többieknek, mégpedig elég különös módon.

– Figyeljetek ide, és hallgassátok meg azt a hangfelvételt, amelyet Guzel juttatott el hozzám a Monostorból most, ebben a percben – mondta a vezérezredes, majd elhallgatott, de az ajkait résnyire nyitva hagyta. A szájüregéből pedig hamarosan mintha Zsatar főpap szólt volna, és olyan

lázító beszédet mondott a holnapi napra vonatkozóan, hogy Dariosz és Mario egyaránt beleborzongtak.

180. fejezet

A Kormányzói Hivatalban a hangfelvétel meglehetősen sajátos lejátszása után komor csönd ült. Dariosz az ökleit a halántékának támasztva könyökölt az asztalon, Attila a borostáit simogatta, Szubotáj néha nagyokat fújtatott, Mario pedig úgy bámult maga elé, mint aki most szeretne valahol máshol lenni.

Végül a kormányzó törte meg a csendet:

– Holnap tehát vége a pályafutásomnak Evilágon – jelentette ki rezignáltan, és hirtelen nem lehetett eldönteni, fél-e ettől a pillanattól, vagy egyenesen kívánja.

– Épp ellenkezőleg – mosolyodott el Nihuc. – A pályafutásod igazából csak holnap fog elkezdődni.

Dariosz már egyáltalán nem volt vevő a vezérezredes kincstári optimizmusára.

– Jaj, hagyd már abba ezeknek a pátoszos lózungoknak a folytonos pufogatását! – csattant fel ingerülten, aztán szinte kirúgta maga alól a széket, és fel-alá kezdett járkálni, miközben nekihevülten szónokolt:

– Nem is olyan régen még azt hittem, én vagyok Evilág legnépszerűbb uralkodója, akit még az ellenségei is respektálnak. Ehhez képest most arra kell ráébrednem, hogy ellenem fenekedik a környék összes szigete, országa, fejedelemsége, még a legutolsó kis őrgrófságok is. Komolyan mondom, már az sem lepne meg, ha kiderülne, hogy a Déli-földrészen, az ágyékkötőben szaladgáló ős-meorik is annyira gyűlölnek, hogy amikor esténként befejezik a fűszermalmaik tekergetését, akkor a vudubabámat szurkálják és köpőcsövezik!

– Kérlek, kormányzó... – próbálkozott a testőrparancsnok, ám Dariosz még nem fejezte be:

– Ellenem fenekedik az egyház, szövetkezve a főnemességgel, az államigazgatás tele van besúgókkal, egymásnak adják a hivatalom kilincsét az ellenséges hatalmak ügynökei, és már a saját népem is ezres

bandákba verődve várja a pillanatot, hogy eltakaríthasson a kormányzói posztról! Egyáltalán létezik itt bármilyen apró kis csoport, amelyik nem a bukásomat akarja?

Mario is felemelkedett a székéből, bár sokkal lassabban és kevésbé látványosan, mint ahogy azt a sziget első embere tette korábban.

– Mi itt mindannyian abba a csoportba tartozunk – jelentette ki elszántan.
– Bármilyen történjen ma, vagy holnap, vagy a későbbiekben, én a neked tett eskümhöz hű leszek.

Dariosz panaszáradata látványosan megtört, és maga a kormányzó is lecövekelt a helyiség egy pontján, befejezve végre az ideges fel-alá járkálást. Szinte atyai szeretettel nézett az olasz fiúra, aztán lassan végigjáratta a tekintetét a többiek arcán is.

Ekkor Attila is szólásra emelkedett:

– Megértem az érzéseidet, kormányzó. Magam is úgy gondolom, hogy az elmúlt napokban kezd már túl sok lenni a jóból, és bárkik is szervezik ezt a furcsa küldetést, most igen erősen rátekertek a töménységet szabályozó gombra. Színházi emberként én aztán igazán tudom értékelni a nagymonológot, amit itt előadtál, és osztom minden félelmedet, a bizonytalanságról már nem is beszélve. De fiatal olasz barátunkhoz csatlakozva hadd mondjak el annyit, mégiscsak emberek vagyunk, földi emberek, és ez a faji kötelék minket tűzön-vízen át összeköt. Bármilyen terveznek velünk, bármilyen sorsot is szánnak itt nekünk, össze kell tartanunk a végsőig, mert ennél magasabb rendű parancs nincs, a becsület erre kötelez minket.

Szubotáj jelentőségteljesen hunyorgott – bár ezt egy mongol arc esetében viszonylag nehéz elképzelni –, és először csak annyit jegyzett meg huncut mosollyal:

– Na, most már lehet némi fogalmatok arról, hogy miért Attila a törzsünk szakrális vezetője.

Aztán – bár ő nem állt fel a székéről, mint törzsfő kollégája – igen elszántan hozzátette:

– Csak egyszer kaphassam vissza az én Golub madárkám teli tankkal! Úgy odapörkölkölök az ellenségeidnek, Dariosz, hogy azt a napot Evilág minden krónikása vérvörös betűkkel fogja felvésni a kalendáriumába!

Az emelkedett hangulatot Nihuc törte meg, aki tárgyilagosan közölte:

– Baskír egész biztosan nem ér ide holnap reggelig a Golubbal.

– Hiába is érne ide, harci cselekményre úgyse tudnánk használni az én kis madárkámat – legyintett sajnálkozva a tatár.

Dariosz nem egészen értette a dolgot:

– Rosszul emlékszem, hogy a Golub egy vadászgép, te pedig egy vadászpilóta vagy? – firtatta Szubotájra nézve.

– Jól emlékszel – bólintott a tatár.

– Akkor meg mi ez a zagyvaság? Nincs egy perce, hogy azt mondtad, ha egyszer visszakapod a Golub madárkádat, úgy odapörkölsz az ellenség...

– Kihagytál egy fontos momentumot, Dariosz – vágott közbe a pilóta. – Azt is mondtam: teli tankkal.

– Most már végképp nem értek semmit – rogyott vissza a székébe elcsigázottan a kormányzó.

– Elmagyarázom – intett Szubotáj. – A Golubnak három fő funkciója van, az egyik természetesen maga a repülés, a másik a víz alatti közlekedés, a harmadik pedig a hadászati alkalmazás. Az utóbbi nagyságrendekkel több energiát igényel, mint a helyváltoztatás. Na már most, amikor az fordul elő, hogy egy pilóta kiszárítja a Golub tankját, azaz hagyja, hogy kifogyjon belőle az üzemanyag, akkor a protokoll letiltja az összes hadászati funkciót.

– De hát miért csinálja ezt? – csodálkozott Dariosz.

A tatár erősen vakargatni kezdte a fejét, és látszott rajta, hogy olyan megfogalmazás után kutat az elméjében, amelyet még egy 21. századi ember is meg tud érteni. Végül így szólt:

– Nézd, laikus nyelven úgy tudnám tolmácsolni a fedélzeti számítógép protokolljának üzenetét, miszerint ha annyira hülye vagy, hogy meghaladja a képességeidet az üzemanyag mennyiségének megfelelő beosztása, akkor a hadászati funkciók alkalmazására nem vagy jogosult mindaddig, amíg újra fel nem töltöd a gépedet, de fullra! Érted már? Mert a legfontosabb parancs, hogy a vadászgépet épségben vissza kell tudni vezetni a támaszpontra, vagy az éppen aktuális leszállóhelyre. Mivel az öt évvel ezelőtti érkezésünkör, a bolygóra való landolás közben kifogyott az

üzemanyag a Golubból, a protokoll letiltotta a hadászati funkcióit. Ez nem is áll vissza addig, amíg a madárkát újra fel nem töltik a maximumig. És nincs sem ember, sem android, aki ezt felül tudja írni.

– Ne haragudj, talán a kialvatlanságom az oka, de még mindig nem értek valamit – akadékoskodott Dariosz. – Az első találkozásunk napján úgy mesélted, hogy miután kifogyott az üzemanyag, te simán letetted a gépet vitorlázó repüléssel...

– Nem simán. Ha sima ügy lett volna, akkor nem egy tó közepén landolok...

– De akkor minek ez a szigorú protokoll az üzemanyag kifogyására? Hát ha vitorlázó repü...

– Ennek a bolygónak van légköre – mutatott rá Szubotáj. – Most képzelj el egy olyan bolygót, amelyiknek nincs. Ott aztán baszhatod a deltaszárnyat meg az összes manőverező tudásodat, úgy fogsz lezuhanni, mint egy darab kő, mégpedig abban a pillanatban, amikor elfogyott az üzemanyag, mert onnantól már csak egyetlen protokoll létezik, a gravitáció. Attól fogva az a körülmény, hogy te magad is megsemmisültél, senkit nem érdekel, de a vadászgép elvesztése sok milliárdos kár a hazád hadseregének.

Dariosz elgondolkodva meredt maga elé, de kisvártatva újabb kérdéssel állt elő:

– Azért azt elmondanád, hogy mit tudna a vadászgéped, ha Baskírnak sikerülne fullra feltöltenie?

– Hagyjuk – legyintett Szubotáj –, egy kis bőrzacskónyi ridezittel akkor sem lehetne fullra tölteni, ha az az anyag száz százalékos tisztaságú lenne.

– Na de mégis...

– Hát jó, legyen – adta meg magát a tatár, bár úgy tűnt, szinte fizikai fájdalmat okoz neki ilyen dolgokról beszélni. – Képes például arra, hogy...

– Uraim! – harsant fel igen szigorúan Nihuc vezérezredes hangja. – Nem lenne itt az ideje, hogy a holnapi nap feladataival foglalkozzunk?

181. fejezet

A Monostorból ugyan kilépett két igen fontos ember, de odabenn a harcosok felajzása még nem ért véget. Csak annyi történt, hogy egyelőre a

főpapnál valamivel szerényebb beosztású személyek vették át a celebrálást. Zsatar főpap azért kívánt négyszemközt elbeszélgetni Uvon padréval odakinn, mert még nem volt alkalma részletesen kikérdezni, amióta visszatért a körükbe a fővárosból, és ez a nagy hodály zajos miliójében nem is lett volna lehetséges.

– Mondd, amit tudsz – szólította fel a kis kopaszt a főpap, miután elsétáltak a főbejárattól, és lassan megkezdtek a terjedelmes épület megkerülését. – Minden részlet érdekel. Mi történt? Mit mondott? Szó szerint ismételd.

Uvon padre megszokta már, hogy a főpap szinte állandóan rövid mondatokban, pattogó parancsszavakkal beszél. Ezt betudta egyrészt a társadalmi rangjának – mégiscsak Osmosis legmagasabb egyházi méltóságát viselte –, továbbá előrehaladott korának, és nem utolsósorban tüdőbetegségének, amely nem tette lehetővé, hogy hosszú, összetett mondatokban fejtsse ki közlendőjét, mert sosem volt ehhez elég levegője.

A padre azonban nem volt tüdőbeteg, így folyamatosan és részletesen elmesélhette, miféle információkra tett szert a vigalmi negyed kocsmájában attól az embertől, aki a legfőbb kapcsolatát jelentette a Kormányzói Hivatal személyi állományában.

– Szerfölött boldog voltam, hogy beért a régi vetés, és Neridea katonáiban sokkal erősebb a királypártiság, mint hogy ezt a semmirevaló kormányzót szolgálják – idézte fel végül Uvon. – Amikor nemrég megérkeztem közétek, csak arra volt időm, hogy odaintsek neked, kegyelmes uram, hogy nyugodj meg, minden a tervek szerint és a legjobb úton halad. Hiszen az egybegyűltek már türelmetlenkedtek, ezt magam is érzékeltem. Fontosnak tartom még a...

Úgy tűnt, egyelőre nem derülhet ki, mit tart még fontosnak a padre, mert ekkor váratlanul egy holttestbe botlottak a Monostor udvarán. Vagy talán nem is a holttest szó a legmegfelelőbb, amely leírja azt az állapotot, ami egy emberből megmarad, miután két jól megtermett kutya azt határozza el, hogy ezt az illetőt darabokra kell marcangolni.

– Istenek az égben! – jajdult fel Zsatar főpap, és annyira a látvány bűvöletébe került, hogy csupán a felkiáltás idejére nézett fel az égboltra, utána újra a szanaszét heverő földi maradványokat kezdte vizslatni. A következő pillanatban fel is emelt a földről egy fém övcsatot, majd egy

tenyérenyi bronzjelvényt is, és elgondolkodva forgatta őket, egészen addig, amíg a mellette álló kis kopasz el nem kezdett rivalogni:

– Itt az ellenség! Lebuktunk! – kiáltozta eszelősen a padre.

Zsatar mélységes megvetéssel nézett Uvonra:

– Te tényleg ennyire? Ostoba vagy? Milyen ellenség?

– De hiszen széttépték a testőrt! – jajongott szinte sírva a kis kopasz.

– A kutyák. Tették – lihegett a főpap. – Gondold végig! Ha betör. Ide. Az ellenség. Akkor a kutyák. A testőrt tépik? Szét?

És már folyt a víz a homlokáról, annyira lihegett.

Uvon ellenben lecsitulni látszott, és hevesen pislogva gondolta át a vallási főméltóság szavait.

– Igazad lehet, kegyelmes uram – szólalt meg, már sokkal csöndesebben. – A kutyák a betolakodót tépték volna szét, nem a testőrt, aki lényegében a parancsolójuk volt... De hát miért csinálták ezt ezek a jószágok? Eddig olyan hűségesek voltak!

– Mert eljövel az ítélet napja – emelte fel karjait Zsatar, és a szemében olyan tűz lobbant, amely megmagyarázta, hogyan tudott egyszuszra kimondani egy ilyen hosszú közleményt. – Holnap! Minden! Beteljesedik!

A fanatikus főpap elméjében immár minden világos volt. Abban egy pillanatig sem kételkedett, hogy az istenek az ő pártjukat fogják a köztársaság elleni harcban. Szentül hitte, hogy az olimpia megnyitójának másnapján győzedelmesen vonulhatnak be a fővárosba, hiába csak ezerötszáz főt számlál a szedett-vedett hadseregük.

Semmit sem számít, hogy csak ezerötszázan vannak. Ennyi ember is elegendő ahhoz, hogy a leégett főváros népe melléjük álljon. Elég egy szikra, egy hangos kezdeményezés, hogy az épületek után lángba boruljon a köznép lelke is, és a királyság dicsőséges korának visszaállításáért tűzbe menjen Osmosis szigetének egész lakossága. A fővárosban történt események híre majd futótűzként terjed vidéken is, és onnantól kezdve nem lesz, aki elfojthatná a fellobbanó tisztítótűzet!

Márpedig a tisztítótűz fellobbanásának pillanata eljött. Ezt Zsatar most már a lehető legvilágosabban látta maga előtt. Minden jel arra mutat, hogy

az istenek is elérkezettnek látják az időt, miszerint az égi igazságszolgáltatás végre újra teret nyerjen Evilágon, és visszatérjen Osmosis földjére az isteni rend.

Ilyen jel volt számára az is, hogy ezt a behemót testőrt széttépték a kutyák. A főpapnak már jó ideje tudomása volt arról, hogy a nagydarab katona alkalomadtán birkák között keres érzéki örömeket magának, de igazából soha nem foglalkoztatta, hogy miért tesz ilyesmit. Egyáltalán, már régóta nem foglalkoztatta semmi, ami a hivatása szerint a feladata lett volna. Nem akart segíteni, vigasztalni, nevelni vagy tanítani, már rég nem akart jó gondviselője lenni a gyülekezetének. Csakis a mások feletti befolyás érdekelte, és a királyság eszményének bűvöletében élt. Saját személyében akarta egyesíteni az egyházi és világi fennhatóságot, és ezáltal megalapozni Osmosis új uralkodócsaládjának hatalmát. Azt remélte, hogy ha a terve sikerül, akkor talán a fia is visszatér a szigetre, aki hosszú évekkel ezelőtt megtagadta őt. És a tékozló fiú segítségével létrejöhet az új dinasztia, amelyik ezer esztendőn át uralkodni fog Osmosis népe fölött.

Most pedig ott állt a vértől festett fűben, és már az sem zavarta, hogy a sarujára húscafatok tapadnak. Régóta nem érzett ehhez hasonlatos magabiztosságot. Az istenek ideje immár eljött, ehhez kétség sem férhet. És ő lesz az, aki eme égi igazságszolgáltatás élére áll idelenn, ebben a rút árnyékvilágban, és beteljesíti a magasabb rendű hatalmak szándékát.

Márpedig az istenek igazságot akarnak, erre utal az is, hogy például ezt a birkákkal üzekedő hitvány ázalagot kegyetlenül megbüntették. Igazuk is van. Pusztuljon el egész Osmosisban a semmirevaló csőcselék, és térjen vissza végre egy tisztább és egyértelműbben körvonalazható világ, ahol mindenki tudhatja, hol a helye, és ahol világos határok különítik el a nemeseket a rabszolga aljanéptől, a kiválasztottakat a közrendűektől, a sokra hivatottakat a feláldozható tömegektől. Erre való Osmosis tisztítótüze, és a holnapi felvonulás!

– Jól vagy, kegyelmes uram? – zökkentette ki a merengésből Uvon padre szerény és alázatos kérdése.

Zsatar kinyitotta a szemét, aztán átfogta a kis kopasz vállát:

– Menjünk odébb – javasolta, és Uvon csakhamar azt vette észre, hogy alig száz lépés után már ott állnak egy barakk előtt.

– Haladj be – noszogatta a főpap, miután kitárta az ajtót előtte, Uvon pedig módfelett elcsodálkozott ezen az udvarias gesztuson, és mivel ez merőben szokatlan volt, kezdett rosszat sejteni.

Odabenn aztán gyanakodva pislogott a barakk két lakójára, akik most keltek fel a priccsükről. Egyszerű darócruhában heverésztek eddig, mint két ájtatos tagja Osmosis egyházának, de amikor meglátták, hogy kik nyitottak be az ő szerény hajlékukba, rögtön üzembe helyezték magukat, és mintha egy rég megbeszélte parancsnak engedelmeskednének, szó nélkül a helyiség közepére állítottak egy különös állványt.

Uvon jól ismerte ezt az alkalmatosságot. Áldozati jószágok lemészárlásának eszköze volt. Mivel a barakk körbepásztázása során egyetlen állatot sem fedezett fel, lassacskán világossá vált számára, hogy ezt az állványt neki készítették elő. Most már a barakk két lakójára is másképp tekintett, és nem a darócruhájukat vélte a legjellemzőbb külső ismérvüknek, hanem a szögletes arcukat és az előreugró állkapcsukat.

– Az istenek mindig is áldozatokat követeltek tőlünk, amióta Evilág Evilág – szólalt meg váratlanul az egyikük.

– Emberemlékezet óta így megy ez – vette át a szót a másik.

– Amikor nagy dolgokra készülünk, áldozatot kell bemutatnunk az isteneknek, máskülönben hogyan is remélhetnénk, hogy vállalkozásunkat siker koronázza?

– És ugyan mi lehetne nagyobb áldozat, mint egy emberi élet?

A kis kopasz rémulten pislogott a felváltva szónokló darócruhásokra, és közben úgy elgyengültek a lábai, hogy már összekoccant a két térd a remegéstől.

– Bizony, az emberi élet a legdrágább az istenek előtt – jelentette ki az egyik durva arcú egyházfi, mire a társa így folytatta:

– És mivel a holnapi küldetésünk a legfontosabb esemény Osmosis életében, nyilvánvaló, hogy nem áldozhatunk kecskét, bárányt vagy barmot, az istenek támogatását kérve.

Uvonnak most már a könnyei is eleredtek, miközben térdre rogyott a barakk döngölt padlóján. Ekkor azonban egyszerre lépett oda hozzá a két darócruhás, felemelték a földről, és az egyik priccsre ültették. A mindeddig

hallgató Zsatar pedig elé állt, kezét a fejére tette, és lihegve így szólt:
– Nem itt akarunk. Tőled áldozatot. Hanem holnap. Osmosis főterén.

A padre most már végképp nem értett semmit. Rettegve pislogott az áldozati állvány felé, és lelki szemei előtt már a saját, földön guruló feje is megjelent, de ekkor megint a két darócruhás vette át a szót:

– Figyelj ránk! Az áldozatod a legmagasztosabb lesz, amit egyházi ember megtehet az ügyünkért. A nevedet a dédunokáink is emlegetni fogják, és a történetírók belefoglalják Osmosis örök legendájába.

– A főtéren fog szíven szúrni téged egy katona, aki egy derék királypárti ember, de vele sem volt könnyű megértetni, hogy meg kell cselekednie ezt a gázságot, és ki kell ontania egy padre véré.

– Mert ez az esemény lesz a lázadás gyújtópontja. A porrá égett Osmosis népe nem fogja eltérni, hogy a történetek után még a hitében is meggyalázzák, és a köztársaságiak immár a szent embereiket öldököljék büntetlenül.

– Őt végül sikerült meggyőznünk, és elfogadta ezt az áldozatot. Vállalta, hogy elköveti eme rút bűntényt. Megértette, hogy az istenek szemében nem gyilkos, hanem egy hős lesz, aki hamarosan a Csillagösvényen fog együtt lovagolni az egek uraival.

– Te vajon felfogod-e, mekkora szolgálatot tehetsz Osmosis népének? Megérted-e, hogy a legnagyobb dicsőség vár rád holnap, ami csak embert érhet Evilágon?

Uvon padre egyre csökkenő buzgalommal forgatta a fejét, ahogy felváltva tekintett a két darócruhásra, végül pedig inkább már csak maga elé meredt. Az érzelmi megrázkódtatások sorozata lassacskán beletörődéssé változott a lelkében, és amikor az egyházfiak elhallgattak, készen állt elfogadni a sorsát, és megnyugodott abbéli hitében, hogy a dolgoknak így kell történniük.

– Megáldalak – emelte fel jobbját Zsatar főpap. – Egyházunk soha. Nem fogja. Elfelejteti. A nevedet.

Baskír a tőle telhető legnagyobb sebességgel igyekezett észak-keletre, az anagur pusztaság felé, amikor egy tölgyerdőbe érkezvén furcsa közjátékok egész sorozata akadályozta meg a továbbhaladásban. A terep adottságai miatt először is kissé lassítania kellett, de még így is összeütközött valakivel, akit előzőleg semmilyen módon nem jeleztek a szenzorai. Az illető balról tűnt fel, de már csak az utolsó pillanatban, és mivel szintén rohanvást közlekedett, az ütközést nem lehetett elkerülni. Baskír következő élménye az volt, hogy bukfencezve repül a levegőben. Aztán letarolt egy tüskés bokrot, végül pedig elterült a földön.

Amikor felült és körbenézett, egy vörös hajú fiatal lányt vett észre, aki szintén azzal foglalatostkodott éppen, hogy összeszedje magát, de láthatóan neki sem esett komolyabb baja.

– Hol jársz erre, te leány? – kérdezte csodálkozva az öreg Tanító. – Főleg egyedül. Nem félsz, hogy megtámadnak mindenféle rossz emberek?

A vörös hajadon a hang irányába fordult, aztán feltápászkodott, és alaposan végigmérte az illetőt, aki a ruhájából a tüskéket szedvegetve üldögélt a bokor mellett.

– Maga meg mit szaladgál itt, öregapám? – kérdezte indulatosan. – El ne mesélje már nekem, hogy ekkora iramban kell gombát meg gyógyfüveket gyűjtenie!

Baskír egyik ámulatból a másikba esett. Bármilyen gyorsan is működtek az áramkörei, ezt a töméntelen mennyiségű információt egyszerűen nem volt képes feldolgozni.

Itt van egy fiatal leány, aki voltaképpen egy tökéletes szépség, emellett kifogástalan alakkal rendelkezik. Egyedül futkos az erdőben. Nem jelzi ki a szenzor a jelenlétét. És olyan magázódó formulát alkalmaz a norling nyelvben, amelyik lényegében sehol nem használatos, legfeljebb az orzók által bitorolt területeken, de hát azok meg innen nagyon messze vannak.

– Mégis, mit keresel errefelé, lányom? – kérdezte újra Baskír. – Itt laksz a környéken?

– Még ha itt is laknék – vonta össze a szemöldökét a szépség –, akkor se kéne engem legázolni, nem igaz?

Baskír nem adhatott választ, mert ekkor kénytelen volt abba az irányba fordítani a fejét, ahonnan a lány jött, mert több embert is érzékelt, akik éppen feléjük csörtettek. Most már tudta, hogy miért rohant lélekszakadva a vörös hajadon.

De nem is ez volt a legrejtélyesebb. Sokkal inkább az, hogy a lány is abba az irányba fordult. És az öreg Tanító nem tudta eldönteni, hogy csak a veszélyérzet indította erre, megszokásból nézett maga mögé, vagy pedig ő is érzékeli azt, amit elvileg még nem volna lehetséges érzékelnie...

– Talán tovább kéne menned – szólalt meg csöndesen Baskír. – Nem hiszem, hogy jó szándékúak az üldözőid.

A lány megütközve fordult az öregember felé. És aztán még sokáig álltak egymással szemben, mélyen belenézve a másik szemébe. Baskír sokat remélt ettől a körülménytől, de várakozásaival ellentétben egy fokkal sem lett okosabb tőle.

Végül a lány unta meg hamarabb a szemezést, és így szólt:

– Nem hagyhatom magára, bácsika. Én ugyan elrohanhatnék, de tartok tőle, hogy akkor ezek a gazemberek magán vezetnék le a haragjukat.

– Ez igazán kedves tőled, de ne félts engem – mosolyodott el Baskír. – Menj csak tovább, én majd elboldogulok ezzel a néhány haramiával.

– Én ugyan nem megyek tovább – jelentette ki a vörös hajadon. – Most már azt mondom, jobb lesz ezt a dolgot egyszer és mindenkorra elintézni.

Ismét csak furcsálkodva néztek egymásra egy darabig, és valahogy egyikük tekintetében sem tükröződött félelem a rájuk váró megpróbáltatásoktól.

A következő percben egyre hangosabb lett a csörtetés, majd elő is bukkantak a fák mögül a delikvenssek, szám szerint négyen. Mindannyian zöld ruhát viseltek, de annyira koszlott és szakadt öltözetet, hogy nem volt nehéz kitalálni, régóta élnek már a vadonban. Hajdanán talán valamelyik fejedelem vadászai, csapdaállító erdészei lehettek, de látszott rajtuk, hogy egy ideje már törvényen kívüliek, mert valamiért kikerülhettek uralkodójuk kegyeiből.

Amikor megpillantották az öregembert és a lányt, egymást próbálták túllicitálni a duhaj ordítózásban:

- Hát mégis megvártál minket, szépségem? Meggondoltad magad?
- Rájöttél, hogy nem tudsz nekünk ellenállni, mi? Ehhehhehe!
- Nagypádat minek hívtad ide? Tán azt hiszed, őt is meggyakjuk?
- Kár volt ennyit szaladnod, te kis hamis! Játsszod itt az eszed, de te is csak azt akarod, amit mi, te rafinált cemende!

Baskír nyugodtan álldogált a nemrég letarolt túskebokor mellett, és kedélyesen odasúgta a lánynak:

- Milyen szép, míves norling kifejezés ez a cemende...
- Na igen – súgta vissza rezignáltan a lány. – Mégiscsak választékosabb, mintha simán lekurváznának.
- Viszont ez a meggyakni szó csak ezen a tájegységen belül használatos – folytatta az öreg Tanító. – Nekem elhiheted, lányom, bejártam már az Északi-földrész valamennyi fejedelemségét.
- Sokáig elhallgatnám még érdekfeszítő eszmefuttatásait a nyelvészet rejtelseiről, bácsika – mondta a vörös hajadon –, de ha megbocsát, most akadt egy kis dolgom...

Azzal odalépett a legvérmesebbnek tűnő haramiához, és csípőre tett kézzel megállt előtte:

- Szóval tetszem magának, nagyuram? – kérdezte kihívóan.
- De még mennyire! – nyalta meg a szája szélét a delikvens.
- Hát akkor csak nézzen ide! – biztatta a lány, és egy hirtelen mozdulattal kibontotta a ruhájából a melleit.

Az illető még a tört szorongató kezét is maga mellé ejtette megdöbbenésében, és csorgó nyállal bámulta a vörös hajadon formás kebleit.

- Látott már ilyen szépeket? – kacérkodott tovább a lány.
- Még nem – nyelt nagyot a nyálcsorgató haramia.
- Hát akkor jól nézze meg, nagyuram, mert ez volt az utolsó, amit életében látott – bocsátotta előre a hajadon, aztán felemelte a két kezét, a mutatoujjait előrenyújtotta, és úgy dőfte bele az áldozata két szemébe, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb eljárása.

Az imént még felajzottnak tűnő útonálló, aki rózsaszín álmokat dédelgetett a várható testi érintkezésről, immár szerfölött pesszimista hangulatban rogyott össze. Kifolyt szemeit siratta volna, ha még lett volna mivel, így helyett durva és trágár szidalmakat szórt a lányra, és felszólította bűntársait, hogy öljék meg ezt az átkozott cemendét.

Azok persze enélkül is a tettek mezejére készültek lépni, hiszen mindannyian fegyvert szorongattak a kezükben. Egyikük például azonnal a lány mögé lépett, bal karjával könyökfogást alkalmazott a hajadon nyakán, a jobbjaiban fogott törp pedig megkísérelte a bordái közé döfni, de a vörös démon olyan villámgyorsan fordult ki a szorításból, hogy azt szemmel követni szinte nem is lehetett, majd rámarkolt a delikvens torkára, és úgy mélyesztette bele az ujjait a haramia bőrébe, mintha a keze valami hatalmas harapófogó lenne.

Közben Baskír is üzembe helyezte magát, és a másik két fickót vette gondozásba. Bár igaz, hogy ez a gondoskodás nem tartott valami sokáig. Az öreg Tanító mindössze annyit tett, hogy egy hirtelen mozdulattal megragadta a delikvensnek fejét, mint amikor két sárgadinnyét választ az ember a piacon, aztán olyan erővel kongatta őket össze, hogy a két haramia versenyt zuhanva rogyott le a földre.

– Ejha! – szólt elismerően a lány, és közben egészen szenvtelen mozdulattal döfte a megfojtott férfi törét a megvakított haramia szívébe, szinte oda sem nézve. Majd odalépett az ájult útonállóhoz, és leguggolt melléjük. Megragadta az egyiket az üstökénél fogva, felhúzta a fejét a térdére, és közben kedélyesen csacsogott: – Maga aztán jó erőben van, bácsika! Kezdetnek nem volt rossz, gyorsan harcképtelenné tette a mihasznákat, na de ne álljunk meg félúton, nem igaz?

– Mire készülsz? – kérdezte rosszat sejtve Baskír, de mire kimondta ezt a két szót, a vörös hajadon egyetlen mozdulattal kitörte a nyakát a csirkefogónak.

– Egy el sem követett bűnért? – kérdezte halkán a Tanító.

– Maga talán nem volt itt az imént, bácsika? Vagy befogta a fülét? – csattant fel a lány. – Nem hallotta, hogy mire készült ellenem ez a négy lator?

– A hangsúly azon a szón van, hogy készült – mutatott rá Baskír.

– Gondolja, hogy én lettem volna az első, akit meggyaláznak? – replikázott a lány, és most már az arca is olyan vörös lett a dühtől, mint a haja. – Hát elárulom magának, hogy a sokadik áldozatuk lettem volna. Csak ezúttal nem jó emberbe kötöttek bele. De ettől függetlenül megcselekszem, amit meg kell cselekednem, és ezzel ki tudja, hány hajadon becsületét mentem meg. – Azzal szemrebbenés nélkül eltörte a másik delikvens nyakcsigolyáját is, és úgy lökte félre a térdéről a hullá fejét, mintha csak egy undok csúszómászót separt volna le a szoknyájáról.

Baskír magába mélyedve bámulta a jelenetet. Az áramkörei szinte izzottak odabenn, de végül el kellett ismernie, hogy android-léte során most először szembesül valami olyasmivel, amit nem ért.

– Jó szerencsét, bácsika! – zökkentette ki az önelemzésből a lány hangja. – Aztán vigyázzon magára! Nekem most mennem kell, hív a kötelesség.

A vörös szépség még utoljára az öregember vállára tette a kezét, szinte simogatóan, majd egy szempillantással később úgy futott el a helyszínről, mintha soha nem is járt volna arra.

183. fejezet

Nihuc vezérezredes felszólítása nyomán a Kormányzói Hivatal helyiségében valóban elkezdett mindenki a holnapi nap feladataival foglalkozni, bár egyesek a mai, úgynevezett „gyűjtogató” estét is belekeverték, így aztán hamarosan olyan hangzavar keletkezett, aminek csak a testőrparancsnok erélyes közbelépése vetett véget:

– Egy kis csöndet, uraim! Azzal nem sokra megyünk, ha mindenki egyszerre kezd beszélni. Hadd foglaljam össze pár szóban a helyzetet, utána pedig talán haladjunk végig időrendi sorrendben a feladatokon, hátha úgy hamarabb végzünk. Már csak azért is, mert nemsokára kezdődik az olimpia megnyitó ünnepsége, és nem volna szerencsés, ha maga a kormányzó maradna le a rendezvényről.

Mivel csak egyetértő megjegyzések hangzottak el – sűrű bólogatások mellett – Nihuc így folytatta:

– Az első támadási esemény a ma éjjeli gyűjtogató, de azzal jelenleg nincs teendőnk, mivel új információ nem merült fel, az eddig beérkezett

információkra pedig megfelelően reagáltunk, és minden óvintézkedést megtettünk, hogy megakadályozzuk az idevágó cselekményeket. A potenciális elkövetőket kiiktattuk, és csakis olyan célszemélyek maradtak szabadlábon, akiknek a lefogása veszélyeztetné az elhárító műveleteink titokban tartását. De az ő megfigyelésük is biztosított, mégpedig száz százalékgig megbízható embereink által. A mai nap tehát kipipálva. Most térjünk rá a kettes számú támadási eseményre...

– Melyik is lenne az? – szólt közbe az orrnyergét tapogatva Dariosz, akin láthatóan ismét úrrá lett a minden sejtjét eluraló fáradtság, és úgy festett, mint aki komoly koncentrációs nehézségekkel küszködik.

Nihuc jelentőségteljes pillantást vetett a kormányzóra, aztán egy fokkal lassabban, de folytatta:

– Osmosis legfőbb egyházi vezetői holnap zavargást akarnak kirobbantani a fővárosban, nem utolsósorban a gyújtogatás utóhatásaira támaszkodva, ehhez nagyjából ezerötszáz embert gyűjtöttek maguk mellé. A céljuk egyértelműen a köztársaság megdöntése és a királyság visszaállítása.

– Remek – bólintott Dariosz, majd hasonlóan ironikus hangnemben folytatta: – Mi mást is kívánhatna magának egy kormányzó, aki életre hívta ezt az egész olimpiát, mint hogy mindjárt a rendezvény másnapján meg akarják puccsolni olyan személyek, akik egy vallásos társadalomban megkérdőjelezhetetlen hatalmasságok?

– Értem én az elkeseredettségedet, kormányzó – szólt át az ovális asztal túloldaláról Szubotáj –, de hadd mondjak valamit. Én katona vagyok. Részt vettem már jó néhány stratégiai megbeszélésen, meg mindenféle eligazításokon, de egyik ilyen alkalommal sem az irónia és a cinizmus határozta meg a hangulatot. Most sem ennek van itt az ideje.

Azzal Nihuchoz fordult, és feltett egy valóban szakmai kérdést:

– Ennek az ezerötszáz fős brigádnak milyen a harcértéke?

A vezérezredes láthatóan örömmel vette az érdeklődést:

– Guzel jelentése alapján elmondhatom, hogy az alakulat bő egyharmada semmilyen kiképzéssel és semmiféle harci tapasztalattal nem rendelkezik. Vidéki, fellázított parasztok és szökött rabszolgák, akikben túlteng a vallási hevület, és a főpap szavára bárkinek nekirontanának, de a fegyverzetük

mindössze kiegyenesített kaszákból, sarlókból, illetve husángokból és botokból áll.

– Mert hiszen nem is a harcértékük a lényeg – vélekedett Mario –, hanem a tömegük és a jelenlétük.

– Mit értesz ez alatt? – fordult oda az olasz fiúhoz Dariosz, de mire az válaszolhatott volna, Attila már le is csapott a szavaira:

– Szerintem nagyon jól látja a helyzetet fiatal barátunk! Ennek az egésznek a tömegpszichózis a lényege – magyarázta. – Ha Osmosis népe azt tapasztalja, hogy jelen van a városban ezerötszáz elégedetlen ember, akkor nagyon sokan hajlamosak lesznek hozzájuk csapódni. Még csak harc vagy erőszakos cselekmény sem szükséges ehhez a tervhez! Elég egy megfelelő létszámú embertömeg, akikhez aztán egykettőre csatlakoznak újabb és újabb csoportok, a végén pedig itt fog üvöltözni a Kormányzói Palota előtt a fellázított és kellően hangulatba hozott sokaság, és Dariosz fejét fogják követelni a leégett város üszkös romjai fölött.

– Csakhogy a város nem fog leégni, így tehát üszkös romok sem lesznek – mutatott rá Dariosz.

– De akik ezt a ribilliót szervezik, ezt még nem tudhatják – mutatott rá Attila.

– Valóban nem tudhatják? – vetette közbe ismét Mario.

– Mire célzol? – kérdezte Dariosz.

– Nekem még nem sok helyismeretem van itt, tehát még csak nem is sejtem, hol van ez a Monostor – ismerte el a Sebezhetetlen. – Például milyen messzire van a fővárostól? Ha Osmosis lángba borulna, akkor a sötét éjszakában ellátszódna odáig az égő város fénye? Vagy mondjuk eljuthatna odáig a füst szaga? És ha ilyesmit nem tapasztalnak, akkor...

– Nagyon jó meglátás! – csapott le az olasz fiú szavaira Nihuc. – És itt rá is térhetek arra a műveletre, amelyet a megtévesztés érdekében kell alkalmaznunk. A főváros és a Monostor között elterül egy viszonylag jól körülhatárolható erdősáv. Ha abban a hiszemben akarjuk tartani a köztársaság ellen fenekedőket, hogy Osmosis valóban lángokban áll, akkor ezen az éjszakán fel kell gyújtanunk azt az erdőt.

– Mi ennek a veszélye? – hunyorgott Dariosz. – Kinek a tulajdona a szóban forgó erdő? És egyáltalán, mi a garancia arra, hogy ez a megtévesztés sikerülhet?

– Az az erdő állami tulajdon – szögezte le a vezérezredes. – A tűz továbbterjedésének esélye majdhogynem a nullával egyenlő, mert az erdősáv egy jól körülhatárolható sziklaterasz flóráját képezi. Minden szempontból ideális. A Monostorból nézve annak az erdősávnak a leégése pontosan ugyanazt az optikai élményt nyújtja, mintha a mögötte elhelyezkedő város lángolna. Kiszámítottunk minden paramétert, egészen a holdak fényerejéig bezárólag, tehát elhiheted nekem, hogy amikor éjjel bármelyik lázadó felnéz az égre a Monostor udvarán, azt fogja gondolni, hogy Osmosis éppen most válik üszkös romhalmazzá.

– Aham – motyogta Dariosz. – Tehát kiszámítottátok. Meg a paraméterek. A holdak fényerejéig bezárólag...

Szubotáj most már kissé felfortyant:

– Még mindig nem tudod megérteni, hogy ezek androidok? Akkor is kommunikálnak egymással, amikor éppen hozzád beszélnek! És nem kell nekik papír meg ceruza, hogy kiszámítsák egy ilyen tervnek bármelyik paraméterét! Szedd már össze magad, kormányzó, az ég áldjon meg!

Dariosz a beszélgetés ezen pontján úgy érezte, a tatár egyre sűrűbben elhangzó leckéztető szavai nyomasztólag hatnak rá. Nem is olyan régen még kifejezetten kedvelte Szubotáját, de ahogy ezen a megbeszélésen viselkedett vele szemben, azt kínosnak és barátságtalannak értékelte.

Mindazonáltal azt is jól tudta, hogy már egy ideje képtelen azt a teljesítményt nyújtani, amit elvárnak tőle. Így aztán nem is orrolt meg a tatárra, sokkal inkább saját magára volt dühös. Miféle hülyeség ez, hogy egyetlen átvirrasztott éjszaka ennyire kiveri őt a járásából? Hát ne vicceljünk már! Otthon, a Földön hány és hány éjszakai műszakot lehúzott úgy, hogy közben egy pillanatra sem hunyhatta le a szemét? És reggelig mindenféle drogdílerék, késelők és egyéb erőszakos bűnözők egész kis csapatát kapcsolta le.

Na jó, az is igaz, hogy ideát, Osmosisban azért nagyon töményen sorakoztak egymás után a durvábbnál durvább történések az elmúlt

időszakban. De hát akkor is! Ez így nem mehet tovább. Kérnie kell Nihuctól egy kis...

Nem kellett kérnie. Mire odafordult a vezérezredeshez, az már nyújtotta felé az apró tégelyt, benne a rejtélyes főzettel. Dariosz valahol sejtette, hogy ettől most kicsit meg kéne rettennie, de már ilyesmihez sem érzett elég erőt, annyira elcsigázott volt.

– Az igen! – méltatlankodott az asztal túloldalán Szubotáj. – Nem arról volt szó, hogy ma még csak nem is borozunk? Ti meg már a töménynél jártok?

– Garantáltan alkoholmentes – pillantott oda Nihuc, és ez a pillantás olyan erejű volt, hogy a tatár jó katonaként rögtön megérezte, ennek az eligazításnak többé nem témája az iménti jelenet.

184. fejezet

Éjszaka volt. Baskír a szokásos tempóban futott észak-kelet felé, de egyszer csak lelassult, és azt kellett konstatálnia, hogy sorra mondják fel a szolgálatot a különböző rendszerei. Ennek a legegységértelműbb jele volt, hogy ugyan fokozatosan, de elég rövid idő alatt megszűnt a sötétben látás funkciója. A Tanító először azt hitte, hogy ennek tudható be az általános lassulás, de aztán kiderült, hogy más bajok is vannak.

Megállt, hallgatózott, aztán felnézett az Ezüstholdra, amelyik bekukucskált a fák lombjai között, és halovány fénnel vont be az erdőt.

Körbepillantott a terepen, majd kiválasztott egy terebélyes tölgyet, amelynek ágai között megfelelőnek vélte a szüneteltetést hajnalig.

Felmászott, és elhelyezkedett egy olyan pózban, amelyik a legkevesebb energiahasználattal járt, ugyanakkor egy esetleges külső szemlélő számára sem tűnhetett természetellenesnek.

Gyors öndiagnosztikát végzett, és persze nem mulasztotta el, hogy azonnal leadja a soron kívüli jelentést a Központnak, amíg képes rá:

– Hibajegy #141A45008: a piezo-elektromos rendszer meghibásodott. Éjjeli funkciók: negatív. Innentől kezdve csak a napenergiát vagyok képes hasznosítani.

Aztán – meg sem várva a visszajelzést – a takarékoság jegyében azonnal kikapcsolt.

A hajnali Nap első sugarai ébresztették. Kinyitotta a szemét, de türelmesen üldögélt tovább az ágon, hátát a fatörzsnek vetve, amíg a töltés a megfelelő szintet biztosította. Utána lemászott a talajra, és folytatta útját a célpont felé. Eleinte energiatakarékos tempóban, de amikor kiért az erdőből, és élvezhette az akadálytalan napsütést, akkor a szokásos sebességre váltott.

Nem sokáig volt eseménytelen a haladása. Mielőtt elérte volna a nagy folyót, amely az anagur pusztaságokat elválasztotta a norling vidékektől, két gyors lovas eredt a nyomába, és amikor utolérték, az egyikük egy hosszú bot segítségével fojtókötelet hurkolt a nyakára, mint valami sintér, és utána már nem volt kérdés, hogy Baskírt addig fogja a bot segítségével a lova után húzni, ameddig csak akarja.

Szerencsére nem sokáig akarta, a foglyul ejtés után azonnal lelassított. Aztán leszállt a lováról, és mintha csak egy vak tapogatózna egy hosszú és egyenes rúd mentén, hátrahaladt a földön fekvő áldozatához. Nem szándékozott teljesen leoldani a kötélfajtát, de kissé meglazította, mert ki akarta kérdezni az áldozatát.

Baskír egyelőre mozdulatlanul feküdt a földön. A fojtókötel természetesen kicsit sem zavarta a funkcióit, hiszen sem lélegzetvételre, sem a nem létező fájdalmainak tompítására nem volt szüksége. De azért zavarta a dolog. Haladt volna tovább.

– Ki vagy te? – kérdezte a lovas, és az öreg Tanító megpróbálta felmérni, legújabbán kivel hozhatta össze a sors.

Közben odaért a másik lovas is melléjük, aki egyelőre nem szállt le a hátasáról, és igazán magasból szemlélte az eseményeket, a legnagyobb meglepéssel:

– Na, ilyet se fogtál még, komám! – röhögött fel félig gúnyosan, félig elismerően. – Nyárson sütyöd meg, vagy bepácolod?

– Te barom! – nézett fel a társára a földön guggoló. – Nem hallottad még, hogy az ilyen futkosókra több fejedelemségben is vérdíjat tűztek ki?

– Nem nagyon – ismerte el a másik. – Azt hittem, szarvasra megyünk ma, vagy legalább őzre, de hogy neked épp egy ilyen öregember kell, azt nem hittem volna.

Baskír megunta a dolgot. Tesztelve az energiaszintjét úgy döntött, hogy ideje lerendezni a problémát.

– Ha nem rám vágytatok zsákmány gyanánt, talán el is engedhetek, és akkor békességben múlik el ez a nap – szólt barátságosan.

Hamar kiderült, hogy nem talált értő hallgatóságra.

– Hallod, komám? – szólt oda a lóháton ülő a társának. – Mintha fenyegetőzne ez a vén lóköttő. Tudja ez, hogy kikkel beszél?

Baskír villámgyorsan lehámozta a nyakáról a kötelet, kibújt belőle, majd felállt, és újra felajánlotta:

– Elmehtetek békével. Nem lesz semmi baj. Nem bánom, hogy kinek milyen jelentést adtok le, melyik uraság szolgálatában álltok. De hagyjatok utamra menni!

A fojtóköteles felegyenesedett, és látványosan odébb rúgta a már feleslegessé vált botot, ezzel egyidejűleg pedig előhúzta a kardját. A társa is leugrott a ló hátáról, és szintén kardot rántott, mert érezte, hogy a helyzet komoly fordulatot vett.

– Mit pofázol te nekünk békéről meg bajról, vénember? – csattant fel a köteles. – Kettőt pislantasz, és úgy leváglak, mint a...

Nos, nem kellett kettőt pislantani ahhoz, hogy Baskír odalépjen a fickó elé, kikerülje a kardját, és beledöfje mutatóujjait az áldozata szemébe, aztán az összerogyó férfinak megragadja a fejét, és egyetlen mozdulattal kitörje a nyakát.

– Nem elugattam előre? – kelt ki magából az öreg Tanító. – Megmondtam, hogy ha továbbengedtek, akkor nem lesz semmi baj! Mi a kurva anyátokat nem bírtatok ebből felfogni???

A lóról leszállt férfi eközben a feje fölé emelte fegyverét, és lesújtott az öregemberre... vagy inkább a hült helyére, mert amaz közben félreugrott, aztán oldalról támadt, és úgy ragadta meg ellenfelét, hogy az nem is értette, hogyan történhetnek ilyen követhetetlen gyorsasággal a dolgok.

– Én akartam ezt? – harsogta az öregember, miközben a lovát elhagyó lovas nyakát szorongatta. – Hát én aztán nem akartam semmiféle bajt, ti rohadékok! Megmondtam, hogyha továbbengedtek, akkor semmi gond

nem lesz. De nektek nem volt elég ez, ugye? Ti vért akartatok, meg főleg vérdíjat!

Azzal kitörte a rémült arcú férfi nyakát, és lerogyott a földre.

Sokáig ült még ott, magába mélyedve, önvizsgálatot tartva, teszteket lefuttatva, az eredményeket értékelve. Aztán leadta a jelentést:

– Kérem azonnali felmentésemet. Hibajegy: #255DF3434, detektált címkék: önuralom elvesztése, káromkodás, agresszió, szadizmus.

Egy darabig csönd volt a vonalban, aztán a Központ válaszolt:

– Negatív. Folytassa útját a kijelölt cél felé.

185. fejezet

Dariosz mohón nyelte le a tégely tartalmát, és aztán újra átélhette, ahogy a szer hatása pillanatok alatt szétárad minden sejtjében, és nemcsak a testi fáradtsága múlik el, de a gondolatai is olyan villámsebessen cikáznak, mintha éppen most ébredt volna fel, frissen és kipihenten. Rögtön eszébe is jutott egy kérdés, és nekiszegezte Nihucnak:

– Mi van akkor, ha nem vesződünk annak az erdőnek a felgyújtásával? Osmosis tudtommal még sosem égett porig, így hát a Monostorban bujkáló ellenségeink sem tudhatják, hogy milyen látványt nyújt egy ilyen esemény, és mekkora a fényereje. Nem lenne hasznosabb, ha inkább minden megbízható és hadra fogható emberünket a védekezés szolgálatába állítanánk, nem pedig gyújtogatni küldenénk őket?

– Az erdő felgyújtása is a védekezés része – mutatott rá a vezérezredes. – Az ellenség totális megtévesztésénél pedig kevés nagyobb előny létezik a hadviselés során – tette hozzá, Szubotáj heves bólogatásától kísérve. – Azt se feledd el, kormányzó, hogy a Monostor nem csupa pór bugrissal és egyéb retardált személyekkel van tele. Van ott jó néhány olyan egyházi vezető is, akik a különböző tudományoknak magasan kvalifikált művelői. Nem volna szerencsés, ha bármelyikük is elbizonytalanodna.

A tatár szükségesnek érezte hozzáfűzni:

– A megtévesztés csak akkor lehet sikeres, ha az ellenség minden egyes katonáját sikerül csőbe húzni. Elég, ha csak egy veti fel közölük, hogy vajon miért nem világítja meg az eget az égő Osmosis, máris kész a baj. A

bizonytalanság végül úrrá lesz a parancsnokokon is, akik esetleg megváltoztatják az eredeti tervet, és akkor már mi leszünk lépéshátrányban.

– No de mi a tervük? – kapaszkodott bele Szubotáj egyik szavába a kormányzó. – Mert erről még nem hallottam semmit. Vagy rosszul emlékeznék?

– Kis türelmeteket kérem, éppen most kapok erről jelentést – közölte Nihuc. – Guzelnek a Monostor káptalanjában sikerült beszédbe elegyednie egy olyan illetővel, aki ismerheti a holnapi nap részletes tervét.

– Rendben – nyugtázta Dariosz. – Akkor térjünk vissza egy olyan témához, amelyet tatár barátunk vetett föl, de csak részleges válasz érkezett rá. Azt már tudjuk, hogy az ezerötszáz fő egyharmada semmilyen kiképzéssel és harci tapasztalattal nem rendelkezik. De mi a helyzet a maradék kétharmaddal? Mégiscsak egy ezrednyi emberről beszélünk. Nekik mekkora a harcértékük?

Szubotáj szélesen elmosolyodott, és őszinte elismeréssel jegyezte meg:

– Ez igen! Ez már az a Dariosz, akit megismertem!

Azzal felemelkedett a székéről, áthajolt az asztal fölé, és lepacsizott a szintén elvigyorodó kormányzóval, és ennek a mélyen emberi és földi gesztusnak a nyomán Dariosz immár ugyanazt a rokonszenvet érezte a tatár iránt, mint nem sokkal korábban.

– Nem tudom, mit hörpintettél fel az imént – ereszkedett vissza a székébe Szubotáj –, de ha majd túl leszünk ezen a haccacárén, elkérném a receptjét. Talán nekünk is jól fog jönni ott, fenn északon, amikor a nyugati kalandozásaink stratégiáját tervezzük meg, nem igaz? – bökte oldalba Attilát.

– Én a szakrális törzsfő vagyok – tárta szét a karját színpadiasan Attila –, a hadászati tervezés a te hatásköröd – emlékeztette a társát, de azért az ő arcán is látszott, szerfölött örül neki, hogy az utóbbi időben uralkodóvá vált feszült légkör helyét kezdi elfoglalni az a hangulat, amelyet a földi emberek egymás között megszoktak.

– Hogy a felmerült kérdésre is válaszoljon valaki – szólalt meg Nihuc –, tájékoztatlak benneteket, hogy a maradék ezer ember, ott a Monostorban,

elég jelentős harcértéket képvisel. Ugyanis a kontingensnek azt a részét jobbára orzók alkotják, ők pedig mind a tengeri harcokban, mind a szárazföldi hadviselésben komoly tapasztalatokra tettek szert, nem utolsósorban Neridea elfoglalása során.

– Na, ez már feladat. Egy ezrednyi tapasztalt harcos azért nem vehető félvállról – vélekedett Szubotáj. – Mi ugyanennyi katonával néha akkora galibát szoktunk okozni az Északi-földrész különböző fejedelemségei között, hogy alkalmanként egészen jelentős területek cserélnek gazdát, csupán azért, mert egyik vagy másik fél mellé állunk az aktuális csetepatében.

Attila bizonytalanul megvakarta a borostát az állán, és látszott rajta, hogy tépelődik valamin, de aztán csak kibökte:

– Végül is miféle emberek ezek az orzók? Nézzetek hülyének, de mi ott, fenn észak-keleten még nem nagyon hallottunk felőlük. Vagy legalábbis nem annyit, hogy képben legyünk a nemzetségük felől.

– Nem csodálom, hiszen a földrész két átellenes sarkában laktok – felelte Nihuc. – Mindazonáltal az orzókat nemzetségnek nevezni igen erős túlzás. Nincs azoknak közük sem nemzethez, sem nemzetséghez, leginkább népségnek lehetne aposztrofálni őket, de én csak úgy emlegetem az orzókat, mint Evilág söpredékét, akiket az Északi-földrésztől és a Szigetvilágból hordott össze a szél.

Attila, bár kissé kényszeredetten, de felröhögött:

– Hát vessetek az Arénában a mókusok elé, de én eddig azt hittem, hogy az orzók egy külön emberfajta itt, és valamiféle külső jegyek alapján meg lehet őket különböztetni a többiektől. Teszem azt, nagy a fülük, vagy sötétebb a bőrük, esetleg furcsa színű a hajuk... Mindenesetre most már értem, hogy miért tudott elvegyülni köztük a Monostor káptalanjában Guzel.

– Vess csak egy pillantást a térképre – mutatott a falra Nihuc. – Láthatod, hogy a Belső-tengert nyugaton két félsziget zárja le, egy szűk szorost alkotva. Kietlen, rút vidék, elsősorban azért, mert a déli félszigeten működik egy még ma is aktív vulkán, amelyik néhány évente kitör, és hamuval borítja be a környéket. Nagyjából száz évvel ezelőtt a terület akkori birtokosa, egy norling király fegyenctelepet üzemeltetett az északi félszigeten, és oda száműzte az apróbb bűnöket elkövető jobbágyságot és egyéb alattvalóit. Olyanokat, akiket sem kivégeztetni, sem megcsonkíttatni

nem akart, mert a későbbiekben még szükség volt a munkaerejükre, így ők a büntetésük letöltése után visszatérhettek a királyságba. Csakhogy egy kiterjedt örökösödési háború nyomán a királyság összeomlott, és a területeit a környékbeli fejedelemségek osztották el maguk között.

– Van egy olyan gyanúm, hogy a fegyenctelep ekkor maradt gazdátlan – szúrta közbe Attila.

– Jól gondolod – bólintott Nihuc. – A kopár félsziget senkinek sem kellett, így aztán hamarosan egy különös társadalom alakult ki a területén, amelynek létszáma nőttön nőtt. No nem elsősorban a természetes szaporodás volt ennek az oka, hanem inkább az, hogy egy idő után mindenféle számkivetett ember menedéke lett. Csak úgy özönlöttek oda a szökött rabszolgák, a törvény elől menekülő rablók és gyilkosok, Evilág minden szerencselovagja és kalandora. Csak a nagy rabszolgafelkelés leverése után háromezer ember hajózott át az orzók földjére Olundea szigetéről, de a balul sikerült felvidéki parasztlázadás is több ezer fővel gyarapította a számkivetettek társadalmát.

– Mostanában mennyien lehetnek? – érdeklődött Szubotáj.

– Csak becslés áll a rendelkezésemre, de az is százezres nagyságrendű. Jó két évtizeddel ezelőtt érte el a népességgrobbanás azt a szintet, hogy az orzók már a déli félszigetet is birtokba vették, mostanra pedig annyira túlszaporodtak a lakóhelyüket, hogy az idén szemet vetettek Neridea szigetére, és el is foglalták. De már azelőtt is sok gondot okoztak a Belső-tengeren, hiszen a legkedveltebb zsákmányszerző foglalatosságuk mindig is a kalózkodás volt.

– Eddig mindent értek, de az hogy lehet – emelte fel a mutatóujját Attila –, hogy ezek az orzók mindenkinek csak kellemetlenséget okoznak, kárt csinálnak, veszélyeztetik a biztonságos tengeri hajóforgalmat meg a kereskedést, mégsem fogott össze ellenük néhány meori királyság vagy norling fejedelemség, és nem verték le őket, mint vak a poharat?

– Érdekes téma, és sokat tudnék róla mesélni, de talán majd egy másik alkalommal kerítsünk erre sort – javasolta a vezérezredes. – Amit elmondtam, az csupán annak érzékeltetésére szolgált, hogy a Monostorban megbúvó ezrednyi orzó harcértéke valóban nem vehető félvállról.

Attila egyelőre nem volt hajlandó leszállni a témáról:

– Egyáltalán hogy tudtak ennyien beférkőzni a szigetre? – firtatta csodálkozva.

– Az olimpia egyik káros mellékhatása – jegyezte meg Dariosz lehajtott fejjel, és nem lehetett tudni, hogy ezt most ironikusan vagy az önkritika jegyében állapította meg.

– Ne a múlttal foglalkozzunk, hanem a jövővel, vagyis a holnapi eseményekkel! – csapott az asztalra a tatár. – Kicsit sem fontos most az orzók néprajzi leírása, sokkal lényegesebb, hogy meg kell őket akadályozni abban, hogy bevonulhassanak a városba, és fellázítsák Osmosis népét!

Törzsfőnök kollégája értetlenül fordult felé:

– Mit idegeskedsz, Szubotáj? A kormányzónak egy egész hadsereg áll a rendelkezésére, ráadásul ott van pluszban a Neridea Ezred – mutatott rá a magyar.

Dariosz erre meglepő bejelentést tett:

– Amíg én vagyok Osmosis kormányzója, a Neridea Ezredet senki nem vetheti be olyan tömeg ellen, amelyikben a köztársaság alattvalói is szerepelnek.

186. fejezet

Miután Guzel ráuszította a kutyákat a marcona külsejű őrre, és rövid menekülés végén átdobta magát a cölöpkerítésen, eszében sem volt elhagyni a Monostor környékét. Pontosan tudta, hogy még számos információ vár rá ezen a helyszínen, és minél többet megszerez belőlük, annál nagyobb segítségére lehet a többieknek. Megkerülte hát a monostori birtokot, és a kutyás incidens átellenében, a kerítés tövébe kuporodva várta a megfelelő pillanatot az újbóli bevetésre.

Ez a pillanat nemsokára eljött, mert a nagy hodályból egyszer csak sorra kiszállingóztak az emberek, és a többségük a monostori telek hátsó végében elhelyezkedő kantin felé vette az irányt. Az italmérésből csakhamar duhaj mulatozás hallatszott ki, Guzel pedig újra felmászott a kerítés tetejére. Bekukkantott az egyházi birtokra, és amikor azt látta, hogy veszélytelenül bejuthat, átvette magát a palánkon.

Kicsivel később, a Monostor kápolnájában aztán hamar összehaverkodott egy köpcös kis emberrel, aki már akkor is spiccesnek tűnt, amikor a Tanító óvatosan beoldalgott az italmérésbe. Ahogy szétnézett odabenn, erre a fickóra esett a választása, aki mindenáron borsozni akart valakivel, mégpedig komoly tétben. Guzel jól ismerte ezt a bors nevű táblajátékot, amelyet fehér, illetve fekete borsszemekkel játszhatott két ember, és furcsa keveréke volt a Földön ismert malom és amőba nevezetű játékoknak.

– Én állok a fogadást – közölte szerényen, de határozottan a köpcössel Guzel, miután odalépett mellé.

Az izzadságtól fénylő arcú ember alaposan végigmérte a bátor jelentkezőt, aztán felragyogva így szólt:

– Fasza! Akkor irány az asztal! És elmondom még egyszer, hogy fél itce bor a tét. Minden győzelem annyit ér. Világos?

Guzel bólintani is alig tudott, már karon is fogta a köpcös, és szinte odavonszolta a játékasztalhoz, amelyen a tábla állt, rajta a koncentrikus körökkel és a vastag vonalakkal megrajzolt négyszögekkel. Kiosztották maguk között a tíz darab fekete és tíz darab fehér borsszemet, aztán leültek egymással szemben.

Az első partit Guzel nagyjából öt perc alatt veszítette el. Természetesen szándékosan. És ahogy illett, már indult is a pulthoz a fél itce borért. A kis köpcösnek utána nem kellett még öt percnyi idő sem, hogy benyakaljon ennyi italt a második parti során.

Az android kezdetől fogva próbált információkat kinyerni partnere gondolataiból, de azt kellett megállapítania, hogy az illető minél többet iszik, annál inkább bezár az agya, és csupa hibás, törött és használhatatlan agyhullám távozik az elméjéből. Természetesen nem volt újdonság számára, hogy ilyen típusú emberek is szép számmal léteznek, de kicsit sem értette, hogy a helyiség első végigpásztázása során miért pont ezt a delikvenst jelölte ki számára a saját intelligenciája, mint becserkészendő célpontot.

Ha Guzel ember lett volna, akkor jelen pillanatban az a két szó írta volna le a leghívebben az állapotát, hogy csalódott és bizonytalan. De mivel nem

ember volt, állhatatosan folytatta az információszerzést, immár a kettes számú módszerrel.

– Te orzó vagy, vagy meori? – kérdezte asztaltársát, mire az egyre kipirultabb arcú fickó lazán megvonta a vállát:

– A pélóm se tudja már. Lassan négy esztendeje, hogy megpattantam erről a szigetről, és az orzók közt találtam menedéket. De nem bántam meg, ha már ennyire érdekli.

Guzelt nem lepte meg a válasz. A köpcös durva szóhasználata nyomán már korábban is úgy vélte, hogy a delikvens jelentős időt tölthetett az orzók között. Erre utalt az is, hogy minél részegebb lett, annál több norling szót kevert a beszédébe, és már a magázó és tegező formulát is olyan ötletszerűen váltogatta, hogy valószínűleg saját maga sem vette észre.

– Hopp, itt egy újabb csípős vonal, haver! – rakta le az utolsó fekete borsszemet a táblára a köpcös. – Indulhat a pulthoz! Hihehöhöhö! Ugyanebből hozzon egy fél pintet! És mondd meg a világoskék kötényes lánynak, hogy csókoltatom a gyönyörű csöcseit, bármelyiket! De akár mind a kettőt is!

Guzel elgondolkodva vágott át az egyre terebélyesedő embertömegben. Ki hinné, hogy ez itt egy vallási entitás évszázados, szinte már szent helye? Mert hát a káptalan mégiscsak a telekhez tartozik, elvégre a cölöpkerítésen belül van. Vajon ez az italmérés jelenleg miben különbözik például egy kikötői kocsmától, vagy a vigalmi negyedben megbúvó bármelyik ócska lebutától?

Érthető persze, hogy a főpap – mint bármelyik hadvezér – engedélyezte a lazulást a seregének, mert nyilván úgy véli, hogy így majd sokkal nagyobb elszántsággal vetik bele magukat a küzdelembe holnap, na de hát ez itt mégiscsak egy szakrális helyszín! Itt eskették fel Osmosis korábbi királyait!

Az odáig rendben van, hogy Zsatar nem engedte be a megszentelt kőépületekbe ezt a gyülekező tömeget, de vajon mit szólnának a főpap sohasem létezett istenei ahhoz, hogy ez a söpredék lepi el a Monostor területét? Guzel a saját szemével látta, amikor az egyik részeg himpellér II. Adaul király mellszobrának talapzatát hugyozta telibe, és közben Osmosis hajdanvolt uralkodójának fülébe kapaszkodott, mert annyira részeg volt, hogy már állni is alig bírt.

– Tessen kérni! – zökkenetette ki az elemzésből a pultos lány felszólítása, és Guzel most már idejét érezte, hogy az összes hibakereső protokollt lefuttassa az elméjében. Ez már a harmadik olyan jel volt, amit nem tudott értelmezni ezen az elátkozott helyszínen, ráadásul igen rövid időn belül. Először a marcona őr talált rá, aztán kifogta a legzártabb agyú delikvenst az egész vendégseregletből, most meg még ez a lány is rászól... Talán megszűnt a több irányba figyelés funkciója? Vagy kezd az elektronikus szenilitás mezsgyéjére tévedni? De hiszen még alig kezdte el ezt a küldetést!

Amikor visszatért a játékasztalhoz, és lerakta a fél itce bort a köpcös elé, úgy gondolta, akármilyen is legyen ez a hely, neki itt most mindenképpen bizonyítania kell, mert szorít az idő.

– Remélem, ez volt az utolsó, amit kihoztam neked, mert mostantól én kívánok nyerni – jelentette ki elszántan.

Játékos társa megvillantotta hiányos fogsorát:

– Majd azt én tudom, hogy te mikor nyerhetsz, kiskomám. Amikor én már színiig leszek tüzes borral! – harsogta röhögve.

Guzelnek immár komolyabb agymunkájába került, hogy elveszítse a következő partit, mert a köpcös egyre rosszabbul játszott. De jó tíz perc után újra csak a pulthoz fáradhatott, és készséggel leszállította partnerének az újabb adag bort. Amikor visszaült az asztalhoz, idejét érezte, hogy felfrissítse a párbeszédüket:

– Hát nem igaz, hogy ennyire rosszul megy nekem a játék – kezdett bele a sopánkodásba. – Abban azért erősen bizakodom, hogy holnap majd mellém áll a szerencse, és egy-két rohadék katonát kardélre hányhatok.

A köpcös megütközve pislogott rá:

– Te meg miről beszélsz, kiskomám?

– Hogyhogy miről? A holnapi eseményekről.

– Ugyan már! Nem lesz itt semmiféle csetepaté.

– Úgy véled?

A köpcös az asztalra hajolt, és úgy szónokolt, mint valami bennfentes, hiszen ekkorra már nagyon okosra itta magát:

– Gondold csak át! A Neridea Ezred is mellettünk van, a nép is velünk lesz, ilyen körülmények között pedig megnézném azt a hadsereget, amelyik nem áll át azonnal. Tehát ha arra fáj a fogad, hogy katonát ölhes holnap, akkor erősen csalódnai fogsz... Na de miért szomjazod ennyire Osmosis katonáinak vérét, haver?

– Sok évvel ezelőtt a rohadék köztársaságpárti pribékek megölték az apámat – felelte Guzel, és amikor kifejtette a részleteket, igyekezett jó néhány norling szót is belefoglalni a mondandójába. Ennek meg is lett a hatása, mert a köpcös egyszer csak megkérdezte:

– Maga is orzó lenne?

– Hát persze, hogy az vagyok – vágta rá Guzel. – Nem tűnt fel egyből?

– Honnan az anyám picsájából kellett volna feltűnnie? – méltatlankodott a játékos. – Vagyunk itt vagy ezren. Gondolod, hogy mindenkinek ismerem a pofáját?

Guzel rögtön leadta a jelentést Baskírnak és Nihucnak, amelyben pontosította a korábbi adatokat: *„A legújabb információ szerint a Monostorban rejtőző, mintegy 1500 főt számláló erő kétharmadát teszik ki az orzók”.*

Közben a kis köpcös benyakalta az utolsó korty bort is, és ettől még bizakodóbb hangulatban tekintett a táblára:

– Most már bárhova teszed a nyomorult borsodat, én nyertem, és mehetsz megint a pulthoz. Hihehöhöhö!

187. fejezet

A Kormányzói Hivatalban az szakította félbe a megbeszélést, hogy az öreg Trin kért bebocsáttatást a helyiségbe. Dariosz titkárának megjelenése átalakította az ülésrendet is, mert Nihuc a két anagur törzsfő közé telepedett – tudván, hogy egyedül ők nem értik a meori nyelvet –, és vállalta a fordítást.

Trin meglehetősen aggodalmas arccal ült le a vezérezredes helyére, és a papírjait böngészve vészjósló hangon adott hírt a köztársaság biztonsági szolgálatának felméréseiről:

– Az adatokat átvizsgálva feltűnt nekünk, uram – jelentett a kormányzónak –, hogy figyelemre méltó különbségek mutatkoznak bizonyos számoszlopok között. Értem ez alatt, hogy az Olimpiai Játékokra önmagukat benevező személyek, illetőleg a selejtező versenyeken valóban és ténylegesen megjelent küzdők mennyisége között számottevő eltérés mutatkozik.

– Mire utalhat ez szerinted? – kérdezte Dariosz.

– Nyilvánvalóan arra, hogy az Olimpiai Játékok örvéen számtalan illető kapott bebocsáttatást Osmosis szigetére, akiknek esze ágában sem volt indulni a versenyeken, és ezekről a kétes személyekről jelen pillanatban nem tudhatjuk, hogy hol tartózkodnak, mit csinálnak és mire készülnek. Eltűntek az államigazgatásunk szeme elől, és a számuk valószínűleg eléri az ezres nagyságrendet is.

– Hadd nyugtassalak meg – tette az öreg titkár vállára a kezét Dariosz –, hogy pontosan tudjuk, ezek az emberek most hol tartózkodnak és mire készülnek.

– Csakugyan, uram? – emelte fel kétségbeesett arcát a papírjaiból Trin.

– Igen. Ha eddig megbíztál bennem, akkor kérlek, ezek után is helyezd belém a bizalmadat, és hidd el, hogy a legteljesebb mértékben ura vagyok a helyzetnek – mondta nagyon komolyan és valami végtelenül megnyugtató hangon a kormányzó. Legalábbis az öreg titkár így érezte, és állta Dariosz tekintetét, aki mindvégig a szemébe nézett. – Pontosan tudom, hogy a Monostorban várakoznak a köztársaság ellen szövetkezők, kétharmaduk orzó, egyharmaduk helyi lázadó... – sorolta Osmosis első embere, és aztán szépen elmesélt mindent, amit erről a szervezkedésről az adott pillanatban tudni lehetett.

Trin végighallgatta a kormányzó összefoglalóját, de azért az már közben is látszott az arcán, hogy akadnak kérdései:

– Tudatában vagy, uram, hogy ha rosszul alakulnak a dolgok, akkor Osmosis legmagasabb vallási vezetőjével kell megvívnod a hatalomért?

– Tudatában vagyok.

– És az felmerült már benned, uram, hogy a főnemesség legelőkelőbb tagjai, akiknek a befolyása...

– Őket csak bízd rám, derék Trin! – harsant fel Nihuc szava, és a vezérezredes annyira meggyőző tekintettel bombázta a kormányzó titkárát, hogy az idős hivatalnok egészen beleszédült.

– Vezérezredes úr – szólalt meg nagy sokára Trin –, nemrég kaptam egy olyan jelentést, mely szerint ma estére hivatalos vagy egy bizonyos nemesi udvarházban elköltendő vacsorára. Igaz ez?

– Igen – felelte Nihuc.

– Bevallom őszintén, ezt a jelentést akár még tegnap is aggodalommal fogadtam volna – ismerte el a titkár –, de most már derűlátó vagyok ez ügyben. Ugye, van okom erre a derűlátásra?

– Minden okod megvan rá – nyugtatta meg a vezérezredes. – Nem akarom hosszan kifejteni a témát, legyen elég annyit tudnod, hogy az említett vacsorára hivatalos társaság minden egyes tagja a köztársaság bukását akarja, de ez a kívánságuk ma éjjel maradéktalanul és visszavonhatatlanul el fog múlni.

Trin nem forszírozta a részleteket, tökéletesen beérte annyival, amennyit Nihuc közölt eme tárgyban. Már csak azért is, mert volt egy másik téma, amely viszont láthatóan sokkal nagyobb mértékben foglalkoztatta a titkárt:

– Nehezen hozom szóba, uram – kezdte mondandóját, újra a kormányzónak címezve szavait –, de lenne itt még egy másik ügy is. A hozzám befutott jelentések értelmében bizonyos személyek a délelőtti folyamán megfordultak abban a városrészben, amelyet vigalmi negyednek nevezünk. Nem könnyű nekem erről beszélnem, hiszen jómagam pontosan tudom, hogy a szóban forgó illetők, akinek viselkedését a jelentés taglalja, olyanok, akiket volt szerencsém megismerhetni itt, ebben a helyiségben, és akiktől azt közölted velem, nagyuram, hogy az istenek bizalmát élvezik. Ezt a körülményt természetesen nem köthettem a jelentéstevők orrára, mindazonáltal a rózsaszín zászlós...

– Hadd válaszoljak én erre a kérdésre – szólalt meg Mario tökéletes meori kiejtéssel. – Bizonyára az én személyem is szerepel azokban a jelentésekben, és eszemben sincs tagadni a valóságtartalmukat. Valóban látogatást tettem ma a vigalmi negyedben, de a célom nem az evilági örömek hajszolása volt. Tudnod kell, tiszteletreméltó titkár úr, hogy

nekem van egy szerelmem, akihez mindörökké hűséges leszek. Viszont a látogatásom a rózsaszín zászlós ház környékén olyan adatok megismeréséhez juttatott engem, amelyeket máshonnan igen nehéz lett volna beszerezni, ha nem egyenesen lehetetlen. Ezekkel az adatokkal és frissen szerzett ismeretekkel a köztársaság ügyét kívánom szolgálni. És ha most nem mondok igazat, akkor azonnal vegyék véremet az égi hatalmak!

Azzal felállt a székéről, előhúzta rövid törét, és határozott mozdulattal hasba szúrta magát, de olyan keményen, hogy a fegyver a markolatáig befúródott a testébe.

A sebzés helyén vér nem serkent, sem a bőr és a hús felhasadásának semmi mással össze nem téveszthető hangja nem hallatszott. És amikor Mario kirántotta magából a törét, az égvilágon semmiféle nyom nem maradt a hasán.

Az öreg Trin arcán először döbbenet tükröződött, aztán elöntötte azt a ráncos ábrázatot a csodálat, a megnyugvás és a bizakodás minden jele. Most már valóban derűlátóan tekintett a várható fejlemények elé, mert sziklaszilárd meggyőződésévé vált, hogy az istenek velük vannak, és minden létező módon támogatják a köztársaság szent ügyét.

Szubotáj hanyatt vetette magát a székén, mintegy a két hátsó lábára állítva azt, mégpedig azért, hogy a feje Nihuc kövérkés teste mögé kerülhessen. Így pillantott oldalra, Attila tekintetét keresve, és a magyar, mintha csak megérezte volna törzsfőnök kollégája szándékát, szintén hátradőlt, és a tatárra nézett.

– Azért erről a trükkről alkalomadtán jó alaposan ki kellene kérdeznünk az olasz fiút – súgta Szubotáj anagur nyelven, Attila egyetértő bólintásával kísérve.

188. fejezet

– Hát ez nem lehet igaz – csóválta a fejét Guzel, mert már megint nem tudta úgy letenni a borsszemét a táblára, hogy ne a partnere nyerjen. Természetesen ez a meglepődés a részéről éppen annyira volt hiteles, mint amennyire egy tízéves gyerek csodálkozna rá arra a tényre, hogy az eső a felhőkből hullik a talajra.

– Gyaka a pulthoz! – röhögött fel a köpcös, és ezen akár meg is sértődhetett volna Guzel, mert a gyaka ezen a norling-meori keverék nyelven azt jelentette, hogy takarodj. Ám a Tanító nagyvonalúan átsiklott a dolgon, és betudta a játszótársa ittasságának.

Amikor letette az újabb adag bort az asztalra, Guzel elcsodálkozott, hogy a kis köpcösnek magától indult be a közlékenysége, amely először egy kérdésben öltött testet:

– Te melyik csapattal vonulsz holnap?

– Hogy érted ezt? – firtatta a Tanító.

– Jaj, most mi az anyád picsáját értetlenkedsz? – kérdezett vissza kedélyesen a köpcös, de azért közben lerakta az első borsot a táblára, mert minél hamarabb szeretne volna megnyerni az újabb partit.

– Még nem érkezett utasítás erre nézvést – fogalmazott óvatosan Guzel.

– Hát, pedig azt azért jó tudni előre, hogy melyik csapattal vonul az ember – vélekedett a részeg orzó. – Vagy csak előlem akarod titkolni? Mert szerénykedsz? – indult be a frissen támadt saját ideájától a köpcös fickó. – Mi az anyád picsáját titkolózol?

– Úgy látom, komoly érdeklődést mutatsz édesanyám meztelen ülepe iránt – jegyezte meg Guzel. – Ha valóban meg szeretnéd tekinteni, csak annyit tanácsolhatok, hogy nem valami jó ötlet, mivel hosszú évek óta halott már szegény.

A köpcös olyan orbitális röhögésben tört ki, hogy néhányan még a szomszédos asztaloktól is oda-odapillantottak a két játékosra. Eltelt egy kis idő, mire meg bírt szólalni, és akkor a következő szavakat préselte ki magából, részeg csuklásokkal kísérve:

– Ne haragudj... hukk... nem akartam én megbántani magát, de annyira fennkölt módon szövegeltél, hogy azt gondoltam, te is valami... hukk... egyházi személy lehetsz. Azok meg külön mennek holnap. Lesz a főssereg, ugye, akik... hukk... mi leszünk, mármint a harcosok, meg lesz a másik menet, a papok...

Guzel közben lerakta a borsszemét a táblára, és úgy tett, mint akit ez az egész elbeszélés egyáltalán nem tölt el semmiféle érdeklődéssel vagy

izgalommal, de közben persze a jelentés már úton volt a Kormányzói Hivatal felé.

– Csak azért kérdeztem – folytatta a köpcös –, mert az öltözőked nem igazán papi, viszont fegy... hukk, fegyvert sem viselsz, tehát egyelőre nem tudom, hova soroljalak.

– Én csak egy egyszerű tanító vagyok – felelte szerényen Guzel.

– Aha – böfögte az orzó. – Akkor mégiscsak a papokkal mész holnap, a hegyet megkerülve, igaz?

– Egyelőre úgy látom, mehetek megint a pulthoz – kesergett Guzel, és feltápáskodott az asztaltól, de már esze ágában sem volt bort vinni senkinek. Inkább átverekedte magát az alaposan felszaporodott vendégseregleten, és a következő percben már a cölöpkerítésen is túl járt. Úton volt a kikötő felé, hiszen tudta, hogy hamarosan fontos dolga lesz a fejedelemségben.

Vége a 4. kötetnek. Következik: Osmosis 5. kötet – Versenynapok

A regényfolyam honlapja: osmosis.hu

Ezt a művet szabadon megoszthatod, másolhatod és terjesztheted.

Erre a műre a *Creative Commons – Nevezd meg! – Ne add el! – Ne változtasd! 2.5 Magyarország (CC BY-NC-ND 2,5 HU)* liszensz vonatkozik, azaz ha nem állítod, hogy te írtad, ha nem kérsz érte pénzt, illetve ha nem változtatod meg a szöveget, akkor szabadon terjesztheted. **A szerző külön meg is köszöni mindenkinek, aki az olvasni szerető barátai, ismerősei körében hírét viszi az Osmosis című regényfolyam létezésének!**

Néhány nap volt már csak hátra az olimpia megnyitójáig. A halpiacon elég